

Giới thiệu Yêu Hận Vô Biên

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, ngược

Trích đoạn:

Giờ cơm tối, cả toàn bộ Hoắc gia quây quần bên bàn ăn, toàn bộ biệt thự đều sáng rực.

Không khí đang đầm ấm thì Hoắc Băng Băng la lên, rồi hất thẳng bát canh nóng lên người Mễ Lan...

Cô ta còn chưa nếm thử một ngụm nào, đã nói đau bụng, bộ dáng lại hùng hổ bảo Mễ Lan hạ độc vào canh. Đau đớn lan toả khắp người, Mễ Lan nhũn mảy, hai tay nắm chặt lấy quần áo.

Đau đớn cứ thế cứ thế ngấm vào, nhưng Mễ Lan vẫn không nhúc nhích, cô khẽ lên tiếng: "Tôi...không có!"

Vừa nãy người giúp việc múc một bát canh gà đem đến trước mặt Hoắc Băng Băng, nhưng cô còn không thèm uống lấy một ngụm, tại sao lại có thể nhận định là Mễ Lan hạ độc được chứ?

"Bốp" một tiếng, một cái tát chối tai vào mặt Mễ Lan.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Biệt thự nhà họ Hoắc đèn điện sáng trưng, cả nhà quây quần bên bàn ăn ăn tối.

Ôi cha, bụng tôi đau quá! Mễ Lan, là cô hạ độc vào canh phải không?

Hoắc Băng Băng nói xong, bưng bát canh gà nóng lên hất thẳng vào người Mễ Lan.

Mễ Lan chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, một chiếc quần bò, chất liệu mỏng manh, đột nhiên bị canh nóng hất lên người, cô không nhịn được mà nhũn mảy, hai cánh tay buông xuôi bên người nắm chặt lấy quần áo, đầu ngón tay không tự chủ được mà khẽ run.

Đau đớn cứ thế cứ thế ngấm vào, nhưng Mễ Lan vẫn không nhúc nhích, cô khẽ lên tiếng: "Tôi...không có!"

Vừa nãy người giúp việc múc một bát canh gà đem đến trước mặt Hoắc Băng Băng, nhưng cô còn không thèm uống lấy một ngụm, tại sao lại có thể nhận định là Mễ Lan hạ độc được chứ?

"Bốp" một tiếng, một cái tát chối tai vào mặt Mễ Lan.

Không có? Kê đề tiện ác độc nhất thiên hạ này, cô nói xếp thứ hai, e rằng không ai dám xếp thứ nhất? Tôi làm sao có thể đổ oan cho cô? Để cho cô ở đây đã là nể mặt cô lắm rồi, lại còn không thành thật! Mau rút đi cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa!"

Sắc mặt Mễ Lan trắng bệch, cô ngẩng đầu, ánh mắt lơ đãng nhìn về hướng Hoắc Minh Hách.

Hắn không thèm nhìn cô, lại còn gấp một miếng thịt bò bỏ vào bát Diệp Diệc Thu ngồi bên cạnh, ôn nhu nói: "Em gầy quá, ăn nhiều một chút."

Diệp Diệc Thu nhìn Hoắc Minh Hách một cái, cười ngượng ngùng: "Cảm ơn anh, A Hách!"

Bọn họ mới quen biết không bao lâu, vậy mà xưng hô lại thân thiết như vậy!

Trái tim Mễ Lan trầm xuống, đôi mắt lại thêm vài phần bi thương.

Bản thân bị em chồng bắt nạt đến mức này, chồng cũng làm như không thấy, lại còn ở trước mặt cô ân ái ái ái mới người phụ nữ khác!

Không thể như vậy! Không thể như vậy! Cầu xin anh nhìn tôi một cái thôi, xin anh!

Mễ Lan cố nhìn về phía Hoắc Minh Hách, trong tim thầm kêu hàng nghìn hàng vạn lần!

Hoắc Minh Hách xoay nửa người, nhẹ nhàng đặt trên gò má Diệp Diệc Thu một nụ hôn, Diệp Diệc Thu khẽ sùng sốt, sau đó hai người họ ánh mắt thâm tình nhìn đối phương, ngọt ngào đến phát ngáy...

“Diệp Thu, tối hôm nay em đừng rời đi, ở lại đây có được không?”

Ngữ khí Hoắc Minh Hách đầy ám muội.

Đầu óc Mễ lan “ầm” lên một tiếng?

Ở lại đây? Hoắc Minh Hách để cho cô ta ngủ ở phòng ngủ của cô và hắn?

Lúc này Hoắc Băng Băng cười phụ họa: “Diệp Thu, anh trai tôi muốn cô ở lại vậy thì cô ở lại đi, dù gì thì hai người cũng sắp kết hôn rồi, phải không?”

Hoắc Minh Hách cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, lúc hắn phát hiện ra Mễ Lan không hề động dậy mà đứng ở nơi đó, sắc mặt lập tức trầm xuống: “Lời của Băng Băng lúc này cô không nghe thấy sao? Còn không mau rút?”

Lời của hắn, từng câu từng câu đều như con dao cắm trực tiếp vào trái tim đã thủng trăm nghìn lỗ của Mễ Lan.

Hoắc Băng Băng là em gái ruột Hoắc Minh Hách, bất kể cô ta nói cái gì hắn đều tin, không chút do dự gì mà đứng về phía cô ta, cho dù Hoắc Băng Băng nói đau bụng chỉ là tìm cớ, Hoắc Minh Hách và cô ta đều như nhau, đều cho rằng đó là lỗi của Mễ Lan.

Cha mẹ chồng ngồi ở chính vị cũng thân nhiên dùng bữa như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy, ánh mắt họ tràn đầy yêu thương thỉnh thoảng rơi vào người Diệp Diệp Thu!

Mễ Lan lao đảo vài bước, ngực truyền đến một hồi co rút.

Giọt nước mắt lấp lánh trong hốc mắt, nhưng cố mạnh mẽ kiềm chế, cho dù là khóc, cô cũng không thể để cho người nhà họ Hoắc nhìn thấy.

Ba năm rồi! Cô ở nhà họ Hoắc đã ba năm, mỗi ngày đều phải chịu sự vu oan gia họa và lăng nhục như vậy.

Cô vẫn luôn kiên định mà cho rằng, trái tim mỗi người đều là máu thịt, rồi sẽ có một ngày Hoắc Minh Hách sẽ tin cô, nhưng mà hiện tại cô đột nhiên cảm thấy mờ mịt, sự đau đớn và dày vò này cô rốt cuộc phải chịu đựng đến bao giờ? Còn có thể chịu đựng đến bao giờ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Lúc đầu, Hoắc Minh Hách quỳ một chân xuống cầu hôn cô, cô cảm thấy bản thân mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian này! Đối với một người cha mẹ đều mất sớm như cô, nhà đối với cô mà nói là một thứ gì đó rất thiêng liêng!

Cô cho rằng cuối cùng cô cũng có thể tìm được một người có thể dựa dẫm cả đời rồi!

Nhưng tất cả hạnh phúc vào buổi hôn lễ đó đều hóa thành bọt nước, cô đang từ thiên đường rơi một phát xuống địa ngục...

Trở về phòng ngủ, Mễ Lan lấy hộp thuốc im lặng tự mình xử lý vết thương.

Cả một mâm cơm thịnh soạn đều do cô làm.

Hoắc Băng Băng nói cô không thể ở nhà này ăn trắng mặc trơn được, cho nên cho dùng người giúp việc rất đông, nhưng cô ta ép Mễ Lan làm hầu hết công việc nhà.

Bởi vì cái miệng của Hoắc Băng Băng quá xảo quyệt, Mễ Lan vốn không biết nấu ăn mà chịu bao nhiêu đau khổ. Ở mu bàn tay, cánh tay có không ít những vết bầm.

Mễ Lan soi gương, từ từ đem áo cởi xuống, có một vài chỗ dính sát quá, cô nhẹ nhàng lột xuống, đau đớn thấu tim, trên trán cô toát mồ hôi lạnh. Cô lấy trong hộp cứu thương ra một con dao, cúi đầu xuống cắt những chỗ bị dính, có một vài chỗ rách ra, máu thịt lẫn lộn...

Đau quá, cô cắn chặt răng hết sức, nỗ lực không để bản thân phát ra âm thanh.

Sắc mặt mình trong gương trắng đến dọa người, đến ngũ quan cũng có chút vẩn vơ.

Từng sợi từng sợi đau đớn cứ ở trong lòng mà kéo dài ra, bởi vì yêu Hoắc Minh Hách sâu đậm mà cô cố chịu đựng đến hiện tại, nhưng nhận nhận vô bờ bến như thế này có thể đổi được lấy chân tình không? Có phải ngay từ đầu cô nên lựa chọn rời bỏ? Như vậy chỉ ít cô còn có thể bảo vệ được tôn nghiêm của chính mình!

Tiếng bước chân từ xa tiến đến gần, Mễ Lan lập tức kéo chiếc khóa chiếc ngủ trên người lên.

Cô quay người lại nhìn, lại là Hoắc Băng Băng.

Hoắc Băng Băng dựa vào cửa nhìn cô, khóe mắt lộ ra sự châm biếm: “Hộp cứu thương của tôi tại sao không thấy nữa rồi, hóa ra ở chỗ cô à! Lập tức đưa cho tôi, tôi cần dùng!”

Cánh tay đang miết bông gạc của Mễ Lan khẽ run lên, khóe miệng cô cười khô: “Tôi dùng xong sẽ đưa cho cô!”

Mặt Hoắc Băng Băng biến sắc, lập tức xông đến trước mặt Mễ Lan, dùng lực đẩy cô một cái. Mễ Lan lùi lại đằng sau vài bước rồi lập tức ngã xuống đất.

“Haha, đáng đời! Đồ dê tiện như cô không xấu hổ vênh mặt lên bắt tôi chờ sao?”

Nói xong, cô ta lấy hộp cứu thương, định nhấc chân chuẩn bị rời khỏi.

Mễ Lan đau đớn, đầu lông mày lại nhíu vào, cô gắng gượng đứng lên, nhẹ nhàng mở miệng: “Tôi biết, mất đi đứa con, bị cắt tử cung, trái tim cô rất đau đớn! Nhưng chân tướng thế nào, trong lòng cô hiểu rõ! Bao nhiêu năm nay cô luôn đối xử với tôi như vậy, lương tâm cô không bất an sao?”

Hoắc Băng Băng từng bước tiến lại gần Mễ Lan, đáy mắt đầy sự phẫn nộ: “Lương tâm? Cô vẫn còn không biết xấu hổ nói lương tâm với tôi? Là cô hại chết con tôi, là cô không hỏi ý kiến tôi mà bỏ đi đứa bé, hại tôi bị Ôn Minh Lăng bỏ, trở thành trò cười cho cả thành phố.”

Cô ta giữ chặt tay Mễ Lan, móng tay hung hăng cắm vào chỗ bị thương kia.

Đau đớn thấu xương chiếm lấy trái tim của Mễ Lan, trước mặt cô tối đen lại, suýt chút nữa thì hôn mê.

Cô theo bản năng hất tay Hoắc Băng Băng ra, cô ta lao đảo, đầu đập vào cửa.

“Anh, mau đến đây! Con tiện nhân này vậy mà dám động thủ với em, anh đến mà quản.”

Rất nhanh, Hoắc Minh Hách liền xuất hiện, chạy đến trước mặt Mễ Lan, không nói không rằng bạt cho cô một bạt tai.

Lực của hắn quá mạnh, khóe miệng Mễ Lan lập tức chảy máu một vệt đỏ sẫm, nhìn liền giật mình.

Mễ Lan không khóc mà cười, cô mở to mắt nhìn Minh Hách, ánh mắt đầy u ám tuyệt vọng.

Hoắc Minh Hách xoay người đỡ em gái dậy, lạnh lùng nhìn Mễ Lan một cái: “Rời khỏi phòng ngủ, lát nữa tôi và Diệc Thu ngủ ở đây!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Nghe đến câu này, trái tim Mễ Lan máu chảy thành dòng.

Cô xông tới, nắm chặt tay của Hoắc Minh Hách, âm thanh run rẩy, giống như không phải từ miệng cô phát ra vậy.

“Cầu xin anh! Đừng mà! Đây là phòng ngủ của chúng ta, không được để người phụ nữ khác ngủ trên giường của chúng ta, anh và cô ta muốn làm gì cũng được, nhưng mà không được ở đây...cầu xin anh...”

Vốn dĩ cô không muốn khóc, nhưng nước mắt như hạt trần châu từ từ lăn xuống, toàn thân cô run rẩy, nước mắt mờ hồ dường như không có điểm dừng.

Ôm là biện pháp cuối cùng của cô, Mễ Lan hi vọng Hoắc Minh Hách có thể vì sự khổ sở cầu xin này mà đồng ý với cô.

Hoắc Minh Hách ngắt người ra, trái tim như có nỗi đau vô hình nhói qua.

Người phụ nữ này tàn độc như vậy, hại em gái hắn thảm hại, không phải hắn nên hận cô sao? Tại sao tìm hắn lại đau?

Hắn quay người nhìn em gái một cái, Hoắc Băng Băng bỏ nhào vào lòng hắn, khóc như một đứa trẻ: “Anh, anh còn do dự gì vậy? Cô ta vừa nãy còn đánh em! Huhu...”

Hoắc Minh Hách cắn răng, quay lại nhìn Mễ Lan, ánh mắt thâm thúy băng giá: “Người phụ nữ dê tiện, cô vẫn còn mặt mũi khóc sao? Giống như loại vô

lại đuổi mãi không đi, vẫn còn muốn dùng nước mắt để lừa người khác? Cô cho rằng vẫn có người tin sao?”

“Minh Hách, em không nghĩ anh là loại người như vậy! Lúc đầu đứa bé trong bụng Băng Băng đã chết rồi, không phải em hại cô ấy, còn tử cung của cô ấy, bởi vì...”

“Im miệng! Tôi nhìn cô là muốn buồn nôn! Cút!”

Hoắc Băng Băng cười lạnh, túm lấy Mễ Lan, lôi cô đến cầu thang.

Đến khúc rẽ cầu thang, Mễ Lan không may ngã xuống, Hoắc Băng Băng cơ bản không đợi cô đứng dậy, đạp cô xuống cầu thang.

Mỗi khớp xương đều đau muốn chết đi, lại thêm miệng vết thương chưa kịp xử lý lâm râm đau đớn, Mễ Lan thở ra hơi lạnh, miệng toàn là máu.

Nhìn thấy Diệp Diệc Thu đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, Hoắc Băng Băng liền đổi bộ mặt tươi cười: “Diệc Thu, cô lên lầu đi, anh trai tôi đang chờ cô đó!

Đợi Diệp Diệc Thu lên lầu, Hoắc Băng Băng lại khóc lóc với mẹ Mễ Lan đánh cô.

Mẹ Hoắc lập tức phẫn nộ, móng tay dài của bà ấn vào trán của Mễ Lan, hung dữ nói: “Cô thật là lớn lối, dám đánh con gái tôi! Mau cút ra ngoài, quỳ ở trong sân!”

Ngoài trời sấm chớp đùng đùng, Hoắc Băng Băng lôi cô ra ngoài sân, mưa to như trút nước.

Mễ Lan kiên quyết không chịu quỳ xuống, Hoắc Băng Băng gọi vệ sĩ ấn cô xuống đất.

Nước mưa dội vào vết thương của cô, nhưng mà chẳng đau bằng trái tim cô hiện giờ!

Cô ngước mắt lên, nhìn về phía phòng ngủ của cô và Hoắc Minh Hách!

Bóng hình một đôi nam nữ quấn chặt lấy nhau, sau đó hôn đắm thiết, sau đó không thấy bóng dáng nữa. Cho dù mưa to gió to thế nào, Mễ Lan vẫn có thể nghe rõ tiếng gầm nhẹ của người đàn ông, tiếng rên rỉ của người phụ nữ!

Trái tim Mễ Lan đầy rẫy vết thương, giống như có một bàn tay vô hình nào đó bóp nát thành bụi!

Đôi bàn tay cô nắm thành quyền, móng tay đâm vào da thịt, cô đều không cảm thấy đau đớn!

Khuôn mặt cô không biết là mưa hay nước mắt.

Cô chịu đựng lâu như vậy, chỉ để ôm một tia hy vọng, cô cho rằng chỉ cần bản thân không đồng ý ly hôn với Hoắc Minh Hách, sẽ có một ngày hán sẽ thấu hiểu trái tim cô.

Nhưng mà hiện tại, kẻ thứ ba đã quang minh chính đại về nhà, lại còn được sự tán thành của nhà họ Hoắc, chỉ còn thiếu một danh nghĩa chính thê, cô vẫn còn hi vọng gì cơ chứ?

Trước giờ cô chưa từng nghĩ mình lại trở thành trò cười, hơn nữa còn là một câu chuyện cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Bỏ cuộc thôi! Cố gắng cũng chẳng còn ý nghĩa gì! Không muốn cuối cùng bản thân mình cũng không còn là mình nữa!

Tinh thần và thể xác cô đều bị trọng thương, như ngọn núi đè lên thân thể vậy.

Mệt, mệt quá, Mễ Lan cảm giác thần kinh mơ hồ, phảng phất giống như linh hồn rời khỏi thân thể, khinh bỉ nhìn cái thể xác bị tàn phá.

Không biết đã bao lâu, trước mắt cô là một màu đen, rơi vào bóng đen vô tận...

Lúc tỉnh lại, cô phát hiện bản thân đã ở trong biệt thự, nhưng mà chỉ nằm trên sàn nhà lạnh lẽo ngoài cửa, quần áo ướt đầm dính lên người, miệng vết thương càng ngày càng đau, cô không chịu được thở khí lạnh. Cô muốn ngồi dậy, nhưng thân thể mềm nhũn, không còn chút sức lực nào.

Người quản gia – chú Trương đứng đó không xa, nhìn lấy Mễ Lan tỉnh rồi liền lập tức đến gần.

“Chú Trương, chú có thể giúp cháu vào thư phòng lấy một tờ giấy ra đây được không, cháu cần dùng!”

Rất nhanh, chú Trung mang giấy và bút ra.

“Chú Trương, cháu không còn sức nữa, cháu nói, chú viết.”

Lúc này Mễ Lan rất suy nhược, sắc mặt trắng bệch, đến miệng cũng không còn sắc máu, chú Trương viền mắt ươn ướt.

Nhìn quần gia lau nước mắt, trong lòng Mễ Lan vô cùng cay đắng, đến người dưới đều đồng cảm với cô, nhưng mỗi thành viên trong gia đình họ Hoắc đều nhìn cô như kẻ địch, hận muốn cô chết đi!

Khóe môi cô cong lên cười khổ, thì ra cô sống lại thất bại đến thế.

Lúc này truyền đến âm thanh sắc nhọn, Hoắc Băng Băng đột nhiên xuất hiện.

“Chú Trương, chú lôi cô ta vào đây làm gì, hỏi qua ý kiến mẹ tôi chưa? Thật to gan!”

Mễ Lan cố gắng gượng người dậy, giọng khàn khàn nói: “Là tôi cầu xin chú Trương đưa tôi vào đây! Tôi muốn vào đây để thông báo với cô một việc, ắt hẳn cô sẽ rất vui! Tôi đã quyết định ly hôn cùng anh cô!”

Nói xong, cô nhọc nhằn lắm mới có thể ký được tên, sau đó đem đơn ly hôn đã viết thu lại.

“Ồ, cô cuối cùng cũng đã nghĩ thông rồi sao, muốn ly hôn cùng anh trai tôi rồi sao?”

Lúc này, Hoắc Minh Hách vừa mở cửa phòng ngủ bước ra, nghe thấy tiếng em gái nói chuyện, lập tức đi xuống lầu.

Lúc hần nhìn thấy bốn từ “Đơn xin ly hôn” trên tờ giấy, đáy mắt sùng sốt, một tia ý tứ không rõ lóe qua.

Hần luôn luôn hi vọng ly hôn với Mễ Lan, nhưng ngày này đã tới, không biết vì sao hần lại có chút luống cuống!

Tay cầm tờ giấy khê run lên, hần lạnh lùng nhìn Mễ Lan một thân ướt như chuột lột, từ trong kẽ răng hần phun được ra chữ: “Quyết định?”

Áo ngủ của Hoắc Minh Hách mở rộng, khuôn ngực còn in dấu hôn mờ tỏ, mỗi dấu vết đều như đang nhắc nhở Mễ Lan, căn phòng vừa này, giường ngủ của bọn họ, không biết kịch liệt và kiều diễm tới mức nào!

Mễ Lan cười khổ, từng chữ từng chữ nói: “Chúng ta yêu nhau ba năm, kết hôn ba năm, tôi yêu anh tất cả sáu năm, trước nay chưa hề đổi! Tôi không ngờ rằng tình yêu sâu đậm này còn không bằng cô em gái không giữ được cái thai và từ cung của cô ta, đừng nói đến không yêu! Từ giây phút này trở đi, tình yêu của tôi dành cho anh, đã không còn nữa rồi!”

Cổ họng càng lúc càng đắng, đó là do nước mắt chảy vào miệng!

Hoắc Minh Hách, em dơ bẩn rồi, em không cần anh nữa! Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, cũng không cần đến anh nữa!

Sắc mặt Hoắc Minh Hách trầm xuống, môi mím chặt lại thành một đường, trái tim đau đớn như bị cái gì đó đâm vào, không rõ vì sao lại đau đến vậy!

Hần ép mình chuyển ánh mắt từ trên người Mễ Lan ra chỗ khác, chuyển đến tờ giấy trên tay em gái.

“Mễ Lan, cô quyết định tay trắng ra khỏi nhà? Hừm, không phải lại là chiêu trò gì nữa chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

255.

Mễ Lan cười khổ: “Giấy trắng mực đen, tôi nào dám giờ chiều trò gì? Tôi đã kí tên rồi, anh mau kí đi!”

Lúc nói những lời này, trên mặt cô như viết hai chữ: “Quyết định!”

Trước đây ánh mắt cô trong veo, mà lúc này, Hoắc Minh Hách kinh ngạc nhìn vào cô, nhất thời có chút không rõ ràng, rốt cuộc người con gái này đổi

thay, hay là trước giờ hán chưa từng hiểu cô?

“Anh, anh còn chờ gì nữa? Kí đi! Kí xong chúng ta lập tức đuổi người phụ nữ ác độc này ra khỏi nhà, cô ta sớm đã không xứng với cái nhà này rồi, sớm đã không xứng rồi!

Hoắc Băng Băng sợ anh trai mình mềm lòng, chạy đến trước mặt hán, kéo kéo áo hán.

“Mẽ Lan, tốt lắm! Lần này là cô đề xuất ly hôn, chứ không phải tôi ép cô!”

Hoắc Minh Hách nghiêng răng, huơ bút một cái, viết ra tên mình.

Biểu cảm của Mẽ Lan lạnh nhạt, ánh mắt trống rỗng, cô trầm mặc một hồi rồi nói: “Tôi cần đến phòng ngủ lấy chút đồ, mời anh lên mời thiếu phu nhân tương lai đi xuống một chút!”

Ánh mắt Hoắc Băng Băng lóe lên sự tàn độc, giọng điệu kì quái nói: “Trong phòng ngủ chẳng có ai, chẳng phải quá thuận lợi để cô trộm đồ rồi sao?”

“Nếu như không yên tâm thì cô cũng lên đi!”

Hai người một trước một sau bước lên lầu, vừa bước đến cửa phòng ngủ, Diệp Diệc Thu liền bước ra, có lẽ cô đã nghe chuyện ba người bọn họ vừa nãy, trên mặt không có chút kinh ngạc.

Chỉ là Lúc Mẽ Lan và cô ta suýt qua người, cô ta đột nhiên chia chân ra, Mẽ Lan không có chút phòng bị nào, cả người ngã nhào xuống đất, trán đập vào góc bàn, máu thuận theo đuôi lông mày mà rơi xuống.

Hoắc Băng Băng cười khanh khách: “Đúng là ngu ngốc, chi đi thôi mà cũng bị ngã, từ trước đến nay chưa thấy một người nào ngu ngốc như cô!”

Mẽ Lan đau đến mức khóe miệng co rúm lại, nhưng ánh mắt rất nhanh không phục lại trạng thái bình thường.

Dù gì cũng sắp đi rồi, cô cũng không nên so đo tính toán.

Thực ra cô cũng chẳng có gì để thu dọn, chỉ là vài di vật mà bố mẹ để lại thôi.

Lúc mắt cô nhìn qua ảnh cưới ở trên tủ đầu giường, ánh mắt cô trở nên âm trầm, cô bước đến lấy trong tấm kính ra tấm ảnh, xé ra một nửa ảnh mình nhét vào túi, phần còn lại tiện tay vứt xuống đất.

Nếu như đã rời đi, thì cái gì cũng không cần để lại nữa.

“Mẽ Lan, quần áo mặc trên người cô cũng là của nhà tôi! Không phải cô nói tay trắng ra đi sao? Vậy quần áo cũng cời ra đi!

Mẽ Lan ngây người, cho dù cô sắp đi rồi, Hoắc Băng Băng còn nhân cơ hội này để lăng nhục cô sao?

Cô theo bản năng túm chặt lấy cổ áo, không, không được! Cởi bỏ bộ quần áo này, cô chỉ còn mỗi quần áo lót, cô làm sao có thể thể đi ra khỏi biệt thự, làm sao còn mặt mũi gặp người khác?

Sắc mặt của cô trắng bệch, ánh mắt vô định, toàn thân run cầm cập.

Cô hình như đang sốt, đầu óc nặng nề quay cuồng, tất cả trước mắt đều trở nên mơ mờ, bao gồm khuôn mặt Hoắc Băng Băng cũng biến thành một vòng tròn huyền ảo.

Cô dùng lực lắc lắc đầu, cố gắng cho mình tỉnh táo!

Lúc này, Hoắc Minh Hách và cha mẹ hán cũng đến, Mẽ Lan trước mặt bọn họ cời quần áo, ném vào người Hoắc Băng Băng.

Như thế này đã được chưa?

Da Mẽ Lan rất trắng, những vết bỏng chưa lành bị dính nước liền biến thành da thịt lẩn lộn, nhìn thấy mà giật mình!

Thực ra, đối với Mẽ Lan mà nói, so với việc ba năm ở nhà họ Hoắc chịu khuất nhục, những vết thương này có là gì.

Cho dù tôn nghiêm đều bị bọn họ chà đạp lên, vậy còn có gì để xấu hổ nữa?

Coi như là xấu hổ đi, thì đây cũng là lần cuối cùng rồi, cô cắn chặt răng, có thể đi được rồi!

Trái tim Hoắc Minh Hách nhói đau, rất muốn tìm một bộ quần áo để cô mặc lên, nhưng hán định bước ra liền bị mẹ hán nắm lấy tay áo.

Hoắc Băng Băng khoanh hai tay, khuôn mặt trào phúng: “Nói cời liền cười, đúng là vô liêm sỉ! Đúng rồi, cô vẫn còn một món đồ nữa cô phải để lại!

Mẽ Lan nhú mày, trái tim cô thất lạc: “Cái gì?”

Chương 6

256.

Sắc mặt cô đã bán đứng mình, rõ ràng vẫn còn một món đồ, cô luôn cất giấu rất kỹ.

Không! Không thể nào!

Trừ cô, không thể có người thứ hai nào biết được, Hoắc Băng Băng càng không thể...

“Mẽ Lan, cô còn giả bộ cái gì? Cô mang thai con của anh trai tôi, đã hơn hai tháng rồi, hơn nữa còn song thai, cô cho rằng thần không biết quỷ không hay, định mang đứa bé mang đi sao?”

Mẽ Lan cảm thấy đầu óc “ầm” một tiếng, đôi chân mềm nhũn, suýt chút nữa té liệt ngồi dưới đất.

Sắc mặt cô trắng bệch, nhưng cố trấn tĩnh: “Không, tôi không có...tôi không có thai! Cô nói dối, nói dối!”

Dựa vào sự độc ác của Hoắc Băng Băng, tuyệt đối không thể để cô giữ lại hai đứa bé này, cho nên điều kiện tại cô có thể làm là tuyệt đối không thừa nhận!

Hoắc Băng Băng không thể có chứng cứ, chỉ cần cô bước được ra khỏi nhà họ Hoắc, cô và hai đứa bé đều được an toàn.

“Nói dối? Xem hai người chúng ta ai nói dối?”

Hoắc Băng Băng lôi từ trong túi áo ra một tờ giấy hóa nghiệm đưa cho Hoắc Minh Hách, vẻ mặt đắc ý: “Cô trốn đi bệnh viện một lần, tôi đã cho người theo dõi cô, lấy từ chỗ bác sĩ một tờ báo cáo xét nghiệm thai! Sao? Không ngờ tôi phải không? Hiện tại cô còn gì để nói không?”

Theo dõi? Mẽ Lan nằm mơ cũng không ngờ tới, bản t

hân cẩn thận từng ly từng tí một vẫn không thể qua khỏi mắt Hoắc Băng Băng.

“Tôi...tôi với anh đã ký giấy ly hôn rồi, chúng ta không còn liên quan gì nữa, cho dù tôi mang thai đi nữa thì con cũng chỉ của riêng mình tôi, không liên quan gì đến nhà họ Hoắc các người!”

Lúc này, Mẽ Lan tranh luận đến mức sắc mặt trắng xanh vô lực!

Không ngờ rằng bí mật khổ sở cất giấu vẫn lộ!

Cha, mẹ, anh, nhất định phải mang con tiện nhân này đi phá thai, con điều tra rồi, gia tộc của cô ta có vài tường hợp dị tật. Bác sĩ cũng nói, cô ta mang thai cũng rất có khả năng bị dị dạng! Hơn nữa, cho dù đứa trẻ có khỏe mạnh, về sau cô ta đem con mang về, đó chính là chỗ thóp, đến lúc đó chúng ta đều bị cô ta giết mũi. Còn nữa, người phụ nữ dễ tiện như cô ta không xứng đáng sinh con cho anh trai!”

Mẽ Lan cười khổ, thì ra Hoắc Băng Băng đã có chuẩn bị từ trước, lời nói ra không chê vào đâu được.

Cha mẹ cô ta liếc mắt nhìn nhau, dường như cũng đồng tình với con gái họ!

Da đầu Mẽ Lan đột nhiên tê tê, theo bản năng mà che chiếc bụng nhỏ của mình lại.

Phải làm sao? Phải làm sao?

Cô vô cùng hoảng loạn, ánh mắt vô lực nhìn về phía Hoắc Minh Hách!

Nói thế nào đi chăng nữa, hán cũng là cha ruột của đứa bé, hờ dừ không ăn thịt con, chỉ cần hán không nói gì, không ai dám làm gì đứa bé hết.

Khuôn mặt Hoắc Minh Hách đen như mực Tàu, đôi mắt thâm thúy chậm rãi híp thành một đường kẻ.

Hôm đó hán uống say, tàn nhẫn phát tiết chiếm hữu lấy Mẽ Lan, không ngờ rằng một phát ăn ngay, hơn nữa cô còn mang song thai, chỉ là đứa bé đến thật không đúng lúc...

“Anh, nếu như không bỏ đứa con của con tiện nhân này đi, em sẽ chết cho anh xem! Cô ta hại em mất đi cơ hội được làm mẹ, em có làm quỷ cũng không tha cho cô ta!

Bà Hoắc nắm chặt con gái, quay đầu nói với con trai: “Minh Hách, đừng suy nghĩ nữa, chẳng lẽ con giương mắt nhìn em gái con chết sao? Con nỡ lòng sao?”

Lúc này, ông Hoắc cũng mở miệng: “Con trai, sau này con lấy Diệc Thu, kêu nó đẻ cho con thêm vài đứa! Con tiện nhân này không xứng với con trai nhà họ Hoắc chúng ta, không xứng!”

Mễ Lan dốc sức lắc đầu, quỳ rầm xuống trước mặt ông bà Hoắc, cúi dập đầu xuống vừa khóc vừa nói:

“Cầu xin các người tha cho con của tôi, chúng nó vô tội, chuyện năm đó tôi đã giải thích vô số lần rồi, đứa bé không phải tôi giết, tử cung vì không giữ lại được nên không thể không phá, hơn nữa Ôn Minh Lương, hán cơ bản không thật tâm yêu Băng Băng, hơn nữa hán còn...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

257.

Bà Hoắc đưa tay tát bốp vào mặt cô, âm thanh thật chói tai.

Lời vẫn chưa nói ra hết, Mễ Lan kiên cường nuốt nước mắt mang những lời đắng sau thu hồi lại.

Không ai quan tâm chân tướng năm đó ra làm sao, tất cả người nhà họ Hoắc đều cho rằng chính cô đã hại Hoắc Băng Băng thảm hại đến mức này! Nếu như bọn họ nguyện tin tưởng lời nói của cô, bọn họ sớm đã tin rồi.

“Anh, anh nói gì đi chứ? Mềm lòng rồi sao? Vậy được, em đi chết, em lập tức đi chết!”

Hoắc Băng Băng như lên cơn điên vùng tay ra khỏi tay bà Hoắc. Bà Hoắc gấp gấp, gào lên một câu: “Minh Hách, con còn chờ gì nữa? Em gái con đã như thế này rồi, con thực sự muốn nhìn nó chết sao?”

Ánh mắt Hoắc Minh Hách có chút phức tạp, kinh hoàng, xoắn xýt, sau đó là u tối, hán lạnh lùng nhìn Mễ Lan nột cái, lạnh nhạt nói: “Phá đi!”

Mễ Lan tuyệt vọng khóc thành tiếng, cô muốn chạy trốn, nhưng vừa chạy được hai bước liền bị vệ sĩ không chế lại.

Tiếng khóc của Hoắc Băng Băng im bật đi, ngữ khí bình tĩnh hơn rất nhiều: “Ba, không cần đi bệnh viện đâu, không may chuyện này được truyền đi thật không hay, gọi bác sĩ đến nhà đi, đánh nhanh thắng nhanh.”

Đáy mắt Mễ Lan nhiễm không, cô liều mạng giãy giụa, nhưng cô chỉ là một người phụ nữ, làm sao có thể địch được lại vài tên vệ sĩ dũng mãnh này?

Mỗi người trong nhà họ Hoắc đều như quỷ mặt xanh, bọn họ đều lạnh lùng nhìn cô, giống như nhìn một sùng vật bị vứ bỏ nhếch nhác.

Cô khổ sở cầu xin, lẩm bẩm lại một câu nói: “Cầu xin các người tha cho con của tôi!”

Cổ họng nghẹn lại, âm thanh lẩm bẩm không còn nữa, nhưng không còn người nào thềm quan tâm.

Thậm chí trên khuôn mặt bọn học còn hiện lên sự phiền phức, bao gồm cả Hoắc Minh Hách.

Bác sĩ Trương đến rồi, vài tên vệ sĩ áp giải cô vào kho ở cuối hành lang!

Bọn họ truyện tình như vậy, nỡ lòng phá bỏ con của cô, đến chiếc giường cũng không chịu cho cô, nhất định là sợ máu tươi của cô làm bẩn chiếc giường?

Trong kho toàn là ảm mốc, sao bọn họ có thể...

Trước đây cô vẫn ôm một lòng tin, rằng trái tim người cũng là máu thịt, sẽ có một ngày cô có thể làm cảm động được người nhà họ Hoắc, nhưng không ngờ rằng, đã ba năm trôi qua, tất cả nỗ lực của cô để đổ xuống sông xuống biển, nỗi hận của bọn họ đối với cô ngày càng sâu đậm!

Cô sai hoàn toàn rồi, thời gian không thể nào quay ngược trở lại, tất cả đều không thể cứu vãn!

“Anh, anh đi tiêm thuốc tê cho cô ta đi, nhìn cô ta phá thai! Em muốn trái tim cô ta đau đớn, tuyệt vọng, những gì em đã từng trải, em muốn cô ta từ từ

mà tận hưởng từng chút một!”

Hoắc Minh Hách cùng bác sĩ Trương bước vào kho, từ tay bác sĩ Trương lấy ra một cái ống tiêm, đứng bên cạnh Mễ Lan, lạnh lùng nhìn cô.

“Hoắc Minh Hách, anh thật là tàn nhẫn, đến con của chính mình cũng giết! Tôi hận anh, hận anh cả đời này!”

Từng cho rằng là thâm tình, nhưng đến lúc này đều biết thành bọt búa, biến thành nỗi hận khắc cốt ghi tâm!

Lúc kim tiêm chọc vào da thịt cô, Mễ Lan hận không thể một phát cắn chết Hoắc Minh Hách, sau đó lột da tróc thịt hắn.

Cô vẫn còn muốn nói gì nữa, nhưng thuốc mê đã phát huy tác dụng ra toàn, đôi mắt mở to của cô từ từ nhắm lại trong hư vô...

Không biết đã bao lâu, cô từ từ mở mắt, tầm nhìn của cô, chỉ còn mỗi Hoắc Băng Băng.

Cô ta đứng ở đó, cao ngạo nhìn Mễ Lan đang nằm trong vũng máu, cười lạnh:

“Tôi muốn nói với cô, cô không chỉ mất đi con, mà còn mất đi cả tử cung, là tôi đã dặn dò bác sĩ Trương làm vậy! Làm sao! Cô đau đớn đến tuyệt vọng chưa?”

Haha, đây là báo ứng của cô, tuy rằng có chút muộn, nhưng cuối cùng cũng đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

258.

Mễ Lan trong mắt tràn ngập sự thù hận: “Tôi đã mất đi tất cả, tôi sẽ đòi lại mười lần, trăm lần, các người chờ đấy! Tôi sẽ khiến các người phải hối hận, hối hận đến lúc chết!”

Hoắc Băng Băng dùng mũi giày cao gót đá vào cánh tay của Mễ Lan, không bình tĩnh mà nói: “Sao? Đều kí giấy ly hôn cả rồi, cô vẫn còn muốn ì lại không đi sao? Còn không mau dứt?”

Mễ Lan cố gắng gượng dậy, bởi vì cơ thể quá yếu, cô lắc lư đến suýt ngã xuống, lúc này, Hoắc Minh Hách vẫn luôn đứng ở cửa lúc này tiến vào đỡ cô dậy.

“Hoắc Minh Hách, dứt ra! Từ nay về sau giữa chúng ta toàn là hận thù! Nếu như có cơ hội tôi sẽ tự tay giết anh, báo thù cho con tôi!”

Âm thanh của cô mềm nhũn, không có lực sát thương, nhưng giống như một chiếc búa đập vào trái tim Hoắc Minh Hách.

Ngay sau đó, Mễ Lan hất tay hắn ra, cả thân người nhiễm máu lão đạo bước ra cửa, ông bà Hoắc cũng đứng ở cửa, nhìn thấy cô bước ra định quay người rời đi.

“Hoắc Văn Sơn, Bạch Mỹ Phụng, các người đối xử với tôi như vậy, nhất định sẽ hối hận!”

Cô nhìn bọn họ, rồi lập tức cười lớn, tiếng cười đầy thâm lương. Mặt ông bà Hoắc lập tức biến sắc, giống như né trách Ôn thần, đứng dạt sang một bên để nhường đường cho Mễ Lan.

Hoắc Minh Hách cũng bước theo sau, nhìn bóng dáng Mễ Lan rời đi, trong lòng quặn đau, giống như cái gì đó bị cắt ra khỏi cơ thể, trái tim hắn cảm thấy trống rỗng.

Hắn yêu người con gái này, vô cùng sâu đậm, nhưng hắn không ngờ rằng cô lại ác độc đến như vậy, hại em gái hắn thậm hại như vậy!

Hắn cuối cùng cũng kiên định đứng về phía em gái!

Hắn hi vọng cô có thể quay đầu nhìn hắn một cái, nhưng không, cô đi kiên định, quyết tuyệt, mỗi bước đi của cô như đang đâm lên trái tim hắn, đau thấu xương!

Thân thể suy nhược cực độ, phải có niềm tin kiên định lắm mới có thể chống đỡ nổi!

Vài lần như muốn hôn mê, cô liền nắm chặt hai bàn tay, dùng móng tay đâm vào da thịt đến đau đớn mới có thể ép bản thân tỉnh táo!

Vốn dĩ đoạn đường chỉ cần đi mấy phút, nhưng cô dùng hết sức lực đi hết mười mấy phút!

Thân thể chỉ còn mỗi chiếc quần lót nhiễm máu đỏ hồng, dathijt trắng nõn toàn là máu, giống như áo giáo dính lên thân thể cô vậy.

Cuối cùng cũng có thể bước ra cánh cổng nhà họ Hoắc, chú Trương quản gia lên lút đuổi theo, đem chiếc áo khóa đã cũ của mình phủ lên người cô, đong đầy nước mắt nói: “Thiếu phu nhân...bảo trọng, thực ra thiếu gia không hề máu lạnh như cô nghĩ...cậu ấy...”

Đáy mắt Mễ Lan toàn là thù hận, cô quay đầu nhìn chú Trương, cười lạnh: “Cảm ơn chú! Cháu sẽ còn quay về, quay về ...báo thù!”

Mưa đã ngừng, khắp nơi đều ướt nhẹp, Mễ Lan bước cao bước thấp bước ra khỏi nhà họ Hoắc, đi trên con đường không bóng người.

Tác dụng của thuốc tê từ từ hết tác dụng, nỗi đau đớn khiến cô bất giác ôm chiếc bụng nhỏ!

Hai sinh mệnh bé nhỏ vẫn còn chưa đến thế giới này, liền biến thành dòng máu tanh từ thân thể cô lưu ra. Nếu như có thể, cô hận không thể dùng tính mạng của mình để đổi lấy các con! Nhưng mà cô cuối cùng cũng mất đi các con rồi!

Nỗi đau này không thể dùng ngòi nói để hình dung ra được!

Cô muốn khóc, nhưng không thể khóc thành lời, thì ra khi con người ta đau đớn đến cực điểm, thì đến nước mắt cũng không có.

Cô ngẩng đầu nhìn màn đêm, khẽ lầm bầm nói::Hoắc Minh Hách, anh hại chết con của chúng ta, tôi nhất định bắt anh phải trả một cái giá đau đớn, khiến anh sống không bằng chết!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

259.

Một năm sau, tại phòng tiệc khách sạn Quân Duyệt

Tiệc sinh nhật Hoắc Băng Băng những nhân vật nổi tiếng đều tụ hợp, vô cùng long trọng và náo nhiệt. Hoắc Băng mặc một bộ lễ phục màu hồng để lộ hai vai, trang điểm tinh tế, cười tươi như hoa, giống như một con chim nhỏ vui vẻ qua lại giữa đám người, tiếp nhận những lời chúc tốt đẹp của mọi người.

Buổi tiệc sắp lên cao trào, vài nhân viên phục vụ đẩy chiếc bánh sinh nhật hình tháp hai mươi tầng tiến đến sân khấu.

Người nhà họ Hoắc cùng Hoắc Băng Băng tiến lên lễ đài, bao gồm cả người đã cùng Hoắc Minh Hách đính hôn – Diệp Diệp Thu.

Nén được điểm lêm, ông Hoắc vỗ vỗ vai con gái, ôn nhu nói: “Công chúa nhỏ, con ước gì đi!”

Tiếng vỗ tay như sấm, tất cả ánh mắt đều tập trung vào Hoắc Băng Băng, rất nhanh, cả bữa tiệc đều im lặng, đuôi lông mày Hoắc Băng Băng đều là ý cười, bàn tay chấp lại, từ từ nhắm mắt...

“Chỗ này đúng là náo nhiệt ghê!”

Một giọng nữ nhân từ ngoài cửa vọng lại, thanh âm không cao không thấp, thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Phu nhân tiền nhiệm của nhà họ Hoắc Mễ Lan, trên người mặc một bộ lễ phục màu đỏ do nhà thiết kế Italy thiết kế, từng bước nho nhã từ từ tiến vào, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người mang theo sự lạnh lùng xa cách có mà như không, khóe miệng nhếch lên đầy sự châm biếm, khiến cho người khác không khỏi nghi hoặc.

Giây phút Hoắc Băng Băng nhìn thấy Mễ Lan, sắc mặt tối sầm lại, biến từ sự ngạc nhiên sang phẫn nộ,

Cô rào bước về phía Hoắc Băng Băng. Bởi vì đuôi váy quá dài, nhiều lần trượt chút nữa vấp ngã, đám người truyền đến tiếng cười chế giễu, sắc mặt cô từng trận nóng bỏng.

“Mễ Lan, đồ đệ tiện chết tiệt này! Lại còn dám đến tiệc sinh nhật của tôi, ai cho cô lá gan lớn như vậy? Hà?

Nói xong, cô ta định giơ tay, định bạt cho Mễ Lan một bạt tai.

Mễ Lan cười cười, đưa tay nắm chặt lấy cổ tay của Hoắc Băng Băng, cánh tay khác cầm lấy thiệp mạ vàng ném vào mặt Hoắc Băng Băng, ánh mắt lạnh lùng lướt qua Hoắc Minh Hách, cuối cùng rơi vào ông Hoắc.

“Chú Hoắc, cháu thay mặt chủ tịch Diệp đến tham gia buổi tiệc này! Thái độ của cô ta đối với cháu như vậy, chú không quản sao?”

Hoắc Băng Băng định hất tay của cô ra, nhưng thử nhiều lần vẫn không thành công, cô ta tức giận đến biến sắc, từ trong kẽ răng nói ra một câu đầy châm biếm: “Chủ tịch Diệp? Đừng có mang ra làm trò đùa cho thiên hạ? Cô đừng nói với tôi cô cháu chủ tịch Diệp, ông ta không cần một người đàn bà rách nát như cô! Cút! Mau cút!

Lúc này, Hoắc Minh Hách cúi người nhặt chiếc thiệp lên, nhìn qua một cái rồi đưa cho cha mình.

Hoắc Văn Sơn từ từ giãn lông mày ra, ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt vô cùng lúng túng: “Vài ngày trước chủ tịch Diệp nói với tôi cuối cùng ông ấy đã tìm được con gái ruột của mình, lẽ nào cô là...”

Lời của ông ta còn chưa nói ra hết, sắc mặt Hoắc Băng Băng trầm xuống, thô lỗ ngắt lời ông: “Cha, cha nói gì vậy? Mau mau đem con tiện nhân này cút ra khỏi đây, con không muốn nhìn thấy cô ta, không muốn một chút nào...”

“Băng Băng, con lập tức im miệng cho ta!” Hoắc Băng Băng, Hoắc Văn Sơn phẫn nộ nhìn con gái, gần từng câu từng chữ.

Chủ tịch Diệp là cổ đông thứ hai của tập đoàn Hoắc Thị, trước đây ông đã nói với Hoắc Văn Sơn muốn lui về hậu trường, đem toàn bộ công việc cho con gái toàn quyền xử lý.

Hoắc Văn Sơn nằm mơ cũng không ngờ tới, con gái chủ tịch Diệp lại là Mễ Lan!

Nhưng mà, khiến hắn kinh ngạc không phải là nhưng điều này.

Bởi vì rất nhanh, Mễ Lan lại mở miệng: “Chú Hoắc, không sai, cháu chính là con gái ruột của chủ tịch Diệp! Hơn nữa cháu cũng đã quyết định rồi, ngày mai cháu sẽ rút lại toàn bộ số vốn đầu tư, đem số cổ phần của cháu chuyển nhượng, e rằng đến lúc đó tập đoàn Hoắc Thị phải đổi tên rồi!”

Hoắc Văn Sơn bị dọa đến nỗi sắc mặt trắng bệch, cánh tay khác chỉ vào Mễ Lan, miệng run run không nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

2510.

Ông không nghĩ rằng Mễ Lan lại dùng thân phận con gái chủ tịch Diệp để xuất hiện, càng không nghĩ rằng cô đến báo thù nhanh như vậy.

Tập đoàn Hoắc Thị là tâm huyết cả nửa đời người của ông, nếu như Mễ Lan thực sự đem cổ phần chuyển nhượng, vậy chức tổng giám đốc này của ông phải nhường cho người khác rồi!

Lúc này, Hoắc Minh Hách đứng cạnh cha mình không thể đứng nhìn được nữa, hần chau mày, ánh mắt lạnh lẽo: “Mễ Lan, rốt cuộc cô định làm gì?”

Mễ Lan nhìn đánh giá Hoắc Minh Hách, khóe miệng cười lạnh.

“Một năm không gặp, anh vẫn như vậy.”

“Hoắc thiếu gia, anh trực tiếp gọi tên cổ đông một cách bất lịch sự như vậy sao? Làm ơn gọi tôi là chủ tịch Diệp! Hơn nữa tôi rốt cuộc muốn làm gì, anh nên là người rõ nhất mới phải!”

Cô giương cằm lên, ngữ khí có chút khiêu khích.

Hoắc Minh Hách mấp máy môi, nhưng không nói được lời nào, hần không có dũng khí trước mặt bao nhiêu người kể chuyện nhà họ Hoắc một năm trước!

Trong mắt hần, danh dự của Hoắc gia và tập đoàn Hoắc Thị là ngang nhau, nhưng có thể thế nào được đây? Rõ ràng biết Mễ Lan lần này đến để hủy hoại danh dự nhà họ Hoắc, nhưng hần cơ bản không có năng lực để ngăn cản, loại cảm giác lực bất tòng tâm này chiếm lấy trái tim hần, sắc mặt hần vì thế mà càng trở nên thâm trầm.

Mễ Lan nhìn Hoắc Minh Hách, nhẹ giọng: “Lúc rời khỏi nhà họ Hoắc, tôi có rất nhiều lời để nói, chỉ là anh không cho tôi một cơ hội để mở miệng! Hôm nay, tôi đến đây với mục đích một lời nói ra hết tất cả!”

Cô vừa nói xong, Hoắc Băng Băng gầm lên: “Bảo vệ! Bảo vệ đâu? Mau đến đem con đàn bà độc ác hoang tưởng này đi! Tôi không muốn nghe cô ta

nói lảng lnh tinh nữa.”

Mễ Lan không gấp gáp, lạnh lùng nhìn ông Hoắc một cái: “Tôi có thể rời đi, nhưng ngày mai nhà họ Hoắc đổi chủ, lúc đó đừng trách tôi!”

Hoắc Minh Hách cắn răng, gân xanh trên trán nổi lên, hần tiến lên một bước, giọng khàn khàn nói: “Cô là đang uy hiếp chúng tôi sao? Hà? Tôi cho rằng cô rời nhà họ Hoắc sẽ tự sám hối việc bản thân đã làm sai, không ngờ rằng, cô còn khiến tôi thất vọng hơn trước! Nếu như cô muốn báo thù thì tìm tôi đây này, tha cho nha tôi! Bọn họ vô tội.”

Lời hần nói xong, Mễ Lan đột nhiên cười lớn, cười đến nỗi nước mắt cũng chảy ra.

“Anh vẫn còn mặt mũi nói bọn họ vô tội sao? Thật là buồn cười! Nếu như nói vô tội, phải nói đến hai đứa bé trong bụng tôi là vô tội nhất, là cả nhà các người liên thủ lại giết đứa nhỏ! Nhà họ Hoắc các người, tôi không bỏ qua bất kì ai hết!”

Ánh mắt Hoắc Minh Hách trở nên âm trầm, bắt giắc lùi về sau hai bước.

Mễ Lan nói đúng, đứa bé mới là vô tội nhất, nhưng lúc đầu...

Hoắc Băng Băng vẫn còn muốn nói gì, ông Hoắc nhìn bà Hoắc một cái, bà liền lòi con gái sang một bên, hiện tại Hoắc Băng Băng không thể mở miệng, nếu không sự việc lại càng trở nên hồng bét!

Không khí có chút ngưng ngừng, bao nhiêu đôi mắt đang hướng về bọn họ, tiếng tranh luận truyền đến, ông Hoắc có chút hoảng, nhưng vẫn cố điềm tĩnh, nở ra một nụ cười: “Chủ tịch Diệp, còn lời nào cô nói đi!”

Mễ Lan nhìn Hoắc Băng Băng đứng không xa gần một cái, khóe miệng cười lạnh.

Rất nhanh, màn ảnh khán đài sáng lên, Ôn Minh Lăng xuất hiện trên màn hình, Hoắc Băng Băng ngây người, khuôn mặt trắng bệch...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

2511.

Lúc đó, Hoắc Băng Băng được đưa vào bệnh viện, Ôn Minh Lăng mượn cớ đi nghe điện thoại, sau đó liền mất tăm mất tích, Hoắc Băng Băng tìm hần khắp nơi, đến bây giờ vẫn bật vô âm tín

Góc phải màn hình hiện thị ngày Hoắc Băng Băng làm phẫu thuật, Ôn Minh Lăng ngồi xỏm ở một góc bệnh viện, vừa hút thuốc vừa gọi điện.

Lời của hần nói ra khiến tất cả mọi người đều không nhận được mà thở khí lạnh.

Người đàn ông này bề ngoài lịch sự tao nhã, không ngờ lại độc ác đến như vậy!

Hoắc Băng Băng nằm mơ cũng không ngờ tới, ngày hôm đó cô ta đau bụng không chịu được, hóa ra bởi vì hần cho thuốc vào trong nước, hơn nữa còn liều cao thuốc phá thai, hần muốn cô ta phải chết!

Mễ Lan nhàn nhạt mở miệng: “Hoắc Băng Băng, tôi luôn không muốn nói chân tướng với cô bởi vì cô đã mất đi đứa bé, tôi không muốn để cô biết người đàn ông cô yêu từ đầu đến cuối căn bã như thế nào! Hần chơi chán cô rồi, muốn vứt bỏ cô nhưng sợ cô cứ dây dưa với hần, cho nên mới muốn cho cô chết một cách thần không biết quỷ không hay.

Lúc đầu cô không nói chân tướng vì sợ Hoắc Băng Băng bị tổn thương, nhưng đến lúc cô muốn giải thích, Hoắc Băng Băng liền cho rằng cô là hung thủ giết người, một từ cũng không cho cô giải thích.

Sự lương thiện của Mễ Lan đổi được cái gì đây? Là sự gầy vò và làm hại suốt ba năm trời của Hoắc Băng Băng.

“Hoắc Băng Băng, lúc đó cô Và Ôn Minh Lăng sớm chiều tiếp xúc, cô không thể không phát hiện, chỉ là cô quá ngu xuẩn, không chịu thừa nhận người đàn ông cô yêu chỉ là một tên khốn! Cô luôn cho rằng mình là công chúa, nên phải có tình yêu đẹp đẽ nhất trên đời này, cho nên cô mới...”

Hoắc Băng Băng ôm chặt đầu, vừa khóc vừa hét lên: “Câm miệng, những lời cô nói đều dối trá, cả thầy đều là giả, tôi không tin!”

Cùng với Ôn Minh Lăng bên nhau toàn là sự ngọt ngào, coi như cô ta có phát hiện đi chăng nữa, cô ta chìm đắm trong tình yêu không thể thoát khỏi ra được cũng chỉ còn cách ngoảnh mặt làm ngơ.

Đôi chân cô ta mềm nhũn, trực tiếp ngồi bệt xuống đất, hai tay nắm chặt thành quyền, dùng lực đập vào đầu mình, khóc lên như một đứa trẻ.

Nếu như trước đây, Mễ Lan nhất định sẽ động lòng trắng ả, nhưng hiện tại, cô nhìn Hoắc Băng Băng với ánh mắt lạnh lẽo, trong lòng không một gợn sóng.

“Sự thật này cô không muốn tiếp nhận cũng cần phải tiếp nhận! Hơn nữa, cô sớm đã không xứng đáng được người khác đồng cảm rồi! Lúc đó cô hại hai con tôi, cô đã mất đi tư cách này rồi!

Ngay sau đó, cô xoay người hướng về mẹ chồng trước cửa cô Bạch Mỹ Phụng, giọng nói vẫn lạnh lẽo như thế: “Hoắc phu nhân, bà vẫn còn nhớ lần bà ngã xuống hồ không? Lần đó tôi cứu bà sốt liền ba ngày đêm, nhưng bà vẫn bắt tôi nấu cơm! Tôi hôn mê ngã xuống, bà liền dùng nước lạnh tạt vào tôi, tôi sốt đến viêm phổi, thiếu chút nữa mất mạng...”

Hoắc Minh Hách nhàu mày, không thể tin được mà nhìn mẹ mình, lúc đó hắn đi công tác không có ở nhà, vừa về đến nhà mẹ hắn liền tố cáo Mễ Lan có ý đồ xấu, đẩy và xuống hồ...

Sắc mặt Bạch Mỹ Phụng trắng đến khó coi, mấp máy môi không nói nên lời. Hiện giờ bà ta thực sự không có gì để nói rồi, thực ra bafia vu oan giá họa, chỉ với mong muốn con trai nhanh chóng cùng Mễ Lan ly hôn.

Còn nữa, Hoắc phu nhân, bà năm lần bảy lượt vu cho tôi lấy trộm châu báu của bà, còn chỉ trích tôi câu dẫn người đàn ông khác,...hận không thể đổ tất cả mọi tội danh lên đầu tôi! Thực ra bà là người rõ nhất, tôi cái gì cũng không làm! Tôi không nghĩ trái tim con người lại ác độc đến bước này, con trai bà suýt chút nữa bị xe đâm, nếu như tôi không nhanh chóng đẩy con trai bà ra, e rằng hắn sớm đã không còn mạng rồi, nhưng bà lại ngậm máu phun người, nói tôi cố tình sắp đặt!”

Từng chuyện từng chuyện, mỗi lần nhớ lại đều như con dao đâm vào tim Mễ Lan!

Còn nữa...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

2512.

Tổng giám đốc Hoắc, ông đừng cho rằng tôi không biết, lúc tôi và Hoắc Minh Hách sắp kết hôn, ông còn thu xếp giới thiệu cho hắn vài vị thiên kim, còn tự miệng mình nói với con trai, ở ngoài ngoại tình, nếu như có con liền lập tức đuổi tôi ra khỏi nhà. Ông ở trước mặt người khác thể hiện tư thái dân chủ văn minh, thực ra trong lòng ông chỉ có tiền mà thôi! Chúng tôi kết hôn, ông càng bắt phân phải trái, giúp con gái ông ăn hiếp tôi, trên đời này sao lại có người cha như ông?”

Nói xong những lời này, trên mặt Mễ Lan không chút biểu cảm như thể đang kể chuyện của người khác vậy, nhưng mà trong lòng đau đớn thế nào, chỉ mình cô hiểu.

Cô vốn là một người đơn giản, chỉ là muốn gả vì tình yêu, cùng Hoắc Minh Hách bình yên qua ngày, nhưng cô xem bọn họ là người nhà, mà, bọn họ lại từng người từng người máu lạnh vô tình, mỗi ngày đều dày vò cô, hận không thể giết được cô!

Cho dù một chút đồng cảm, bọn họ cũng không có.

Cô rất muốn khóc, nhưng không hề rơi nước mắt!

Sự đau khổ và tuyệt vọng như thế nào mới có thể khiến cho nước mắt con người ta gần như khô cạn?

Vẫn còn rất nhiều việc, còn tàn nhẫn hơn những gì cô nói, nhưng cô không muốn nói nữa rồi! Trái tim bị thùng lỗ chỗ giờ đã thành một vết thương lớn, máu chảy thành dòng, cô nhắc nhở mình, cô không còn là một kẻ mềm yếu vẫy đuôi cầu xin người khác! Mục đích cô đến là để vào thù! Cô phải khiến từng người nhà họ Hoắc phải xuống địa ngục.

Ánh mắt cô trở lên mạnh mẽ, như dao như tên cắm phập vào từng người nhà họ Hoắc.

Hoắc Minh Hách tỉ mỉ lắng nghe từng lời của Mễ Lan, không ngờ rằng Mễ Lan lại phải chịu nhiều uất ức như thế.

Thì ra, người hại em gái hắn mất đi đứa bé và tử cung không phải là cô, mà là Ôn Minh Lăng. Cô luôn trầm mặc, bởi vì không muốn em gái hắn chịu quá nhiều tổn thương, chịu đựng sự tuyệt vọng!

Thì ra cô lương thiện đến thế, mặc dù không biết bơi, nhưng vẫn liều mạng cứu mẹ hắn, không hề tính đến hậu quả!

Thì ra cha mẹ hắn, em gái hắn nhân cơ hội hắn không ở bên cô mà dầy vò cô, si nhục cô!

Trước đây, cô nói nhiều nhất chỉ có mỗi câu: ‘Minh Hoắc, em rất yêu anh!’ Nhưng hắn chưa bao giờ tin tưởng cô 100%, cho dù hắn quỳ gối xuống cầu hôn cô, trái tim hắn vẫn còn một trăm, một ngàn điều chưa chắc chắn.

Hắn cho rằng, chỉ có tình yêu dựa trên nền tảng thiết lập quan hệ máu mủ ruột thịt mới là yêu, nhưng hiện tại hắn mới phát hiện ra bản thân sai rồi! Nếu như Mễ Lan làm tất cả những việc này để chứng minh cô yêu hắn, vậy còn cái gì để chứng minh nữa?

:Mễ Lan, tôi...”

Hoắc Minh Hách nước đến trước mặt Mễ Lan, ánh mắt lạnh lẽo nhiễm một tầng ôn tình.

Hắn hiện tại có thể thấu hiểu Mễ Lan, hắn muốn nói xin lỗi cô, nhưng lời bị chặn đứng ở cổ họng! Người phụ nữ tốt như thế này, hắn lại tự tay đi giết con của bọn họ, hắn làm gì còn tư cách...cầu xin sự tha thứ từ cô?

Mễ Lan cảm thấy chán ghét, lùi ra sau vài bước, nhíu mày, khoe miệng cười lạnh: “Hoắc Minh Hách, anh cắt xa tôi ra một chút, chỉ nhìn thôi tôi đã thấy buồn nôn!

Buồn nôn?

Trong lòng Hoắc Minh Hách hiện giờ giống như có hàng nghìn chiếc kim đâm vào vậy.

Hắn đã từng nói với Mễ Lan câu này, đến thần thái và ngữ khí đều giống hệt nhau.

Sự việc trước đây từng việc từng việc như được lập lại, mỗi việc tích lũy lại, cô dùng toàn bộ sinh mạng để yêu hắn, người nhà hắn lại dầy vò cô, cô cũng chưa từng một lần nói với hắn, mỗi ngày đều yên lặng làm vợ hắn, không kể hắn nói gì làm gì cô cũng chưa từng thay đổi, cô không phải người gỗ, làm sao có thể không phát hiện ra chứ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

2513.

Đếm lúc này, hắn nhìn trực diện vào mắt cô, ý nghĩ mãnh liệt muốn hôn cô vào lòng, hắn mới phát hiện ra, bản thân mình yêu cô!

Nhưng muộn rồi, tất cả đều muộn rồi, lúc hắn kí đơn ly hôn, cảm tiêm gây mê đến bên cô, hắn đã biến thành giống như cha mẹ và em gái hắn rồi, hóa thân thành đao phủ, đem tất cả tình yêu của cô từng đao từng đao lãng tử, biến thành mối thù sâu không thấy đáy.

Hai người bọn họ gấn lấy nhau, không chừa vì hai xinh lính bé nhỏ kia.

Tuy rằng khoảng cách thật gần, nhưng Hoắc Minh Hách cảm giác được rõ ràng, trái tim cô đã bay xa rồi!

Không, hắn không muốn cô rời đi, tình yêu này đã bắt tri bắt giác thấm vào xương tủy, hắn làm sao nỡ buông tay.

Hắn hi vọng cô có thể cho hắn một cơ hội, cho dùng chỉ một lần!

Hắn đưa hai tay giữ chặt lấy vai cô, viên mắt ướt ướt: “Mễ Lan, là anh có lỗi với em, là anh chưa bao giờ tin tưởng em! Tất cả đều là lỗi của anh! Cầu xin em, thật lòng cầu xin em...”

Mễ Lan lạnh lùng nhìn hắn, sau đó dùng ngón tay gạt tay hắn ra, cổ họng cô khàn khàn: “Cầu xin tôi ở lại sao? Ở trước mặt mọi người như thế này không phù hợp nói giỡn! Không cần phải giả mù sa mưa, những lời anh nói, dù chỉ là dấu câu thôi tôi cũng không tin, giống như năm đó anh không tin tôi vậy!

Cô cố ý nói như vậy, không thêm đề ý Hoắc Minh Hách đau đớn nhường nào!

Cô đã từng coi bọn họ là người nhà, đối xử như máu mủ ruột già, hi vọng có một ngày cô có thể khiến bọn họ cảm động. Cô luôn nhẫn nhịn, nén đau thương, đem tất cả nỗi khổ đau chôn chặt trong lòng, nhưng điều cô mong chờ đến là gì?

Bọn họ liên tục giết hại các con của cô, cho nên tất cả sự nhẫn nhục đều hóa thành thù hận, loại hận thù này từ khi cô bước ra khỏi cửa nhà họ Hoắc, đã thấu xương nhập cốt, không có cách nào bỏ xuống được.

Hoắc Minh Hách nắm lấy tay cô, ‘bóp’ một cái, cái tát của cô giáng lên mặt Hoắc Minh Hách.

“Anh hiện tại đã có vị hôn thê, nghiêm nhiên lại cùng vợ trước làm trò ám muội, đúng là vô liêm sỉ!”

Nói xong, cô quay đầu nhìn ông Hoắc một cái, lạnh lùng nói: “Lời tôi muốn nói cũng đã nói xong, bữa tiệc sinh nhật của con gái ông tiếp tục cử hành đi! Ông đã không ngăn cản tôi, tôi nghĩ cũng nên để cho ông chút mặt mũi. Cổ phần của tôi tôi sẽ không bán, nhưng ông phải cho tôi lên làm phó tổng giám đốc tập đoàn Hoắc Thi! Sáng ngày kia tôi sẽ đi làm đúng giờ! Tạm biệt!”

Ông Hoắc không mở miệng, cô cười nho nhã, không quay đầu lại mà rời đi.

Sau khi bước ra khỏi yến tiệc, cô ngừng bước, quay đầu nhìn một cái, khóe miệng mất giác cười lạnh, đáy mắt lóe ra tia âm lãnh càng ngày càng đậm.

Từ nay về sau, cô sẽ như cây gai nhọn, tàn nhẫn cắm vào người nhà họ Hoắc, khiến bọn họ đau tới mức máu me dầm dìa!

Cô sẽ khiến nhà họ Hoắc mãi mãi không có ngày bình yên.

Bữa tiệc sinh nhật bị Mễ Lan náo loạn, cơ bản không thể tiếp tục được nữa, ông Hoắc tự thân tiễn khách về, còn đặc biệt dặn dò bọn họ, chuyện hôm nay không được nói ra ngoài. Nhưng mà miệng mọc trên người người khác khó quản, làm như vậy chỉ để xin sự an ủi trong lòng mà thôi!

Sau khi về nhà họ Hoắc, mỗi người đều phờ phạc, nhất là Hoắc Băng Băng luôn khóc lóc, ánh mắt sưng đỏ lên.

“Ba, con tiện nhân đó nói nhất định không phải là thật, cô ta làm sau có thể là con gái của chủ tịch Diệp? Minh Lăng không thể nào hại con, rõ ràng cô ta chỉ tìm cái cớ...huhu...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

2514.

Hoắc Minh Hách phẫn nộ ngắt lời cô ta: “Đoạn video đó rõ ràng là do Ôn Minh Lăng tự mình nói ra, em thấy quan tài mà không đổ lệ.”

“Không, em không tin, em và Minh Lăng bên nhau ba năm, anh ấy làm sao có thể là loại người nhura thế được! Rõ ràng Mễ Lan vu oan giá họa.

“bóp” một tiếng, Hoắc Minh Hách tát em gái một bạt, trên mặt trắng nõn của cô ta hằn nên năm vết ngón tay.

Mỗi lời nói của Mễ Lan đều có chứng cứ, rõ ràng nhà họ Hoắc bọn họ ức hiếp cô, em gái hẳn vẫn còn không biết xấu hổ, một câu tiện nhân, hai câu tiện nhân, thật là quá đáng!

Hoắc Băng Băng òa lên khóc, nước mắt lưng tròng nhìn anh trai: “Anh dám đánh em! Anh bị Mễ Lan tẩy não rồi sao? Cô ta ác độc như vậy, âm hiểm như vậy, vậy mà anh còn đứng về phía cô ta!”

“Luận ác độc và âm hiểm, e rằng không ai có thể hơn được mày! Là mày khóc lóc gào thét muốn bỏ con của Mễ Lan, là mày biến tao thành tội đồ thiên cổ!”

Hoắc Minh Hách trợn trừng mắt đỏ tươi nhìn, sự tàn bạo đến nỗi khiến người khác phải rét run!

“Anh, từ bé đến lớn anh đều thương em, còn không nỡ mắng em một câu, hôm nay vì con đàn bà đó xích mích ly gián mà anh lại động thủ với em!”

“Bởi vì thương mày nên tao đã như cầm như diết suốt ba năm. Mày ức hiếp Mễ Lan tao đều nhắm mắt làm ngơ, tình yêu của cô ấy dành cho tao tao đều cự tuyệt! Vì thương mày mà khi phải lựa chọn giữa mày và cốt nhục của tao, tao đã không chút do dự mà chọn mày! Tao đối với mày...còn muốn như thế nào nữa?”

Hắn nói xong, rào bước đi ra ngoài cửa. Vừa bước được mấy bước thì bà Hoắc gọi chặn lại:

“Con trai, con định đi đâu? Đi tìm Mễ Lan sao? Trước khi sự việc được điều tra rõ ràng, mẹ không cho phép con đi tìm cô ta

Thân hình cao lớn Hoắc Minh Hách hơi ngừng lại, từ từ xoay người, nhúu mày nhìn mẹ hắn, ánh mắt trở nên huyền ảo.

“Không cho con gặp cô ấy? Dựa vào cái gì? Đến lúc này mẹ vẫn còn sắt đá như vậy sao? Đừng quên cô ấy đã cứu mẹ một mạng!”

Bà Hoắc không nói thành lời, môi bà khẽ run, dựa vào thành ghế sô pha.

Mãi cho đến lúc thân ảnh Hoắc Minh Hách rời đi, Hoắc Băng Băng mới đến gần mẹ mình, ánh mắt đầy sự ác độc: “Mẹ, mẹ phải quản anh con thật chặt! Con tiện nhân kia vừa mới xuất hiện, nói vài lời liền khiến anh con như bị câu mất hồn phách! Anh sắp cùng Diệp Diệc Thu kết hôn rồi, đến lúc đó không may xảy ra chuyện gì, mặt mũi Hoắc gia nhà ta biết để vào đâu?”

Ông Hoắc trừng mắt lên nhìn con gái, phần nộ nói: “Con vẫn còn không biết ngượng mà nhắc đến mặt mũi nhà họ Hoắc sao? Từ khi đoạn video được phát ra, nhà họ Hoắc chúng ta đã không còn mặt mũi nào nữa rồi! Cha năm đó cũng đã nói với con rồi, tiêu tiểu tử họ Ôn ánh mắt gian xảo, nhìn là đã biết không phải loại tốt lành gì, nhưng con cứ khăng khăng muốn ở cạnh nó! Nếu như Mễ Lan không cứu con, con sớm đã chết rồi, con còn dám chửi cô ấy? Làm sao con có thể nói được ra những lời như vậy được chứ!

Bà Hoắc xoa đầu con gái, thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Mễ Lan cứu con một mạng, đó là sự thật!”

Hoắc Minh Hách cả đêm không về, người nhà họ Hoắc cả đêm không ngủ được, trời vừa sáng liền lục đục dậy.

Chiếc bàn trong phòng khách bày một tập báo, trên báo đều là tin tức về buổi tiệc ngày hôm qua, rất nhanh, nhà họ Hoắc trở thành đối tượng chỉ trích của công chúng, đặc biệt là Hoắc Băng Băng, những ngày tiếp theo cô ta đều không dám ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

2515.

Mễ Lan ở trong khách sạn, những tin tức trên báo chí này cô cũng biết

Sau khi trở về từ buổi tiệc, cô luôn ở trong phòng không đi ra ngoài. Lời nói ả sâu trong lòng cuối cùng cũng được phun ra một tràng, cô chờ đợi ngày này rất lâu rồi, nhưng không biết vì sao, lúc cô thực sự nói ra cô cảm giác được còn đau hơn cả lúc trước!

Tiếng gõ cửa truyền đến, Mễ Lan nhìn trộm qua mắt mèo, lại là Hoắc Minh Hách! Đêm qua hắn cũng đến, nhưng so với bộ dạng say khướt như hôm qua của hắn, hiện tại hắn chỉ hơi ngà ngà say, ánh mắt vẫn còn sáng rực.

“Mễ Lan, anh biết em có ở bên trong, nếu em không mở cửa tôi sẽ xông vào!”

Mễ Lan ngẩn người một chút, rồi mở cửa, thân hình cô dựa vào thành cửa, lạnh lùng hỏi: “Vẫn chưa xong sao? Còn đến tìm tôi để làm gì? Định đến hỏi tội sao?”

Sự lạnh lùng của cô hắn cũng dự liệu được, nhưng trái tim hắn vẫn cảm thấy quặn đau. Hắn vốn dĩ định chuẩn bị rất nhiều lời để nói, nhưng đến khi va vào ánh mắt của lạnh lùng của cô, một lời hắn cũng không thể nào nói được.

Mễ Lan không có chút kiên nhẫn, định đóng cửa, Hoắc Minh Hách vội vã nắm chặt lấy thành cửa.

“Anh...anh đến thăm em!”

Mễ Lan cười, nụ cười đầy trào phúng: “Đến thăm tôi? Một năm trước tôi không bị nhà họ Hoắc các người ép chết, anh rất thất vọng phải không? Hay là anh địch nhỏ cô nhỏ tận gốc, muốn giết tôi một cách thần không biết quỷ không hay mà giết chết tôi để giải quyết nỗi hận trong tim? Muộn rồi, thời gian một năm không ngắn, anh hoàn toàn có thể tìm tôi tôi, nói người khác hủy diệt tôi! Ô, nhưng rằng anh không tìm, hơn nữa tìm cũng không thấy tôi, đúng không?”

“Em không cần...như vậy, thực ra anh...Tôi rất...đau lòng!”

Đau lòng?

Từ này trước đây Mễ Lan có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng lời nói đó từ chính miệng Hoắc Minh Hách thốt ra, nhưng cô chờ đã lâu rồi, lâu tới mức cô bắt đầu hoài nghi về cuộc đời, hắn trước đây chừng từng nói.

Hiện tại nói ra rồi, thực sự rất khiến cường, rất buồn cười

Ánh mắt của Mễ Lan trong nháy mắt liền trở nên phức tạp., giống như có thể đâm thủng linh hồn Hoắc Minh Hách bất cứ lúc nào, cô nói từng từ từng chữ: “Hoắc Minh Hách, nào anh bị ngấm nước à? Đau lòng sao? Chỉ có quỷ mới tin!”

Hoắc Minh Hách nắm lấy tay của Mễ Lan, ánh mắt đầy cầu khẩn: “Trước đây đều là anh sai, là anh mù mắt, anh không tin em, anh vô điều kiện đứng về phía em gái anh, chưa từng quan tâm đến cảm giác của em! Cho nên, anh cầu xin em, cho anh một cơ hội, chúng ta làm lại từ đầu có được không?”

Mễ Lan không ngờ rằng Hoắc Minh Hách năm lần bảy lượt cầu xin cô! Hắn cuối cùng cũng làm như vậy, mà cô, không phải là người vợ chỉ cần bỏ ra không yêu cầu báo đáp trước đây nữa rồi, cho dù hắn có thành khẩn đi chăng nữa, cũng không có cách để cô động lòng.

Trái tim đầy đau đớn bi ai.

Trái tim đau, nói gì, làm gì cũng không còn tác dụng gì hết.

Mễ Lan cười mỉm, chỉ về hướng đằng sau Hoắc Minh Hách, nghiêng răng thốt ra được chữ” ‘Cút!’”

Hoắc Minh Hách có chút kinh ngạc, hắn như không thể tin vào tai mình được! Hắn đã cầu xin cô như thế này, khuôn mặt cô vẫn lạnh như băng, còn kêu hắn cút!

Hơn nữa, hắn có thể đọc được trong mắt cô có hai chữ ‘căm ghét.’

Cô có thể hận hắn, bởi vì không có yêu, sẽ không có hận! Nhưng cô làm sao có thể ghét hắn? Không thể, tuyệt đối không thể!

Trái tim từ từ chìm xuống, chìm đến vực sâu vạn trượng!

Ánh mắt nhìn thấy Mễ Lan muốn quay người, Hoắc Minh Hách liền ôm lấy cô, điên cuồng hôn lên đôi môi lạnh lẽo của cô...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

2516.

“Mễ Lan, tôi biết em yêu tôi! Hiện tại tôi hối hận rồi, thực sự hối hận, cho tôi một cơ hội nữa có được không?”

Khẩu khí trong lời của hắn có chút mơ hồ không rõ, vừa nói vừa lôi quần áo của Mễ Lan. Nhìn thấy Mễ Lan lạnh nhạt quyết tuyệt, hắn rất hoang mang lo sợ, sợ rằng mất đi cô, nhưng không biết làm thế nào có thể cứu vãn. Cho nên đầu óc hắn lóe lên ý nghĩ dùng phương pháp thô bạo nhất, nguyên thủy nhất, đó là chiếm hữu cô, chinh phục cô, ép buộc cô chấp nhận hắn.

Bởi vì hắn không tin, trái tim Mễ Lan đối với hắn cũng lạnh nhạt như vậy.

Hắn thực sự muốn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cô, không thể chờ thêm một giây một phút nào nữa

Thực ra nghĩ tới thật tức cười, bọn họ kết hôn ba năm, hai người chỉ có một lần thân mật, còn một lần là sau khi hắn say rượu...

Hôn môi khiến cơ thể Hoắc Minh Hách cũng lập tức trở nên khô nóng, hơn nữa chỗ kia cũng trở nên căng cứng, đôi bàn tay to lớn của hắn run run thấm hiểm thân thể bên trong lớp quần áo ngủ kia, tùy ý khám phá, cảm nhận được sự căng mịn bóng loáng của làn da cô.

Cho đến khi hắn không nhận được mà rơi vào ý loạn tình mê, vai hắn truyền tới một trận đau nhói, cơn đau này khiến hắn tập tức trở về thực tại.

Mễ Lan cắn hắn.

Hoắc Minh Hách dừng lại động tác, cả người run lên. Hắn lùi lại vài bước, không thể tin được mà trừng mắt nhìn Mễ Lan.

Mễ Lan nhéo hắn, đáy mắt lưu chuyển sự phẫn nộ, còn có cả thù hận.

“Anh dám động vào tôi lần nữa thử xem, tôi sẽ giết anh!”

“Em đừng...đừng hiểu lầm, tôi lúc đó...tôi thực sự không có ý hãm hiếp em...tôi chỉ là...”

Hoắc Minh Hách đau đến nhủu mày lại, lời nói cũng có chút đứt quãng.

Khuôn mặt Mễ Lan lóe lên một tia căm ghét, sau đó dùng mu bàn tay chùi chùi môi, lạnh nhạt nói: “Chỉ là cái gì? Chỉ muốn cưỡng bức tôi, đúng không? Anh vẫn còn không biết xấu hổ kêu tôi cho anh một cơ hội, để anh yêu tôi, anh xứng sao? Nếu như anh không hy vọng tôi báo cảnh sát, không hy vọng nhà họ Hoắc vì anh mà được lên báo trang nhất, vậy thì anh mau cút đi cho tôi!”

Ánh mắt Hoắc Minh Hách trở nên mơ hồ, hắn nhớ đến em gái hắn Hoắc Băng Băng sau khi sảy thai liền cầu xin ba mẹ tạo áp lực cho bệnh viện, ép bệnh viện đuổi việc Mễ Lan. Lúc đó Mễ Lan quý xuống trước mặt cả nhà bọn họ, dập đầu cầu xin, khóc lóc nói cô không hề hại chết con của Hoắc Băng

Bằng, cầu xin hân tin cô, bởi vì cô toàn tâm toàn ý yêu Hoắc Minh Hách, toàn tâm toàn ý yêu cái nhà này, nhưng mà lúc đó...

Hắn chỉ vào mặt Mễ Lan gầm lên: “Loại phụ nữ đề tiện vô liêm sỉ như cô, đến bào thai trong bụng em gái tôi cô cũng tàn nhẫn xuống tay, còn luôn miệng nói yêu tôi, cô xứng sao?”

Những lời cô vừa nói, chính là những lời hắn từng nói với cô.

Hắn từ lâu đã đánh mất tư cách yêu cô rồi phải không.

Đứng ở góc nhìn khác, Hoắc Minh Hách lúc này mới phát hiện những lời nói sát thương có thể khiến cho con người ta khó xử và tuyệt vọng!

Hoắc Minh Hách ngẩng đầu, ánh mắt kiên định chưa bao giờ có: “Mễ Lan, tôi nhất định sẽ không bỏ cuộc, là tôi làm em tổn thương quá sâu đậm, em không yêu tôi nữa cũng chẳng sao, tôi yêu em, cả đời này chỉ yêu mình em! Tự chăm sóc tốt cho bản thân, tôi về đây!”

Khóe miệng hắn nhếch lên, nở ý cười miễn cưỡng, chuẩn bị quay người rời đi.

Lúc này điện thoại Mễ Lan kêu lên, cô móc điện thoại từ trong túi áo ngủ ra, đặt lên tai, khuôn mặt tức giận lập tức được thay bằng vẻ mặt yêu kiều e thẹn: “Vừa nãy em suýt chút nữa bị chó cắn, anh mau mau qua đây, em muốn anh bảo hộ em!”

Sắc mặt Hoắc Minh Hách trở nên trắng bệch, đầu “ầm” lên một tiếng như có tiếng sấm nổ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

2517.

Hắn chưa từng nghĩ rằng bên cạnh Mễ Lan còn có...người đàn ông khác!

Không, không thể nào!

Mễ Lan yêu hắn như vậy, chỉ xa cách có một năm cô liền yêu người khác rồi sao?

Hoắc Minh Hách đưa tay muốn giật lấy chiếc điện thoại của cô, Mễ Lan lùi về sau vài bước, tắt điện thoại rồi bỏ lại vào túi áo.

“Mễ Lan, người đàn ông đó...là ai?”

“Chồng sắp cưới của tôi – Diệp Khâm, bọn tôi rất yêu nhau, hơn nữa chuẩn bị kết hôn rồi! Chuyện vừa nãy tôi có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng tôi hy vọng sẽ không có lần sau, anh đừng nuôi hy vọng chúng ta có thể hợp lại, không thể nào!

“Không thể sao? Tôi không tin, tôi không tin, tại sao em có thể yêu người đàn ông khác, em đã từng rất yêu tôi...”

Cả người hắn như điên lên, viên mắt đỏ hồng.

“Anh cũng nói là đã từng, tôi sớm đã không còn yêu anh nữa rồi!

Hoắc Minh Hách ngây ngốc nhìn Mễ Lan, lẩm bẩm nói: Mễ Lan, em đừng đối xử với tôi như vậy được không, tôi thực sự...rất yêu em!”

Mễ Lan cười lạnh vài tiếng, ‘bộp’ một tiếng nặng nề đóng cửa, mặc kệ Hoắc Minh Hách gõ cửa thế nào đi chăng nữa, Mễ Lan ở bên trong cũng không đáp lại.

Hoắc Minh Hách ảo não rời khỏi khách sạn, trời bắt đầu mưa lâm thâm.

Hắn không lái xe, lao đảo bước trên đường tiến về phía trước như một cái xác không hồn. Cả người ướt đẫm mà không hề hay biết.

Đêm dài, hắn tùy ý chọn một khách sạn rồi bắt đầu điên cuồng uống rượu, trong miệng lẩm lẩm tên Mễ Lan. Mãi cho đến lúc trời sáng, Vệ sĩ của Hoắc Văn Sơn mới tìm được hắn, đưa hắn về biệt thự

Nhìn con trai say tới nông nổi này, đến ánh mắt cũng không có tiêu cự, Bạch Mỹ Phụng đau lòng rơi nước mắt, vội vàng đến đỡ lấy hắn.

“Tránh ra, không cần mẹ lo!”

Hoắc Minh Hách hất tay ra, bà Hoắc liền ngã xuống, đầu đến mức kêu thành tiếng.

Lúc này, ông Hoắc và Hoắc Băng Băng nghe thấy động tĩnh liền lập tức xuống lầu, đến trước mặt Hoắc Minh Hách.

“Minh Hách, con làm sao vậy? Vì một người phụ nữ mà sa sút đến như vậy, con vẫn còn là người đàn ông của Hoắc gia nữa không?”

Nghe đến câu này, Hoắc Minh Hách ngược mắt lên nhìn cha mình, khóe miệng miễn cưỡng nở nụ cười lạnh: “Nếu như cho con một cơ hội, con nhất định sẽ không sinh ở nhà họ Hoắc, đánh chết con cũng không làm con cha, con vì sự tàn độc máu lạnh của người nhà này mà cảm thấy hổ thẹn.

Hoắc Văn Sơn không ngờ rằng con trai có thể nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy, đưa tay cao cao định đánh hắn, nhưng cuối cùng lại không nỡ mà hạ tay xuống, nghĩ lại thái độ ông đối với Mễ Lan trước đây, còn cả hai đứa cháu vô tội đã chết, mũi ông cay xè, không nhịn được mà nước mắt lưng tròng.

Nhìn cha trầm mặc, Hoắc Băng Băng bước đến bên cạnh, nhẹ nhàng nắm lấy vai ông: “Con thấy trước đây chúng ta đối với Mễ Lan con tiện nhân... đối với cô ta không quá ác, là cô ta quá thù dai. Rõ ràng cô ta chưa từng coi chúng ta là người nhà...”

Hoắc Minh Hách không ngờ rằng đến giờ phút này rồi em hắn vẫn còn mặt mũi nói những lời đó, đem tất cả những lỗi lầm đổ lên đầu Mễ Lan! Con người này tại sao lại có thể là em gái hắn cơ chứ?

Hắn trừng mắt nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lùng xa cách như người lạ.

“Hoắc Băng Băng, những lời này mày cũng có thể nói được ra sao? Mày có cảm thấy xấu hổ không?”

Hoắc Băng Băng đỡ người ra, tập tức tỏ vẻ oan ức mà khóc, cô ta xông lên tranh luận với hắn, vừa nói vừa dùng lực lôi kéo hắn, Hoắc Minh Hách vốn đầy một bụng nộ khí bị em gái ầm ĩ càng không cách nào khống chế được, hai người liền gây lộn với nhau, ông bà Hoắc cuống cuồng, vội vàng chạy lại can ngăn, biệt thự nhà họ Hoắc lập tức trở nên hỗn loạn, mãi cho đến cánh cửa phòng khách mở ra, Diệp Diệc Thu xuất hiện trước mặt bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

2518.

Bà Hoắc nhìn khuôn mặt âm trầm của Diệp Diệc Thu, nghi hoặc hỏi: “Diệc Thu à, con đến đây...có việc gì?”

Diệp Diệc Thu không thêm đề ý đến bà ta, chỉ lạnh nhạt bà ta một cái, trực tiếp đến chỗ Hoắc Minh Hách.

“Minh Hách, em đến để nói với anh, chúng ta chia tay đi!”

Đối với Hoắc Minh Hách, chuyện này nằm trong dự đoán của hắn, hắn vốn dĩ không yêu Diệp Diệc Thu, một năm trước hắn dẫn cô ta về ra mắt cha mẹ chỉ là để chọn tức Mễ Lan, sau đó đính hôn với cô ta đó là ý của cha mẹ hắn. Tin tức này đối với hắn không phải là tin tức xấu. Thậm chí hắn còn chờ đợi!

Người kinh ngạc nhất là bà Hoắc, khuôn mặt bà biến sắc, nắm chặt lấy tay Diệp Diệc Thu: “Đến thời gian kết hôn đều định rồi, làm sao có thể chia tay!”

Diệp Diệc Thu nhún mày, không nói không rằng mà rút tay ra, lạnh nhạt nói: “Hơn nữa. Cha tôi cũng quyết định rút vốn đầu tư ở Hoắc Thị, vài hạng mục đầu tư cũng bỏ dở!”

Ông Hoắc nằm mơ cũng không ngờ tới, cha Diệp Diệc Thu lúc này lại đưa ra quyết định như vậy, điều này đối với tập đoàn Hoắc Thị có ý gì, ông đều rõ hơn ai hết. Ông nhìn Diệp Diệc Thu, khóe môi run lên. Sau đó trước mắt đều là bóng đen, không còn biết gì nữa...

Sau cơn mưa trời lại sáng, ánh mặt trời rọi khắp các góc ngách của thành phố.

Tầng cao nhất của tập đoàn Hoắc Thị, phòng làm việc bên cạnh phòng tổng giám đốc đã thu dọn xong. Việc đầu tiên khi Mễ Lan đi làm là kêu Hoắc Minh Hách gọi điện cho cô.

Mười phút sau, Hoắc Minh Hách gõ cửa bước vào, lúc nhìn thấy Mễ Lan, ánh mắt ảm đạm qua một tia kinh ngạc.

Mễ Lan mặc bộ đồ công sở màu xám, búi tóc cao cao, trang điểm tinh tế, rất có cốt cách của một nữ thương trường.

Cô hất cằm lên, liếc Hoắc Minh Hách một cái, khẩu khí lạnh nhạt: “Hoắc Minh Hách, gặp tôi cũng không lịch sự chào hỏi sao, có giáo dưỡng không vậy?”

Hoắc Minh Hách bước đến trước bàn làm việc, nhẹ nhẹ gạt đầu: “Diệp phó tổng, em tìm tôi có chuyện gì?”

Anh không phải giám đốc bộ phận tài vụ và kế hoạch sao? Tôi vừa mới đến, đối với việc kinh doanh thường ngày của Hoắc Thị không được hiểu rõ cho lắm, anh làm báo cáo tổng hợp tình hình 1 năm trở lại đây cho tôi, viết báo cáo rõ ràng, buổi trưa giao cho tôi! Còn nữa, việc này không được giao cho người khác, anh tự mình làm!

Khuôn mặt Hoắc Minh Hách lập tức biến sắc, rõ ràng Mễ Lan cố ý làm khó hắn! Tập đoàn lớn như vậy, bình thường sẽ làm báo cáo tổng hợp theo quý, cô liền mở miệng đòi báo cáo một năm, lượng công việc này quá lớn, trước buổi trưa không thể nào làm hết được.

Hắn nấp máy môi, nhưng không nói thành lời, Mễ Lan lại mở miệng: “Tôi vô cùng tin nhiệm năng lực làm việc và hiệu suất công việc của anh, đừng làm tôi thất vọng! Tôi vẫn còn việc, anh ra ngoài đi!”

Hoắc Minh Hách quay về phòng làm việc chưa đầy một tiếng rưỡi, Mễ Lan lại gọi điện thoại đến.

“Tôi chỉ có thể cho anh thời gian nhiều nhất là một tiếng, tốt nhất anh nên làm nhanh một chút! Nếu không anh đừng trách tôi không khách sáo!”

Nói xong cô liền cúp điện thoại.

Hoắc Minh Hách nhắm mắt lại, hít thở sâu một hơi, trái tim từ từ trầm xuống.

Mễ Lan lần này thật biết cách đùa giỡn, xem ra cô không ép chết hắn không được!

Hắn nợ cô, chỉ cần việc cô cần hắn làm, bất kể hợp lý hay không, hắn nhất định phải hoàn thành! Đây là chuộc tội, hắn cần biết Mễ Lan có nghĩ vậy không, chỉ cần trái tim hắn cảm thấy được là được.

Bàn làm việc chồng đống tài liệu dày cộp, hắn vùi đầu lật xem, vừa lật vừa ghi chép, bây giờ thời gian đều có hạn, một giây một phút hắn cũng không muốn lãng phí, nhưng càng cần thời gian thì lại có người đến làm phiền.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

2519.

Chẳng được bao lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, tiếp sau đó là âm thanh của Diệp Diệc Thu.

“Minh Hách, em có chuyện cần nói với anh!”

Hoắc Minh Hách không hề ngẩng đầu, chỉ nhàn nhạt mở miệng: “Nói đi!”

“Thực sự xin lỗi, em đã khiến chú Hoắc tức giận phải nhập viện. Nhưng mà cha em ép em, em yêu anh như vậy, làm sao có thể nỡ chia tay cùng anh? Chúng ta hòa hảo nhé, anh tha thứ cho em có được không?”

Cô ta oan ức meo meo, giống như sắp khóc.

Hoắc Minh Hách nhíu mày không nói gì.

“Minh Hách, anh không nói gì coi như đã đồng ý rồi nhé! Bây giờ em đi đến bệnh viện thăm chú một chút!”

“Không cần đâu, chúng ta đã chia tay rồi, sau này không còn bất kỳ liên quan gì nữa, việc nhà chúng tôi không liên quan gì tới cô.”

Diệp Diệc Thu ngậm người, nước mắt lập tức tràn mi, cô ta vòng qua bàn làm việc, chạy nhanh đến ôm chặt lấy cổ hắn.

“Vì sao? Có phải vì Mễ Lan kia đã quay lại, anh muốn ở cùng cô ta? Em khuyên anh nên từ bỏ đi, cô ta hận anh như vậy, hận Hoắc gia như vậy, hai người cơ bản không thể! Hơn nữa cô ta đã có chồng sắp cưới, cô ta đã mang thai rồi!”

Chiếc bút đang cầm trong tay của Hoắc Minh Hách tách một cái gãy làm đôi, sắc mặt đen hơn mực.

Trái tim hắn luôn ôm một tia hy vọng, hi vọng tất cả còn có thể cứu vãn được, không ngờ rằng Mễ Lan không những yêu người khác, còn mang thai con của hắn!

Phải làm sao?

Hắn luôn cho rằng, chỉ cần mình quay đầu, chỉ cần mình hạ thấp tự tôn và kiêu ngạo, là có thể một lần nữa có được trái tim của Mễ Lan, nhưng sự thật tàn khốc giáng xuống hắn một đòn nặng nề.

Trái tim Hoắc Minh Hách đau nhói, hồi hận vô cùng. Không quản Diệp Diệc Thu nói gì, một từ hắn cũng không thể nghe lọt tai nữa.

Không thấy bất kì sự phản ứng nào, Diệp Diệc Thu chỉ còn cách im lặng rồi đi.

Một lát sau, hắn mới hoàn hồn, ép bản thân tập trung tiếp tục làm việc. Lúc báo cáo được in ra, hắn nhìn qua đồng hồ, cách thời gian quy định của Mễ Lan chưa đầy hai phút.

Hắn cầm bản báo cáo đến phòng làm việc của Mễ Lan, không ngờ rằng cô nhận lấy, quét mắt một lượt rồi lập tức ném vào mặt Hoắc Minh Hách.

Góc kẹp văn kiện cửa vào da mặt Hoắc Minh Hách, lộ ra vết máu nhàn nhạt, đau đớn nhip nhàng ầm khớp.

Hoắc Minh Hách sững sốt, ánh mắt hiện lên từng tầng ưu thương, thành quả lao động của bản thân cứ như vậy mà bị Mễ Lan chà đạp lên, giống như vài năm trước hắn đối xử với cô vậy, cho dù cô có nỗ lực như thế nào, cẩn thận lấy lòng cô như thế nào, hắn cũng chưa bao giờ trân trọng.

Hiện tại, cuối cùng hắn cũng có thể cảm nhận được sự lãng nhục và đau đớn của cô lúc đó.

“Hoắc Minh Hách, anh ở công ty không phải ngày một ngày hai nữa, đến báo cáo cũng không làm xong! Cút về làm lại, làm đến khi nào tôi hài lòng thì thôi.”

Được, Diệp phó tổng!”

Hoắc Minh Hách cười tạ lỗi, quay người rời khỏi phòng làm việc.

Hắn đóng cửa, nụ cười trong nháy mắt liền thu lại, trong lòng truyền đến từng trận đau đớn, đau đến tột độ!

Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, lúc đầu hắn nhất định sẽ hoàn toàn tin Mễ Lan, nhưng hắn không còn cơ hội nữa rồi, một chút cơ hội cũng không có!

Hắn dờ người dựa vào bức tường lạnh lẽo, thỉnh thoảng có nhân viên công ty đi qua, nhìn vết thương trên mặt hắn liền đoán ngay ra được chuyện gì đã xảy ra. Nhưng mà hắn hết thấy đều không để tâm, so với thương tổn hắn đã gây ra cho Mễ Lan, vết thương nhỏ này có là gì?

Tiếng giấy da truyền đến, sau đó giọng nói đàn ông trầm thấp như tiếng đàn cello truyền đến.

“Anh là...Hoắc Minh Hách!” Hoắc Minh Hách ngỡ ngàng ngẩng đầu, ánh mắt từ từ tập trung lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

2520.

Một người đàn ông mặc bộ vest thiết kế Italy đứng trước mặt hắn, khí chất ngút trời, khóe miệng cười như không cười, đôi tay đút trong túi quần, khóe mắt đuôi mày vô cùng tự tin.

“Anh là...”

“Tôi là chồng chưa cưới của Mễ Lan – Diệp Khâm, tôi đến đón cô ấy đi ăn trưa!”

Trái tim Hoắc Minh Hách chưa xót, không nhìn được mà nhìn người đàn ông vài cái. Cho dù người đàn ông này không xuất hiện, hắn cũng nghĩ nếu có cơ hội nhất định đi tìm hắn.

Bởi vì hắn muốn biết, Mễ Lan bị hắn làm cho thương tích đầy mình làm sao vẫn còn có năng lực đi yêu, người đàn ông như thế nào mới có thể lại một lần nữa chìm đắm trong tình yêu, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện mang thai con của hắn!

Bây giờ, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy rồi, ít nhất, người đàn ông này cũng cho hắn một ấn tượng đầu tiên rất tốt!

Diệp Khâm chủ động đưa tay ra muốn bắt tay Hoắc Minh Hách, nhưng sự đố kỵ dày đặc trong lòng Hoắc Minh Hách không cho phép hắn biểu hiện ra

tình hữu hảo.

“Mẽ Lan mà người phụ nữ của tôi, cô ấy sớm muộn cũng trở về bên tôi!”

Lời này nói ra khiến bản thân Hoắc Minh Hách cũng cảm thấy khó lòng mà tin nổi.

Không ngờ rằng hắn cũng có thể nói ra những lời buồn cười này, tâm tư của Mẽ Lan sớm đã không còn đặt trên người hắn, hắn chỉ là không cam tâm, rõ ràng biết rằng tất cả sự đấu tranh chỉ là vô ích, nhưng hắn vẫn không chịu đựng được.

Cửa văn phòng liền mở ra, Mẽ Lan nhìn thấy Diệp Thâm, ý cười dịu dàng sà vào lòng hắn, còn nhón chân lên đặt vào gò má hắn một nụ hôn.

“Chồng yêu, sao anh đã đến rồi”

Diệp Thâm thân mật nhẹ nhàng ôm chặt chiếc eo nhỏ của Mẽ Lan, kề gần tai cô ôn nhu nói: “Em không phải nói rằng muốn ăn đồ Pháp sao? Anh đã đặt nhà hàng rồi! Bây giờ em đã mang thai, không được để em đói, càng không để con đói được!”

Hắn vừa nói vừa đặt một tay lên bụng của cô, khuôn mặt tràn đầy tình yêu thương.

Nhìn bọn họ thân mật như vậy, Hoắc Minh Hách như bị sét đánh, hai tay buông thõng xuống, bàn tay bất giác nắm thành quyền.

Phẫn nộ, trong lòng hắn cứ thế kéo dài ra.

Mẽ Lan là người phụ nữ của hắn, mãi mãi đều là của hắn! Tâm niệm này khiến hắn mất đi lý trí, khi hắn nhìn thấy Diệp Thâm sấp vào khuôn mặt Mẽ Lan, ánh mắt nhìn môi của Diệp Thâm chạm vào Mẽ Lan, Hoắc Minh Hách không thể nhịn được nữa, một tay nắm chặt lấy bả vai Hoắc Minh Hách, tay khác nắm thành quyền mạnh mẽ đâm vào sống mũi Diệp Thâm.

“Hừm” – Diệp Thâm hừm một tiếng, lao đảo bước lùi về phía sau vài bước mới có thể đứng vững.

Mẽ Lan kinh hãi đến biến sắc, đưa hai cánh tay ra che trước mặt Diệp Thâm, nộ khí bùng bùng hét: “Hoắc Minh Thâm, nên khốn nạn này, anh dựa vào cái gì mà đánh Diệp Thâm, anh có tư cách gì? Anh ấy là người đàn ông tôi yêu nhất, Nếu anh còn dám động vào anh ấy, tôi sẽ giết chết anh!”

Lời của cô từng chữ từng chữ như dao, mạnh mẽ cắm vào trái tim Hoắc Minh Hách.

Tình yêu sâu đậm nhường nào mới có thể khiến Mẽ Lan liều mạng bảo hộ sự an toàn của người đàn ông đó? Trước mặt Diệp Khâm, Hoắc Minh Hách không thể không thừa nhận, hắn là một kẻ thất bại từ đầu đến cuối, hắn ngày người nhìn Mẽ Lan, dường như nghe được tiếng trái tim vỡ vụn!

Tự làm tự chịu!

Gieo gió gặt bão!

Hắn không nhịn được cười khổ, tiếng cười đầy bi thương, ai oán.

Càng ngày càng có nhiều người xúm lại, có tiếng bàn tán truyền đến.

“Vẫn chưa nhìn ra sao, Hoắc thiếu đã có vợ chưa cưới, lại còn dính chặt lấy vợ cũ, thật là vô liêm sỉ!”

“Nghe nói trước đây Hoắc gia đối với phó tổng không tốt một chút nào, cô ấy suýt chút nữa thì chết. Bây giờ còn muốn cứu vãn sao? Muộn rồi!”

Người đàn ông sau lưng phó tổng chính là người yêu mới của cô ấy phải không? Đúng là đôi trai tài gái sắc, thật là xứng đôi!

...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

2521.

Diệp Thâm vòng qua Mẽ Lan, một cú đá Hoắc Minh Hách ngã nhào xuống đất, sau đó cười ở trên người hắn, nắm đấm như mưa trút vào mặt hắn, thân hắn.

Hoắc Minh Hách không phản kháng, nhìn chăm chăm vào Diệp Khâm, dường như đến linh hồn cũng bị lấy đi. Nhìn Hoắc Minh Hách bị đâm đến thâm

tím mặt mày, Mễ Lan mở to đôi mắt, trong lòng bất giác thất lại.

Đây là đang đau lòng vì hấn sao?

Không, không, cô không nên đau lòng vì hấn!

Trước đây, hấn và người nhà hấn ức hiếp và dày vò cô còn nhiều hơn gấp mười lần, trăm lần!

Cô rất muốn đòi mắt đi, nhưng không biết vì sao, bất luận như thế nào cô cũng không thể làm được!

Lúc này, vài giám đốc bộ phận rẽ đám người bước vào, lúc này mới lời được Diệp Thâm ra.

Bọn họ đỡ Hoắc Minh Hách rời khỏi, Mễ Lan ngo ngắ nhìn thân ảnh hấn khắp khiêng rời ra, trong lòng có một loại cảm xúc không thể nói ra thành tên.

Diệp Khâm bước đến bên cạnh Mễ Lan, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cô: “Mễ Lan, có anh ở đây, bất cứ ai cũng không dám ức hiếp em nữa! Người nhà họ Hoắc là kẻ thù của em thì cũng là kẻ thù của anh, anh sẽ vĩnh viễn ở bên em!”

Âm thanh của hấn vô cùng ôn nhu nhẹ nhàng như gió xuân thổi vào trái tim Mễ Lan.

Mễ Lan quay người nhìn hấn, gượng cười: “Cảm ơn anh!”

Diệp Khâm ngắ người, khuôn mặt xet qua một tia mắt mát khó lòng nhìn ra được: “Về sau đừng khách sáo với anh như vậy được không? Chúng ta quen biết nhau không phải ngày một ngày hai, em vẫn coi anh là người ngoài sao?”

Mễ Lan cúi đầu, tóc che hết mắt, không nhìn rõ biểu cảm trên khôn mặt cô.

Một năm trước, cô bị người nhà họ Hoắc đuổi ra khỏi nhà, thân thể vô cùng suy nhược, nếu như không gặp được Diệp Khâm, cô đã sớm chết bất đắc kì tử ở đầu đường xó chợ rồi.

Diệp Khâm đưa cô đến bệnh viện, chăm sóc cô tỉ mỉ chu đáo. Bởi vì Mễ Lan không nhà để về, Diệp Khâm liền thu nhận cô, đưa cô về nhà hấn ở.

Sau đó Mễ Lan mới biết, Diệp Khâm là con nuôi của chủ tịch Diệp, chủ tịch Diệp sống thời gian dài ở Canada, có một lần về nước, Diệp Khâm dẫn Mễ Lan, thực ra là muốn sắp xếp cho Mễ Lan một công việc, không ngờ rằng chủ tịch Diệp vừa gặp liền nhận định Mễ Lan là con gái đã thất lạc lâu năm của ông..

Mễ Lan theo sự sắp xếp của chủ tịch Diệp đi Canada học kinh tế, cô không nghĩ rằng bản thân đối với chuyên ngành này có khả năng thiên phú, hơn nửa năm đã hoàn thành khóa học hai năm, chủ tịch Diệp rất vui mừng, đem toàn bộ công việc đều cho Mễ Lan giải quyết. Đối với Diệp Khâm, Mễ Lan luôn thấy hổ thẹn trong lòng, như thể bản thân mình đã cướp đi toàn bộ những thứ thuộc về hấn, nhưng Diệp Khâm không hề tính toán, luôn toàn tâm toàn ý đối tốt với cô.

Thực ra tâm tư của hấn dành cho cô, cô luôn biết, chỉ là làm như không thấy mà thôi.

Lần này quay về Hoắc Thị, cô đã nói với Diệp Khâm giúp cô diễn một vở kịch, Diệp Thâm không chút do dự mà đồng ý, diễn xuất của hấn vô cùng tốt!

Hai người cùng đến nhà hàng ăn cơm, Diệp Khâm luôn vô cùng phấn khởi, nhưng nhìn Mễ Lan hình như không có vị khẩu, mất tập trung.

Diệp Khâm không nhịn được mà hỏi: “Em lo lắng cho vết thương của Hoắc Minh Hách sao?”

Mễ Lan ngắ người, từ từ ngắ đầu: “Anh nghĩ có thể sao? Hấn khiến em tổn thương sâu sắc như vậy, giết chết đứa con trong bụng em, em hận không thể ăn tươi nuốt sống hấn. Anh cho rằng em có thể lo lắng cho hấn sao?”

Ngữ khí của cô tràn ngập tức giận và thù hận, đáy mắt hiện lên màu đỏ tươi.

Một năm nay cô cố gắng vượt qua như thế nào, bản thân cô biết rõ nhất.

Cô vì đứa con đã chết của mình, vì bản thân đã từng chịu uất ức và dày vò, cô sẽ đòi lại toàn bộ những gì nhà họ Hoắc đã nợ cô! Không cần biết phải trả giá như thế nào, cô muốn bọn họ nợ máu trả máu!

Người nhà họ Hoắc, một người cô cũng không tha!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

2522.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, Mễ Lan đã nắm rõ toàn bộ tình hình của tập đoàn Hoắc Thị, còn ở hội nghị thường quy đưa ra vài phương án có tính xây dựng, những phương án này đã giải quyết được sự mâu thuẫn còn tồn tại ở Hoắc Thị, đạt được sự hoan nghênh khen ngợi của các cổ đông công ty, mọi người đều cho rằng cô là một nhân tài hiếm thấy, chiếc ghế phó tổng giám đốc càng ngày càng ổn định.

Sau đó Mễ Lan tự thân xuất mã, giúp đỡ tập đoàn Hoắc Thị giành được nhiều hàng mục đầu tư lớn trên trăm triệu.

Nhưng, sự cống hiến của Mễ Lan đối với tập đoàn Hoắc Thị to lớn như vậy, nhân viên công ty càng ngưỡng mộ sùng bái cô, thì trong lòng Hoắc Văn Sơn càng bất an. Vốn dĩ cơ thể chưa hoàn toàn hồi phục vẫn chưa rời viện, nhưng ông lo sợ mà sớm rời viện, về công ty làm việc.

Mễ Lan đến Hoắc Thị không phải vì báo thù sao? Nhưng tại sao cô lại giúp Hoắc Thị vậy?

Hay là ngay từ đầu bọn họ đã sai rồi, Mễ Lan thực ra vẫn còn mục đích khác nữa?

Ông thực sự nghĩ mãi không ra!

Vốn dĩ Hoắc Văn Sơn muốn chờ thêm một thời gian nữa, nhưng nhìn Mễ Lan hiện tại thuận buồm xuôi gió đến vậy, thậm chí đến nhân viên cũng ngầm tranh luận, Mễ Lan hoàn toàn có thể đảm nhận chức vụ tổng giám đốc tập đoàn Hoắc Thị. Lời này truyền đến tai Hoắc Văn Sơn, ông cuối cùng cũng không kiềm chế nổi, mời Mễ Lan đến phòng làm việc của mình.

“Mễ Lan, ta biết nhà họ Hoắc trước đây có lỗi với cô, tôi cũng luôn nghĩ có cách nào để bồi thường cho cô, chỉ là không biết cô cần cái gì? Chỉ cần là việc tôi có thể làm, tôi nhất định sẽ làm thỏa mãn cô!”

Khuôn mặt Hoắc Văn Sơn tỏ vẻ đầy nhân từ, âm thanh không nhanh không chậm, giống như đáng vẻ của bậc trưởng bối nên có.

Mễ Lan ngồi trên ghế sofa, biểu hiện lạnh nhạt: “Ông sớm đã mở miệng hỏi rồi, tôi còn cho rằng ông định chờ thêm một thời gian nữa!”

Lời này biểu hiện bên ngoài như gió thổi mây bay, nhưng không che giấu được tia thù địch.

Khuôn mặt Hoắc Văn Sơn biến sắc, ngưng ngừng đến mức cong cong khóe miệng.

“Tôi biết tập đoàn Hoắc Thị đối với ông và nhà họ Hoắc vô cùng quan trọng, ông vô cùng để ý đến tự thành bại của thương trường! Nhưng tôi cho rằng sự thắng thua trên thương trường chẳng ra mà nói chỉ là sự thắng bại của đồng tiền! Tiền bạc là vật ngoài thân, thua rồi có thể kiếm lại được, nhưng niềm tin sụp đổ rồi khó lòng cứu vãn được! Yêu một người là đặt niềm tin vào người đó, nếu như hận người đó, thì sẽ hủy hoại niềm tin của hắn!”

Hoắc Văn Sơn híp mắt, từ từ suy nghĩ lời của Mễ Lan, nhưng mà nghe cũng không hiểu. Người phụ nữ trước mặt này tuổi còn trẻ, nhưng đã khiến ông nhất thời nhìn không thấu.

“Trước đây tôi đã từng yêu sâu đậm con trai ông Hoắc Minh Hách, xem người nhà họ Hoắc ông như người nhà, nhưng các người đã hủy diệt đi niềm tin của tôi từng chút một. Hiện tại niềm tin của tôi đã biến thành lòng thù hận. Ông cho rằng tôi muốn gì?”

Hoắc Văn Sơn nhú mày: “Cô muốn tập đoàn Hoắc Thị phá sản? Nhưng mà tại sao cô lại tận tâm tận lực giúp Hoắc Thị làm ăn thuận lợi. Lẽ nào định chiếm Hoắc Thị làm của riêng?”

Mễ Lan không nhịn được mà cười lạnh, Hoắc Văn Sơn sống đến từng tuổi này rồi, đến điều này còn phải thăm dò sao!

“Đương nhiên không phải, tập đoàn Hoắc Thị tôi không thích! Tôi muốn xem Hoắc Thị bước lên đỉnh cao danh vọng rồi từ từ rơi xuống địa ngục sẽ có cảm giác như thế nào!”

Ánh mắt Hoắc Văn Sơn nhất thời biến đổi, ông lập tức đứng dậy, cả người tức giận mà run rẩy, chỉ vào mặt Mễ Lan, lời nói khó khăn lắm mới từ kẽ răng phát ra: “Những hạng mục kia...đều là...cạm bẫy?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

2523.

Mễ Lan bước đến trước mặt Hoắc Văn Sơn, đôi tay chống đỡ lên bàn, nhìn thẳng vào mắt Hoắc Văn Sơn, dần từng chữ: “Xem ra Hoắc tổng cũng không thực sự ngốc!”

Hoắc Văn Sơn hoảng sợ, môi miệng trở nên tái nhợt, cánh tay run run lấy điện thoại để bàn.

“Hoắc tổng, muộn rồi! Hợp đồng đã kí xong, nếu như ông phá vỡ hợp đồng, phải bồi thường ít nhất ba lần tiền phá vỡ hợp đồng! Có cần tôi giúp ông tính không, xem tổng cộng mấy trăm tỷ?”

“Mễ Lan, cô...cô...tại sao cô có thể làm như vậy?”

Hoắc Văn Sơn nói xong, hai chân mềm nhũn, chán nản ngồi vào ghế tổng tài, sắc mặt trắng bệch.

Ông ta muốn hung ác mà chửi Mễ Lan vài câu, nhưng lại nghĩ đến tất cả những chuyện trước đây nhà họ Hoắc đã đối với cô, đến một từ cũng không nói ra được, ai bắt nhà họ Hoắc có lỗi với người ta trước?

“Hoắc tổng, vẫn còn một việc tôi cần nói với ông, con gái ông vừa nhận tin hỏi tôi địa chỉ của Ôn Minh Lăng, đến bây giờ cô ta cũng không tiếp nhận chân tướng sự việc, vẫn muốn đi tìm hấn ta để nói rõ ngọn ngành! Địa chỉ tôi đã gửi cho cô ta rồi, từ lúc cô ta đi tìm Ôn Minh Lăng, hai người họ có xảy ra chuyện gì, vậy tôi...”

Cô còn chưa nói hết liền lập tức rời đi.

Cô biết, không cần nói hết, Hoắc Văn Sơn cũng đã lo lắng rồi! Vậy thì cho ông ta có không gian tưởng tượng là rất cần thiết! Hoắc Băng Băng là con gái bảo bối của ông ta, nếu cô ta xảy ra chuyện gì, ông ta nhất định sẽ đau đớn!

Mà ông ta, sớm nên thử mùi vị đau đớn!

Hôm nay Hoắc Minh Hách không ở đây, Mễ Lan sai hấn đi đàm phán hạng mục, đối phương rất gian xảo, đủ để Hoắc Minh Hách bận một trận rồi.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Hoắc Văn Sơn, cũng vừa đúng lúc tan làm, Mễ Lan trực tiếp rời công ty, trở về nhà Diệp Khâm.

Diệp Khâm không ở nhà, Mễ Lan ăn cơm xong, cũng không vội vàng mà về phòng ngủ mà ngồi ở ghế sofa ở phòng khách.

Cô biết, Hoắc Minh Hách nhất định sẽ đến.

Quả nhiên, chưa đến tám giờ, Hoắc Minh Hách khí thế hùng hổ xuất hiện.

“Mễ Lan, rốt cục em đã nói với cha tôi những gì? Ông vừa trở về nhà bệnh tim lại tái phát phải nhập viện? Còn nữa, Băng Băng đi đâu? Mẹ tôi nói nó từ sáng sớm đã vội vàng vàng rời cửa, đến giờ cũng không liên lạc được, cũng là do em làm trò quỷ đúng không?”

Mễ Lan liếc hấn một cái, cầm tách cà phê trên khay trà lên, từ từ uống một ngụm, ngữ khí bình thản: “Anh đến chất vấn tôi sao? Cha anh sinh bệnh nằm viện, anh không ở bên cạnh ông ta còn chạy đến chỗ tôi làm gì? Còn em gái anh không thấy nữa, chẳng lẽ tôi đi tìm? Hoắc gia nhà anh có quyền có thế, tìm một người sống sờ sờ khó khăn sao?”

Thân hình cao lớn của Hoắc Minh Hách khẽ run lên, không thể nói được lời nào.

Hấn bỗng nhiên thấy bản thân mình có chút kích động, cha sinh bệnh, em gái mất tích, phản ứng đầu tiên của hấn là, chuyện này do Mễ Lan làm!

Không phải luôn cảm thấy bản thân phải tin Mễ Lan sao? Hiện tại rõ ràng hấn không tin tưởng cô!

Mễ Lan ngáp, lạnh lùng nói với hấn: “Những lời cần nói đã nói xong chưa? Nói xong rồi thì rút đi cho tôi, Diệp Khâm sắp về rồi, tôi không muốn anh ấy hiểu lầm!”

Cô muốn hấn rút đi! Hơn nữa còn không chút lưu tình.

Hoắc Minh Hách từng bước từng bước tiến lại gần, đưa tay ra gắt gao kìm chặt bả vai của Mễ Lan, đáy mắt đầy sự ưu thương: “Mễ Lan, ở trong công ty em kêu tôi làm gì tôi làm đó, em vẫn còn muốn tôi thế nào? Phải làm thế nào mới có thể khiến em hài lòng?”

Mễ Lan ngẩng đầu, ánh mắt như đao nhọn, trực tiếp đâm vào trái tim Hoắc Minh Hách.

“Sự báo thù của tôi với anh và nhà anh mới chỉ bắt đầu thôi, anh đã chịu không nổi rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

2524.

Đầu óc Hoắc Minh Hách như tê dại đi, mờ to mắt nhìn Mễ Lan, miệng run run.

“Mễ Lan, em thực sự hận Hoắc gia đến thế sao? Chúng ta đã từng yêu nhau như vậy, có thể nể tình nghĩa...”

Mễ Lan cười lạnh, đột nhiên đứng dậy, cầm tách cà phê trên tay hất thẳng vào mặt Hoắc Minh Hách. Chất lỏng nóng sền sệt chảy từ trên tóc và trên mặt Hoắc Minh Hách xuống.

“Đã từng yêu nhau? Còn không xứng nhắc đến chuyện trước đây! Hơn nữa anh cũng chưa từng yêu tôi, lúc đó tôi có mắt như mù mới có thể một mực yêu anh như vậy! Nếu như còn có kiếp sau, tôi tình nguyện không phải gặp anh!”

Tuy rằng cà phê không nóng như bát canh gà năm đó, nhưng áo sơ mi trắng muốt của Hoắc Minh Hách bị nhuộm rồi tình rồi mù, cảm giác thiêu đốt, cộng thêm từng đợt đau nhói trong tim, khiến sắc mặt Hoắc Minh Hách trắng nhợt, lông mày cũng nhíu chặt lại.

“Mễ Lan, xin lỗi!”

Trong mắt Hoắc Minh Hách có một tầng sương mỏng, âm thanh run rẩy.

So với khí thế hùng hổ lúc này, bây giờ hắn không khác gì một quả cà dập nát.

Hắn đến đây làm gì? Đến chất vấn Mễ Lan sao?

Hắn có tư cách gì mà hỏi Mễ Lan.

“Hoắc Minh Hách, không cần nói ba từ này nữa! Nhà họ Hoắc các người càng không xứng! Hai đứa con là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng tôi, chúng chết rồi, dù anh có nói bao nhiêu câu xin lỗi đi nữa, chúng có thể sống lại sao? Có thể sao?”

Ánh mắt Hoắc Minh Hách nhìn ra hướng khác, hắn không còn đủ dũng khí để đối diện với cô.

Con, cũng là nỗi đau vĩnh viễn không thể bù đắp được trong lòng hắn! Mỗi lần Mễ Lan nhắc đến, đều như một nhát dao đâm vào trái tim hắn, máu chảy ròng ròng! Hắn hận không thể moi tim móc ruột mình cho cô, nhưng có tác dụng sao? Cho dù có thực sự làm vậy, e rằng cô cũng chỉ thấy buồn nôn mà thôi!

“Mễ Lan, cái chết của tôi có thể khiến em từ bỏ hận thù không?”

Hoắc Minh Hách khẽ nói, ánh mắt dần mờ hồ.

Hắn không phải uy hiếp cô, hắn thực sự muốn làm vậy! Từ khi Mễ Lan rời đi, mỗi ngày hắn đều dày vò bản thân, vừa nghĩ tới song thai kia biến thành máu thịt nhầy nhụa, hắn không thể tha thứ cho bản thân, hầu như đêm nào hắn cũng gặp ác mộng! Hắn tự biết bản thân mình đã gây ra nghiệp chướng nặng nề, luôn luôn hi vọng có cơ hội ở trước mặt cô xin lỗi, cầu xin sự tha thứ!

Nhưng cô thực sự quay trở về rồi, hắn có xin lỗi như thế nào đi nữa, e rằng cả đời này cô cũng không thể tha thứ cho hắn! Hắn đột nhiên nghĩ rằng sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì, không bằng chết đi cho xong!

Mễ Lan trừng mắt nhìn Hoắc Minh Hách, ngữ khí lạnh lùng cực điểm: “Anh không có tư cách chết! Hai đứa con tôi trên thiên đường, tôi không cho phép anh quấy rối sự bình yên của chúng.”

Viên mắt Hoắc Minh Hách bỗng trở nên ướt át, hai giọt nước mắt cứ thế thuận theo xương quai hàm mà rơi xuống.

“Tôi biết em hận tôi, hận đến thấu xương! Nhưng tôi muốn nói với em, tôi luôn yêu em, tôi chưa từng phản bội em! Ngày hôm đó tôi và Diệp Diệc Thu ở trong phòng ngủ không phát sinh chuyện gì hết, tôi chỉ muốn chọc tức em, muốn em mất hết hi vọng với tôi! Con nữa, trước cô ta, tôi cũng chưa từng lên giường với người phụ nữ khác. Lúc đó tôi đã dương dương tự đắc, nghĩ làm vậy sớm muộn gì em cũng bỏ cuộc, nhưng hiện giờ mới phát hiện bản thân thật ngu xuẩn, xin em xin tôi, tôi thực sự...”

Khuôn mặt Mễ Lan xẹt qua sự thiếu kiên nhẫn, cô khoanh tay, ngữ khí trào phúng: “Bởi vì anh chưa từng phản bội tôi, cho nên tôi phải cảm kích anh sao? Hoắc Minh Hách, nào anh có vấn đề à? Bây giờ nói những lời này còn có ích gì sao? Anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe, lập tức cút ngay cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

2525.

Mễ Lan mở cửa, đứng ở bên cạnh cửa nhìn Hoắc Minh Hách, đáy mắt đầy sự phẫn nộ và căm ghét.

Lúc này, Diệp Khâm vừa về liền nhìn thấy Hoắc Minh Hách đang đứng ở cửa, không có ý muốn rời đi. Khuôn mặt hắn trở nên biến sắc, định xông lên đánh Hoắc Minh Hách, nhưng Mễ Lan đã kịp kéo lấy cánh tay hắn.

Hắn giận không nhịn nổi, trợn trừng mắt chỉ về hướng cửa mà gầm lên: “Hoắc Minh Hách, tên tiểu tử này da mặt dày thật, còn dám chạy đến nhà của tao! Cút, mau cút đi!”

Sắc mặt Hoắc Minh Hách trở nên khó coi, lúc này hắn hận không có cái lỗ nào để chui xuống.

Không sai, đây là nhà của Mễ Lan và người đàn ông khác, chủ nhà quay về rồi, hắn phải đi thôi!

Hắn vừa rời đi được hai bước, phía sau, giọng nói yêu kiều của Mễ Lan lọt vào tai hắn, chỉ có điều sự mềm mại yêu kiều này không thuộc về hắn.

“Chồng yêu, cuối cùng anh cũng về rồi! Em đã tự tay xuống bếp nấu món anh thích ăn nhất, không biết lúc nào anh mới về, em đã hâm nóng mấy lần rồi đó. Em không thể chờ đợi được, muốn anh thử tài nghệ nấu ăn của em! Còn nữa, giường trong phòng ngủ bé quá cho nên em đã thay cái lớn hơn, đợi lát nữa chúng ta đi thử xem có thoải mái hay không!”

Trong đầu Hoắc Minh Hách lập tức hiện ra hình ảnh cô và người đàn ông khác ở trên giường ôm hôn quấn quýt, hắn lập tức quay đầu. Lúc này, khuôn mặt Mễ Lan ửng đỏ hồng.

Sắc mặt đỏ hồng này làm tim hắn nhói đau, như có một dòng điện chạy dọc các dây thần kinh trên cơ thể hắn, cảm giác ghê tởm trước đây chưa từng có đè chặt lên tim hắn, đến hô hấp cũng khó khăn.

Mễ Lan mang thai, hắn đương nhiên biết, giữa Mễ Lan và Diệp Khâm đã xảy ra chuyện này, hơn nữa nhất định không chỉ có một lần! Nhưng khi hắn thực sự đối diện với chuyện này, vẫn còn có chút không dám tin, cũng không dám tiếp nhận!

“Lát nữa chúng ta đi thử!”

Lời nói này lặp đi lặp lại bên tai Hoắc Minh Hách, lớn vồn không chịu rời đi.

Mắt nhìn Diệp Khâm đóng cửa, Mễ Lan quắp lấy cổ Diệp Khâm, hai người họ ánh mắt thâm tình nhìn nhau, sau đó xảy ra chuyện gì có thể tưởng tượng được...

“Không! Không thể, Hoắc Minh Hách không thể chịu đựng được việc Mễ Lan cùng người đàn ông khác thân mật!”

Hắn xông lên dùng lực chặn cửa lại, ôm một tia hy vọng cuối mà gào hét: “Mễ Lan, tuy chúng ta đã kí giấy ly hôn nhưng chưa ra cục dân chính làm thủ tục ly hôn, trên pháp luật em vẫn là vợ của Hoắc Minh Hách tôi, em không thể lên giường với người đàn ông khác, không thể.”

Tuy rằng Diệp Khâm đã dùng hết lực để đóng cửa lại, nhưng Hoắc Minh Hách liều mạng đẩy cửa ra.

Mễ Lan lạnh lùng nhìn hắn: “Là vợ anh thì đã sao? Trong bụng tôi là con của Diệp Khâm, anh không lưu tâm sao?”

Trong đáy mắt Hoắc Minh Hách hiện lên sự đau đớn, nhưng rất nhanh liền biến mất, hắn nghiêm túc nhìn vào mắt Mễ Lan, ngữ khí chân thành: “Tôi không lưu tâm! Em sinh con ra, tôi sẽ coi nó như con đẻ!”

Để chứng minh tình yêu của mình dành cho Mễ Lan, hắn có thể phá vỡ nguyên tắc của bản thân, có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu của cô!

Nhưng hắn không biết, tất cả thỏa hiệp của hắn trong mắt Mễ Lan chỉ là chuyện cười.

“Hoắc Minh Hách, tôi không ngờ rằng những việc này anh cũng có thể nói ra được.”

Mễ Lan bước đến cạnh Hoắc Minh Hách, một tay nắm lấy cùi chỏ của hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh cho rằng Mễ Lan tôi là con cóc trước đây anh nói cái gì cũng tin sao? Còn nữa, anh đồng ý chấp nhận con tôi và Diệp Khâm, còn tôi thì không! Cút, lập tức cút đi cho tôi!”

Nói xong cô hùng hổ túm mạnh lấy áo hắn, Hoắc Minh Hách không phòng bị, lùi về sau vài bước, vẫn còn chưa đứng vững thì cánh cửa ‘rầm’ một cái đóng sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

2526.

Lần này trở về, Hoắc Minh Hách nói với Mễ Lan nhiều nhất hai câu, một câu là tôi yêu em, một câu tôi xin lỗi em, nhưng Mễ Lan không tin những lời đó xuất phát từ nội tâm hẳn!

Hắn có lẽ chỉ không cam tâm người đã từng yêu hắn yêu đến không màng tự tôn trong chớp mắt liền yêu người đàn ông khác, hơn nữa còn tình sâu ý đậm, hẳn cảm thấy bản thân chịu không nổi thách thức này! Thử hắn không cần, nhưng người khác cần, hẳn lại không chịu được cảm giác mất thể diện đó!

Hoắc Minh Hách ngây ngốc nhìn về phía cánh cửa, tưởng tượng tất cả sự việc đang xảy ra đằng sau cánh cửa, dường như giống như con dao găm đang gác trên trái tim hắn, sau đó từng nhát từng nhát đâm vào da thịt hắn, không cam lòng, tuyệt vọng, đau đớn như bữa vây lấy hắn, cảm giác đến linh hồn cũng tan nát.

Thì ra nhìn người phụ nữ mà mình yêu nhất trong lòng người đàn ông khác lại đau đến thế.

Đêm mưa đó, hắn đuổi Mễ Lan ra khỏi phòng, cố ý tạo động tĩnh chỉ để cho Mễ Lan nghe thấy, nỗi đau của cô lúc đó cuối cùng hẳn cũng cảm nhận được.

Lúc đó cô khổ sở cầu xin, hi vọng hắn không được cùng người phụ nữ khác thân mật trong phòng của bọn họ, hận không thể quỳ xuống mà cầu xin hắn. Nhưng hắn lại nhẫn tâm đuổi cô ra khỏi cửa, rõ ràng biết cả thân thể cô mang đầy vết thương bị mẹ mình đuổi ra ngoài sân, lại còn bị phạt quỳ dưới trời mưa rào tầm tã, mà hắn lại dùng hành động quá đáng đó để kích động cô.

Hoắc Minh Hách xông lên, đâm vào cánh cửa dày nặng như người điên, giọng nói nghèn nghẹn: “Mễ Lan, cầu xin em, mau ra đây! Tôi hối hận rồi, em không được ở bên cạnh Diệp Khâm, không được ở bên hắn! Trở về bên tôi, cầu xin em, trở về bên tôi...”

Bên trong phòng mơ hồ truyền đến tiếng cười mềm mại của Mễ Lan, còn có lời âu yếm của Diệp Khâm.

Hoắc Minh Hách hận không thể cắt tai của mình đi, hắn không muốn nghe những lời này, không muốn!

Hắn đã từng đối xử tàn nhẫn với người con gái yêu hắn sâu đậm. Hiện tại, hắn phải làm sao, phải làm sao mới có thể ngăn cản được cô và người đàn ông khác ở bên nhau? Nếu như có thể được, hẳn tình nguyện lấy tính mạng của mình ra đánh đổi!”

Không ai có thể cảm nhận được tâm trạng hắn bây giờ, hắn sợ hãi, đau đớn, bất lực đến cực độ!

Ghế sofa ngoài phòng khách, Mễ Lan ngẩng mặt dựa vào gối tựa, khóe mắt lăn xuống hai hàng lệ.

Đôi tay cô nắm chặt, móng tay dài chọc vào da thịt, không ngừng dùng lực, vậy mà chẳng có cảm giác đau!

Mãi cho đến khi tiếng gõ cửa ngừng lại, Mễ Lan mới mở to đôi mắt long lanh đầm lệ, thở dài một tiếng.

Diệp Khâm sát bên cô, nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, giọng khàn khàn nói: “Cần gì phải làm khổ bản thân như vậy? Không bằng bán cổ phần Hoắc Thị đi, dứt khoát rời khỏi đây! Em muốn đi đâu, anh đi cùng em, tha cho hắn, tha cho chính bản thân em, có được không?”

Tuy Mễ Lan luôn miệng nói muốn báo thù, nhưng Diệp Khâm có thể nhìn ra, Mễ Lan vẫn để ý tới Hoắc Minh Hách! Cô hận hắn bao nhiêu, chứng tỏ cô yêu hắn bấy nhiêu, chỉ là Diệp Khâm không nói ra vì sợ cô tức giận!

Mễ Lan lau khóe mắt, nhàn nhạt nói: “Có những nỗi hận không thể buông!”

Nhưng hận một người còn đau khổ hơn yêu một người, em thực sự muốn cùng hắn dây dưa tới cùng với hắn sao?”

Nghe đến ‘dây dưa’ hai từ này Mễ Lan liền ngây ngốc, quay đầu lại nhìn Diệp Khâm một cái, sau đó cười khổ: “Em hận hắn, em nhất định dốc sức trả thù hắn, trả thù Hoắc gia! Em thực sự có lỗi với anh, hay là, anh đi Canada cùng ba đi, việc bên này kết thúc rồi sẽ lập tức đi tìm anh!”

“Đi tìm anh? Vậy, em có lấy anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

2527.

Mễ Lan không ngờ rằng Diệp Khâm đột nhiên lại hỏi như vậy, khuôn mặt cô biết sắc, trầm mặc một hồi rồi nói: “Anh cũng không nên tiếp tục bảo vệ một người phụ nữ vô phương cứu chữa, trái tim chỉ có lòng thù hận là em đi, đi tìm một người đem lại hạnh phúc cho anh! Em tin anh nhất định sẽ gặp được người phụ nữ anh yêu và yêu anh! Người tốt như anh xứng đáng gặp được người phụ nữ tốt hơn!

Diệp Khâm cười khò, Mễ Lan không biết rằng trong lòng hắn, cô là người phụ nữ tốt nhất trên thế gian này, hắn chỉ yêu mình cô!

Đêm dài, Mễ Lan ngủ trên chiếc giường lớn ở phòng khách, nhìn màn đêm mông lung qua ô cửa, kí ức bỗng nhiên ùa về, cay đắng không kể siết cứ bủa vây cô, cô muốn trốn tránh, nhưng không thể nào trốn thoát được!

Phía đông xuất hiện đường chân trời, trái tim cô có chút bí bách, muốn đi ra ban công hít thở.

Qua cửa kính trong, cô vô tình nhìn ra ngoài, ở dưới lầu, Hoắc Minh Hách bước xuống xe, đi về hướng ban công phòng cô

Cô hơi nhú mảy, người đàn ông này da mặt thật dày, cả một đêm đều không đi, chắc hắn ở trong xe, mới sáng sớm ra đã muốn làm phiền cô rồi,

Mễ Lan cố ý thay một chiếc váy ngủ ren khâu gợi, khiến tóc tai rối bời lên một chút, đưa tay bấm mấy vết trên cổ khiến cho máu ứ đọng, rồi bước đến phòng khách ngồi.

Nghe thấy tiếng bước chân, Diệp Khâm mở cửa phòng ngủ nhìn một cái, lập tức biết Mễ Lan muốn làm gì, hắn đau lòng, mấp máy môi, nhưng cuối cùng một chữ cũng không thốt ra được khỏi miệng.

Mễ Lan chắc không cần hắn lộ diện, nếu không sớm đã gọi hắn rồi, nếu như cô đã muốn bản thân tự đối diện, vậy theo ý cô đi! Hắn khẽ thở dài, rồi nhẹ nhàng đóng cửa.

Rất nhanh, tiếng chuông cửa vang lên, Mễ Lan hít một hơi sâu, lập tức đi mở cửa.

Tóc Hoắc Minh Hách lộn xộn, đôi mắt đại ra, lại còn có cả hai vành mắt đen sì, xem ra hắn đã một đêm không chợp mắt.

“Mễ Lan, cuối cùng em cũng chịu gặp tôi rồi!”

Sự vui mừng trong mắt hắn vừa lóe lên rất nhanh liền trở nên u ám, bởi vì hắn đã nhìn thấy dấu hôn trên cổ Mễ Lan! Cơ thể hắn hơi cứng đờ ra, không thể tin được mà trừng to đôi mắt: “Không phải em mang thai sao? Tại sao em còn cùng hắn... làm chuyện ấy?”

“Sao? Phụ nữ mang thai không được làm sao? Tôi với Diệp Khâm yêu nhau như vậy, một ngày không làm không chịu được! Có thai cũng chẳng sao, cẩn thận một tí là được! Hơn nữa Diệp Khâm đối với tôi hết sức nhẹ nhàng, anh cơ bản không thể so sánh được!”

Khuôn mặt Hoắc Minh Hách trở nên trắng bệch, Mễ Lan đang si nhục hắn!

Hắn và Mễ Lan đã kết hôn ba năm, chỉ có duy nhất một lần thân mật, đó là sau khi hắn say rượu, hắn thô lỗ đối với cô, cơ bản không coi cô là người, lần đầu tiên của cô đau đến ngất đi, nhưng hắn vẫn tàn nhẫn mà chiếm hữu cô, không một chút thương tiếc...

Hắn trước giờ chưa từng dịu dàng ôn nhu với cô, nhưng người đàn ông khác nguyện ý.

Mà hắn, chẳng bao giờ có tư cách đó.

Người phụ nữ hắn yêu đang trong thai kì cũng tình nguyện cùng người đàn ông khác thân mật, mà đối với hắn toàn dùng những lời lẽ cay độc.

Nước mắt bất giác từ viền mắt tuôn trào ra, người phụ nữ trước mặt dần dần trở thành một chiếc bóng mờ hồ!

Hoắc Minh Hách, đã từng là Hoắc đại thiếu gia nông cuồng cao ngạo như thế, vậy mà có thể rơi những giọt nước mắt hối hận và bất lực.

Mễ Lan ngẩng người nhìn hắn, trong lòng có một sự đau đớn vô hình.

Vì sao lại như thế?

Hắn thảm hại như vậy, cô đáng lẽ ra nên vui mừng mới phải? Nhưng cô không hề có một chút vui vẻ nào, ngược lại còn đau lòng hơn!

Xảy ra chuyện gì vậy?

Cô lại còn vì Hoắc Minh Hách thương tâm mà khó chịu sao? Còn vì hắn mà đau lòng sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

2528.

Không, đây nhất định là ảo giác! Chỉ là do cô đã từng yêu sâu đậm người đàn ông này cho nên mới như vậy!

Sự ngạc nhiên trong đáy mắt Mễ Lan từ từ thu lại, lạnh lùng nói: “Hoắc Minh Hách, anh đúng là cực phẩm, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Anh mù sao? Anh không nhìn thấy dấu hôn trên cổ tôi sao? Tôi và Diệp Khâm yêu nhau như vậy, anh vẫn còn có ý định dính chặt lấy tôi sao?”

“Em... em là đang ngoại tình!”

Hoắc Minh Hách nghiêng răng nghiêng lợi nói câu này, Mễ Lan không nhịn được mà cười lạnh, cười đến mức nước mắt cũng trào ra.

“Vậy bây giờ anh lôi điện thoại ra, tôi có thể kêu Diệp Khâm phối hợp một chút, bày ra vài động tác thân mật để anh quay! Lấy được chứng cứ rồi, tùy anh tìm truyền thông đại chúng hoặc phát tán trên mạng, thanh danh của tôi nhanh chóng sẽ bị hủy hoại, anh muốn kết cục như vậy phải không?”

Mễ Lan nói xong liền quay người gọi Diệp Khâm, sắc mặt Hoắc Minh Hách lập tức biến sắc, hắn đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô: “Mễ Lan, cầu xin em, đừng nói nữa! Em muốn tôi làm thế nào em cứ nói, tuyệt đối không được làm hại bản thân, không được...”

“Không cần phải làm ra bộ đau lòng vì tôi, diễn xuất của anh thật xốc nổi, không hề có tính thuyết phục nào! Đừng quên, lúc đó tôi người đầy máu bị cuốn gói khỏi nhà họ Hoắc các người, trái tim tôi sớm đã chết rồi, cho nên anh đừng cố lừa dối tôi! Nếu như anh muốn tôi nói hi vọng anh muốn làm gì, vậy bây giờ tôi có thể nói cho anh biết!”

Ánh mắt Mễ Lan dần dần trở nên âm lãnh, Hoắc Minh Hách cũng chưa từng gặp qua, hắn cảm thấy từng cộng lông trên người dựng đứng lên, phía sau lưng từng trận từng trận lạnh cả sống lưng.

“Mễ Lan, em lúc trước có nói tôi không có tư cách chết! Nhưng em hận tôi đến tận tận độ, rất muốn tôi đi chết, rất muốn tôi xuống địa ngục phải không?”

Hắn lập tức đoán đúng tâm tư của Mễ Lan, điều này vượt qua dự liệu của cô.

Không sai, cô đã nghĩ như vậy!

“Em là người phụ nữ tôi yêu, tôi biết cả đời này tôi nợ em quá nhiều, không thể bù đắp được! Nếu như cái chết của tôi có thể khiến em vui vẻ, tôi nguyện ý! Nhưng làm như vậy, em thực sự tha thứ cho tôi sao?”

Ánh mắt hắn đầy chờ mong, lúc này, dường như thời gian cũng ngưng đọng lại.

Không biết vì sao, ánh mắt này khiến Mễ Lan đột nhiên có chút hốt hoảng, có điều ngay cả như vậy, cô vẫn cắn chặt răng, giả vờ điềm tĩnh: “Tôi không thể tha thứ cho anh, vĩnh viễn không tha thứ! Có điều, loại người như anh, làm sao nở chết?”

Lời này nói ra, sắc mặt cô cũng trở nên trắng bệch, cô ép hắn, uy hiếp hắn, hận hắn không thể chết ngay lập tức ư? Không, không phải như vậy, không phải...

Hắn nhất thời cuồng quýt, không thể nào kiềm chế được.

Hoắc Minh Hách không nói một lời nào, vòng qua Mễ Lan xông vào phòng khách, dùng tốc độ nhanh nhất lấy ở trên cái đĩa cỡ bàn trà một con dao gọt hoa quả, mũi dao lập tức nhắm ngay vào vị trí tim hắn.

“Mễ Lan, từ đầu đến cuối tôi đều là thằng khốn! Em nói đúng, tôi không nở chết, nhưng đó là trước đây! Những ngày không có em, tôi sống không bằng chết, nếu cái chết của tôi có thể khiến em vui vẻ, tôi đồng ý lập tức kết thúc sinh mạng mình! Trăm ngàn câu xin lỗi cũng không thể bù đắp được thương tổn của em, càng không thể khiến hai đứa bé chết đi sống lại được, tôi không xứng với sự tha thứ của em, một chút cũng không xứng!”

Mễ Lan sùng sốt, nước mắt không tự chủ được mà ướt hết viền mắt, trái tim cô đau nhói, theo bản năng cản Hoắc Minh Hách lại.

Nhìn cô từng bước từng bước áp sát, Hoắc Minh Hách dùng lực ấn mũi dao xuống, máu tươi nhuộm đỏ cả áo sơ mi hắn, nhìn thấy mà đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

2529.

“Tôi biết em sẽ không tin tôi nữa, nhưng tôi vẫn phải nói, tôi thực sự yêu em, rất rất yêu em, chỉ đến khi tôi ý thức được điều này thì đã tất cả đã quá muộn rồi! Đồng ý với tôi, sau khi tôi chết, em nhất định phải đối xử tử tế với bản thân mình, không được làm khổ bản thân như vậy, không được...”

Lời chưa nói xong, Hoắc Minh Hách đưa dao lên cao, dùng lực đâm vào tim mình!

“Đừng mà! Minh Hách, đừng mà...”

Mễ Lan không ngờ rằng Hoắc Minh Hách lại làm thật, hơn nữa động tác lại nhanh như vậy!

Cô gào khóc chạy về phía hắn.

Máu tươi như trút, áo sơ mi của Hoắc Minh Hách lập tức bị máu đỏ bao trùm!

Mễ Lan sờ một tay đầy máu, cô kinh ngạc mà mở to hai mắt, ngay sau đó, trước mắt một màu đen bao phủ, từ từ rơi vào trong bóng tối vô tận...

Leng keng một tiếng là âm thanh Diệp Khâm vứt con dao xuống đất

Lúc con dao cắm vào da thịt chưa sâu, Diệp Khâm lập tức xuất hiện, tuy rằng chảy máu, nhưng chỉ là vết thương ngoài da, không đến nỗi tổn thương đến nội tạng!

“Hoắc Minh Hách, tôi không ngờ rằng anh thực sự muốn chết vậy! Anh làm tổn thương Mễ Lan còn chưa bồi đắp, có tư cách gì đòi chết?”

Hoắc Minh Hách không thèm để ý tới hắn, cúi người xuống bế Mễ Lan lên, âm thanh run rẩy nói: “Mễ Lan, em không sao chứ? Mau tỉnh lại, mau tỉnh lại...”

Hai mươi phút sau, hai người đàn ông đem Mễ Lan đến bệnh viện gần nhất, sau đó đứng ở cửa phòng cấp cứu chờ đợi, tình cờ không cẩn thận chạm mặt nhau, lạnh lùng nhìn nhau một cái rồi tự động tránh ra..

Y tá nhìn sơ mi Hoắc Minh Hách toàn máu, khuyên hắn xử lý vết thương, nhưng nói thế nào hắn cũng không chịu, mãi cho đến khi ánh đèn phòng cấp cứu tắt, ánh mắt u ám của hắn mới xẹt qua một vệt ánh sáng.

Bác sĩ vừa tháo khẩu trang vừa đi ra, Hoắc Minh Hách và Diệp Khâm đều xông đến trước mặt bác sĩ.

Cả hai người đều đồng thanh hỏi: “Bác sĩ, Mễ Lan sao rồi?”

“Ai là người nhà của cô ấy?” Bác sĩ hỏi.

“Là tôi.” Diệp Khâm không do dự mà trả lời.

“Tôi, tôi là chồng của bệnh nhân.” Hoắc Minh Hách cũng vội vàng mở miệng.

“Bệnh nhân gần đây làm việc lao lực, còn bị kinh sợ, cho nên mới bị hôn mê, thực ra không có chuyện gì lớn, trở về tỉnh dưỡng một thời gian là được!”

Nghe bác sĩ nói vậy, Diệp Khâm thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Minh Hách nhìn Diệp Khâm một cái, hơi nhíu mày.

Tại sao bác sĩ không nhắc đến việc Mễ Lan mang thai, hơn nữa Diệp Khâm cũng không nhắc tới, chuyện lớn như vậy không hỏi một câu, không phải là có chút kì quái sao? Hắn là cha đứa bé, quan tâm Mễ Lan là chuyện rất tự nhiên, vậy đứa bé...

Hoắc Minh Hách lập tức hỏi: “Mễ Lan mang thai, đứa bé trong bụng không sao chứ?”

Bác sĩ ngần ra một chút rồi nói: “Cô ấy không mang thai!”

Lại nhìn Diệp Khâm, sắc mặt trong nháy mắt liền biến đổi.

Tin tức Mễ Lan mang thai hắn sớm đã tung ra ngoài, không ngờ rằng cô vừa ngất liền bị bại lộ rồi! Nhưng sự tình đã vậy, đã không che giấu được thì phải chấp nhận đổi mặt thôi.

Bác sĩ vừa rời đi, Hoắc Minh Hách liền tóm chặt lấy cổ áo của Diệp Khâm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Anh dám gạt tôi, nói Mễ Lan mang thai! Như vậy hủy hoại danh tiếng của cô ấy, anh có biết không?”

Thực ra lúc đầu Hoắc Minh Hách nghe chính miệng Diệp Khâm nói Mễ Lan có thai, sau đó chính Mễ Lan cũng nhắc chuyện này với hắn, hắn cơ bản

không nên trách cứ Diệp Khâm! Nhưng hấn ghét tên đàn ông này, tên đàn ông đã vô tình cướp đi Mễ Lan của hấn, hấn chỉ muốn tìm cơ hội giáo huấn, muốn cạnh tranh công bằng với Diệp Khâm!

Diệp Khâm đẩy tay Hoắc Minh Hách ra, hung dữ nói: “Làm sao? Vẫn muốn đoạt lại Mễ Lan sao? Tôi nói cho anh biết, không thể nào! Anh làm tổn thương cô ấy sâu sắc như vậy, mang đến cho cô ấy vô vàn sự thống khổ. Nếu như anh vẫn còn chút lương tâm, vậy thì biến mất khỏi thế giới của cô ấy đi, đừng có ý đồ gì với cô ấy nữa.

Hoắc Minh Hách lạnh lùng nói: “Không nên có ý đồ gì với cô ấy là anh mới phải!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

2530.

Diệp Khâm không dám tin vào tai mình, không ngờ rằng Hoắc Minh Hách lại nói những điều này.

“Anh biết anh đang nói gì không?”

“Diễn kịch tốt đến mấy cũng có kẽ hở, tôi tin anh yêu Mễ Lan, nhưng Mễ Lan không thể nào yêu anh! Cô ấy là người rất trọng tình cảm, cô ấy hận tôi và Hoắc gia đến tận xương tủy, cô ấy mỗi ngày đều muốn báo thù, căn bản là không còn thời gian và sức lực để cùng người đàn ông khác bàn chuyện yêu đương!

Sau khi Hoắc Minh Hách bình tĩnh lại mới nghĩ đến những điều này.

Lúc này ở nhà Diệp Khâm, lúc hấn cúi người ôm Mễ Lan vào trong lòng, túi áo cô liền rơi ra nửa tấm ảnh, chính là nửa bức ảnh cưới bọn họ chụp cùng nhau khi rời khỏi nhà họ Hoắc cô đã xé ra. Đó là bức ảnh cưới duy nhất của bọn họ, nếu như không phải không nở, nhất định cô đã vứt đi rồi. Hơn nữa Mễ Lan luôn khoe khoang cô và Diệp Khâm yêu thương nhau như thế nào, nhưng trong phòng khách không có bức ảnh hai người họ chụp chung nào, điều này không hợp với lẽ thường.

Hấn không chắc chắn được Mễ Lan còn yêu hấn nữa không, nhưng có một điều hấn có thể khẳng định, Mễ Lan không hề yêu Diệp Khâm!

Điều này đối với hấn mà nói vô cùng quan trọng, lúc đầu hấn nghĩ có tình địch vô cùng mạnh mẽ, lúc bắt đầu không hề có ưu thế nào. Đường như hy vọng sắp mất đi lại được nhen nhóm.

Diệp Khâm nhìn vào mắt Hoắc Minh Hách, ngữ khí kiên định: “Mễ Lan không yêu tôi thì sao? Sớm muộn cũng có một ngày tôi sẽ khiến cô ấy yêu tôi! Còn anh thì sao? Cô ấy với anh chỉ có thù hận! Cô ấy không chỉ nói một lần, rằng cả đời này cũng không tha thứ cho anh, làm sao có thể tiếp nhận anh thêm một lần nữa?”

Khóe miệng Hoắc Minh Hách vừa nhếch lên liền sụp xuống, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Không khí trở nên vô cùng lúng túng, hai người đàn ông nhìn nhau, không ai nhường ai...

Cửa phòng cấp cứu mở, Mễ Lan được đẩy ra, bọn họ mỗi người một bên nắm lấy tay của Mễ Lan, đi theo đến tận phòng bệnh.

Mễ Lan tỉnh dậy, ánh mắt mơ hồ chậm rãi mở ra, người cô nhìn thấy là Diệp Khâm! Sau đó, vô vọng nhìn xung quanh như đang tìm kiếm người nào đó. Khi cô xác nhận phòng bệnh ngoài Diệp Khâm ra chẳng còn ai khác, gương mặt cô dường như có chút thất vọng.

“Hoắc Minh Hách...sao rồi?”

“Dao gọt hoa quả đâm thẳng vào tim, chảy nhiều máu như vậy, hấn...đã..chết rồi phải không?”

Nghĩ đến đây, cô chỉ thấy đầu mình ‘ầm’ lên một tiếng, dường như có tiếng sấm nổ.

Cô rất muốn hỏi Diệp Khâm, nhưng lời chưa đến miệng lại nuốt xuống, cô gất gao cắn chặt môi, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Cô hận người đàn ông đó đến như vậy, hấn chết rồi không phải rất tốt sao? Cô nỗ lực thuyết phục bản thân mình, khiến cho bản thân mình vui vẻ trở lại, nhưng không biết vì sao, trái tim cô càng lúc càng trầm xuống, đến hô hấp cũng khó khăn.

Diệp Khâm nắm chặt lấy tay Mễ Lan, hấn vuốt mặt mình, trong mắt xuất hiện nước mắt, xúc động nói: “Mễ Lan, cuối cùng em cũng tỉnh rồi! Vừa này em dọa chết anh mất, em có biết anh lo lắng thế nào không?”

Mễ Lan cảm thấy có chút khó chịu, lúc định rút tay lại thì cửa phòng bị đẩy ra, Hoắc Minh Hách xuất hiện.

Lúc vừa xem ra Mễ Lan có vẻ ổn rồi, Hoắc Minh Hách đi theo y tá đi xử lý vết thương, xử lý xong liền vội vàng vàng trở lại.

Khoảnh khắc nhìn thấy Hoắc Minh Hách, trong mắt Mễ Lan không tự chủ được có chút vui mừng, nhưng rất nhanh liền bị ánh mắt lạnh lùng thay thế.

“Tôi còn tưởng anh đã chết rồi! Đang nghĩ dùng phương thức nào để ăn mừng một chút! Không ngờ rằng anh lại khiến tôi thất vọng, anh luôn mồm nói tình nguyện chết, kết quả vẫn là không... Thôi bỏ đi, anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa! Cả đời này cũng không muốn!”

Âm thanh khàn khàn còn mang theo sự âm u lạnh lẽo đâm thẳng vào trái tim hần, hần ngậy người, sắc mắt trắng bệch.

Hần rút từ trong túi áo ra nửa bức ảnh đó, nhíu mày lại, thấp giọng nói: “Nếu như em thực sự oán hận anh, vì sao vẫn còn giữ bức ảnh này? Lúc chụp bức ảnh này em đã nói gì em còn nhớ không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

2531.

Nói những gì, Mễ Lan đương nhiên nhớ, lúc đó cô đã nói: “Cho dù bức ảnh này có bị hủy, tình yêu của em đối với anh không bao giờ thay đổi! Cả đời này em chỉ có đủ khả năng yêu một mình anh, không thể yêu thêm người khác nữa!”

Sau khi bức ảnh được rửa ra, Hoắc Minh Hách viết ở phía sau bức ảnh dòng chữ: “Năm tay nhau đến bạc đầu giai lão”

Đằng sau nửa tấm ảnh kia, ba chữ này vẫn còn rất rõ ràng và hoàn chỉnh!

Nhưng mà hiện tại Hoắc Minh Hách hỏi vậy, Mễ Lan không thể thừa nhận,

Cô lạnh lùng nhìn Hoắc Minh Hách, ngữ khí nguội lạnh: “Lời nói lúc đầu óc ngu muội, ai còn nhớ cơ chứ? Nếu như có thể quay ngược thời gian, tôi nhìn thấy anh nhất định sẽ lập tức tránh xa!”

Lời đáp này nằm trong dự liệu của hần, Hoắc Minh Hách cười khổ, không nói thêm lời nào nữa.

Thấy Mễ Lan không sao rồi, Hoắc Minh Hách tuy rằng không nở nhưng vẫn quyết định rời khỏi.

Hần mở cửa phòng bệnh, vừa lúc gặp bác sĩ trị liệu chính.

“Hoắc tiên sinh, thật khéo, mời anh đến phòng làm việc của tôi một lát!”

Hoắc Minh Hách quay đầu nhìn Mễ Lan, vừa lúc cô đang quay người thân mật nói với Diệp Khâm điều gì đó, trong lòng hần bất giác dấy lên sự thất vọng.

Đến phòng làm việc bệnh viện, Hoắc Minh nhìn bác sĩ vẻ mặt nghiêm nghị, liền lập tức hỏi: “Mễ Lan... có vấn đề gì sao?”

“Chúng tôi đã làm kiểm tra toàn diện cho cô ấy, phát hiện thận trái của cô ấy có dấu hiệu suy thận. Nhưng đây mới chỉ là chẩn đoán bước đầu, vẫn còn phải kiểm tra mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng! Nếu như nghiêm trọng thì phải thay thận!”

Hoắc Minh Hách ngẩn người, Mễ Lan đang yên đang lành, cơ thể tại sao có thể đột nhiên không khỏe cơ chứ?

Nhưng hiện giờ hần cũng không không kịp nghĩ nhiều nữa, lo lắng hỏi: Bác sĩ, muốn chữa trị thế nào thì chữa trị, tôi nhất định sẽ tận lực phối hợp! Nếu như cần thay thận, lấy thận tôi để thay đi! Chỉ là đến lúc đó xin ông đừng nói với cô ấy nguồn thận ở đâu ra, nếu không cô ấy sẽ không tiếp nhận!”

Lúc này, hần quay lưng về phía cửa, không để ý đến Diệp Khâm đang đứng ở bên ngoài cửa, xuyên qua cửa kính nhìn hần và bác sĩ.

Từ thân thể hần lấy ra một quả thận, mà Hoắc Minh Hách lại không hề có chút do dự nào!

Diệp Khâm hơi kinh ngạc, hần luôn cho rằng Hoắc Minh Hách không thực sự yêu Mễ Lan, nếu không năm đó hần đã không cùng người nhà ức hiếp cô ấy. Nhưng hiện tại hần đột nhiên có chút cảm động, người đàn ông này cũng yêu Mễ Lan sâu sắc, chỉ có điều tình ngộ hơi muộn.

Sau khi trở về phòng bệnh, Mễ Lan hỏi hần đi gặp bác sĩ trị liệu chính chưa, đến bao giờ cô mới có thể xuất viện, hần trốn tránh ánh mắt của Mễ Lan, nói cơ thể cô suy nhược, cần phải tĩnh dưỡng thêm vài ngày, nhân tiện kiểm tra thân thể một chút.

Mễ Lan có chút mệt, không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Lông mày cô càng lúc càng nhíu chặt, dường như đang trong cơn ác mộng, hai tay đưa ra nỗ lực muốn nắm lấy cái gì đó, Diệp Khâm nhanh chóng nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của cô, nhẹ giọng gọi tên cô, nhưng cô không thể nghe thấy.

“Minh Hách... đừng buông tay... Em cứu anh, nhất định sẽ cứu anh!”

Diệp Khâm sững sốt, sắc mặt hắc xám ngắt khó coi, chỉ có ở trong cơn ác mộng, cô mới bộc lộ suy nghĩ thật của bản thân mình, không kiêng kị biểu đạt ra tình cảm với Hoắc Minh Hách.

Một lát sau, Mễ Lan đột nhiên tỉnh dậy, lúc cô đối diện với ánh mắt ưu thương của Diệp Khâm, cô ngưng ngừng rút tay về. Cô ý thức được bản thân dường như đã nói những lời không nên nói.

Diệp Khâm gắng gượng nở nụ cười:

“Em nói thật cho anh biết, thực ra em vẫn luôn yêu sâu đậm Hoắc Minh Hách, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

2532.

Khuôn mặt Mễ Lan lập tức cứng đờ, cô quay đầu đi chỗ khác, cái gì cũng không nói.

Diệp Khâm thờ dài, tiếp tục nói: “Vài ngày trước, anh gặp một người bạn cũ rất lâu không gặp, lúc bọn anh nói chuyện phiếm, vô tình biết được cậu ấy đã từng là bác sĩ gia đình nhà họ Hoắc. Cậu ta uống say rồi nói với anh, năm đó cậu ấy đã làm sai một việc, đó là làm phẫu thuật phá thai cho em. Cậu ấy còn nói, năm đó sau khi Hoắc Minh Hách tiêm thuốc tê cho em liền hối hận, muốn gạt cha mẹ và em gái hắn để giữ lại con...”

Tay cô nắm chặt lấy chăn, đến đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Hình ảnh không dám nhớ lại lại một lần nữa ồa về, cô gất gao nghiêng chặt răng để không phát ra tiếng khóc.

“Vốn dĩ bọn họ đã thương lượng rồi, nhưng ai ngờ Hoắc Băng Băng ở đằng sau nghe trộm, cô ta dẫn theo bố mẹ xông vào phòng, kiên quyết nhìn bạn anh làm phẫu thuật! Hoắc Minh Hách quỳ xuống cầu xin cha mẹ hắn tha cho đứa bé, sau đó ôm lấy em định mang em đi, nhưng vệ sĩ chặn hắn lại. Bạn anh nói đó là lần đầu tiên thấy Hoắc Minh Hách rơi nước mắt!”

Thì ra Hoắc Minh Hách cũng không tàn nhẫn như vậy, hắn đã từng nỗ lực giữ lại đứa bé!

Cô không tin Hoắc Minh Hách, nhưng Diệp Khâm là người cô tin cậy nhất, lời của hắn đương nhiên cô tin!

Lẽ nào thực sự là cô nhìn nhầm rồi, Hoắc Minh Hách thực tâm tình ngộ, thực tâm ý thức được tình yêu của hắn dành cho cô, cho nên thực sự muốn cứu vãn sao?

Đã từng cho rằng nỗi hận đến xương tủy không cách nào hóa giải được, nhưng khi Hoắc Minh Hách cầm dao đâm vào tim mình, trái tim cô thực sự đau đớn, lại thêm những lời Diệp Khâm vừa nói, cô đột nhiên cảm thấy sự hận thù trong lòng dường như giảm đi rất nhiều.

Cô luôn chờ đợi tình yêu của Hoắc Minh Hách, không ngờ rằng khi cô biết được hắn thực lòng yêu cô, thương cô, vậy mà không có một chút kích động.

Có lẽ trái tim trăm ngàn vết thương của cô sớm đã sớm đã không chịu nổi, hoặc cũng có thể trái tim cô sớm đã chết rồi, không còn hơi sức để yêu...

“Mễ Lan, có những lúc, con người không hiểu rõ nhất chính là lòng mình! Em đã từng nói, nỗi hận của em đối với hắn quá sâu, hận không thể tróc da lột xương hắn, thực ra ý nghĩa những lời này lẽ nào không phải là mặc kệ yêu hận, người em nhận định, chỉ có hắn?”

Lời nói này chọc thẳng vào trái tim cô, lúc cô nhìn Diệp Khâm, nước mắt đã rùng rùng.

Sau đó cô không biết phải nói gì, bởi vì lời của Diệp Khâm khiến đầu óc hỗn loạn của cô trở nên thanh tỉnh hơn rất nhiều, cô thực sự không thể phản bác.

Trầm mặc một hồi, cô mới nhàn nhạt mở miệng: “Cho dù như thế nào, em và Hoắc Minh Hách, đều đã kết thúc rồi, coi như hai người em không làm thủ tục ly hôn, đợi em xuất viện rồi sẽ cùng hắn đi làm!”

Lúc này cửa phòng bị mở ra, là Diệp Diệc Thu.

Cô ta lập tức bước đến trước mặt cô, cười như không cười nói: “Muốn làm thủ tục ly hôn thì nhanh lên, đừng kéo dài nữa! Bởi vì cô không còn sống được bao lâu nữa, vị trí thiếu phu nhân nhà họ Hoắc này, cô không muốn ngồi nữa thì mau chóng nhường lại đi.”

Cái gì?

Không còn sống được bao lâu nữa?

Mễ Lan có chút lơ mơ, cô quay đầu nhìn Diệp Khâm.

“Cái này... là sao?”

Mặt Diệp Khâm liền biến sắc, nhất thời không biết nói thế nào với Mễ Lan.

Diệp Diệc Nhiên cười lạnh: “Bác sĩ đã nói rồi, cô có dấu hiệu suy thận, mọi người đều muốn giấu cô! Người không biết chuyện thật đáng thương, cho nên tôi phải đích thân đến một chuyến! Cô sắp chết rồi, đừng nghĩ đến báo thù nữa, nhà họ Hoắc hiện giờ cũng bị cô khuấy đảo đủ rồi, cô cũng nên gác tay rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

2533.

Mễ Lan nhất thời không thể tiếp nhận được sự thực này, hất chân ra muốn đi tìm bác sĩ, nhưng Diệp Khâm đã kịp ngăn cô lại.

“Không phải hỏi nữa, lời cô ta nói... là thật, nhưng mới chỉ là chẩn đoán bước đầu, vẫn chưa kiểm tra lại, cho nên vẫn chưa khẳng định.”

Diệp Diệc Thu khoanh tay, khoe miệng cong lên cười lạnh: “Không nên lại ôm hy vọng, chuyện suy thận này một khi đã chẩn đoán được ra thì như ván đã đóng thuyền, có kiểm tra thêm vài lần nữa cũng trốn không thoát!

Nghe lời này của cô ta, Diệp Khâm giận không nhịn được, trừng mắt nhìn Diệp Diệc Nhiên hét: “Cút ra ngoài! Lập tức cút cho tôi! Nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

Diệp Diệc Nhiên vênh cằm, mở miệng định nói gì đó nhưng cuối cùng một chữ cũng không nói, cô ta liếc mắt Mễ Lan đang trắng bệch, ‘hừm’ lạnh một cái rồi quay người rời đi.

Mễ Lan quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không thể nói ra được cảm giác gì, chỉ có thể trách ông trời không công bằng, mối thù của cô vẫn chưa báo, cơ thể làm sao có thể có vấn đề được, hơn nữa còn không sống được bao lâu nữa! Cô rốt cuộc đã làm sai điều gì? Dựa vào gì mà trừng phạt cô như vậy?

“Mễ Lan, em đừng lo lắng, bác sĩ đã nói có thể thay thận, hơn nữa Hoắc Minh Hách cũng đã nói hần có thể hiến một bên thận cho em.”

Diệp Khâm trong tình thế cấp bách, không nghĩ nhiều liền buột miệng nói ra, nhưng sau khi nói xong hần mới phát hiện bản thân mình đã nói sai, nhưng muốn rút lại cũng không kịp nữa rồi.

Mễ Lan quay người, ánh mắt sắc như đao, âm thanh có chút run rẩy: “Anh nghĩ em có thể tiếp nhận thận của hần sao? Hần nghĩ việc hần làm sai, có thể dùng một quả thận là có thể bù đắp được sao? Không, em không cần thận của hần! Em muốn rời khỏi đây, lập tức!”

Buổi sáng ngày hôm sau, Hoắc Minh Hách lại đến phòng bệnh liên hay tin Mễ Lan đã làm thủ tục rời viện.

Hần cố gắng, lập tức gọi điện thoại cho Diệp Khâm.

“Tên tiểu tử này anh đã đem Mễ Lan đi đâu? Tôi cảnh cáo anh, Mễ Lan là vợ tôi, anh không có quyền tùy tiện đem cô ấy đi! Hơn nữa hiện giờ cô ấy bị bệnh, bắt buộc phải ở bệnh viện làm trị liệu, đừng cho rằng quan hệ giữa tôi và Mễ Lan không tốt mà anh có thể thừa cơ. Nếu anh dám, tôi nhất định sẽ không tha cho anh!”

Diệp Khâm trầm mặc một hồi, nhàn nhạt nói: “Không phải tôi có ý mang Mễ Lan đi, đây là ý của cô ấy! Anh làm cô ấy tổn thương sâu đậm như vậy, cô ấy không muốn nhìn thấy anh, nhưng anh cứ dây dưa không buông, khiến cô ấy mệt mỏi! Hiện giờ cô ấy muốn yên tĩnh một mình, tại sao anh không thể cho cô ấy một chút không gian?”

Lời nói này hợp tình hợp lý, Hoắc Minh Hách nhất thời không tìm được lời thích hợp để phản bác.

“Hoắc Minh Hách, tôi rất yêu Mễ Lan, hơn nữa tình yêu của tôi đối với cô ấy cũng không ít hơn anh một chút nào! Nhưng anh biết trong lòng Mễ Lan nghĩ gì không? Anh không biết, cũng không muốn biết, anh chỉ quan tâm đến cảm giác của mình thôi!”

Hoắc Minh Hách nắm chặt điện thoại, viền mắt có chút ướt ướt.

Chính xác, hắn chỉ suy xét đến bản thân mình, chưa từng nghĩ đến cảm xúc của Mễ Lan! Nói yêu cô cũng chỉ là lời nói đầu môi. Mỗi lần xuất hiện trước mặt cô, khuấy động cô, làm trời dậy quá khứ đau thương trong cô, đó không là yêu, đó là làm thương tổn! Vết thương đầy rẫy rồi, làm sao có thể chịu đựng được nữa?

Yêu không chỉ đơn giản là một từ, trước mặt Diệp Khâm, Hoắc Minh Hách cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Thực ra tôi rất ngưỡng mộ anh, còn có chút đồ kỵ, anh kém coi vậy, nhưng lại có được người phụ nữ tốt nhất trên thế giới này! Cho dù anh có ép cô ấy đến tận đường cùng, cô ấy vẫn không thể nào mà bỏ anh được! Anh bị thương, cô ấy lo lắng, khó chịu hơn ai hết, thậm chí trong giấc mơ cũng gọi tên anh...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

2534.

“Trong đoạn thời gian này, tôi tận mắt chứng kiến cô ấy khổ sở, tuyệt vọng như thế nào! Cô ấy không ngừng tạo áp lực cho bản thân, nguy trang bản thân thành một người đàn bà xấu xa lòng đầy thù hận, điên cuồng muốn báo thù. Nhưng thực tế, cô ấy chưa từng thay đổi, cô ấy vẫn lương thiện như thế, bao gồm cả việc cô ấy đã giúp Hoắc gia đàm phán vài hạng mục lớn. Cô ấy nói với cha anh đó là cam bẫy, khiến cho ông ta tức giận mà phải nhập viện. Thực ra không phải, nó có thể giúp chất lượng hạng mục Hoắc Thị lên một tầm cao mới.”

Hoắc Minh Hách nhủ màu, rõ ràng không thể tin được vào tai mình: “Cái gì?”

Cha hắn đã từng nói chuyện này, Hoắc Minh Hách lúc đó trầm mặc, hắn thậm chí còn cảm thấy cho dù Hoắc gia phá sản cũng không đủ bồi thường những tổn thương mà Hoắc gia đã gây ra cho Mễ Lan.

Không ngờ rằng, Mễ Lan hận hắn, hận nhà hắn đến vậy mà lại làm đến trình độ này!

Đội hạng mục hoàn thành, Mễ Lan sẽ thu lại cổ phần, không chiếm đoạt lợi ích của nhà họ Hoắc các người! Còn em gái anh, địa chỉ của Ôn Minh Lăng là Mễ Lan nói với cô ta, cô ấy không tàn độc như vậy, đem em gái anh vào miệng cạp, chỉ là muốn khiến cô ta nhận rõ được bộ mặt thật của tên khốn đó! Em gái anh vừa xuất phát, Mễ Lan liền phá vệ sĩ đi theo đề bảo vệ an toàn cho cô ta. Hoắc gia làm tổn thương cô ấy, nhưng cô ấy không cho phép bản thân mình đi hại người. Cho nên cô ấy đợi chuyện này xong rồi sẽ lặng lẽ rời đi.”

Hoắc Minh Hách lập tức căng thẳng: “Mễ Lan cô ấy...thực sự muốn đi sao?”

Trái tim như có ai dùng lực kéo ra, máu thịt be bét, đau không thể nào nói được.

Không, cô ấy không được đi!

Hắn yêu cô, nhất định không cho cô đi!

Trước đây bọn họ đã bỏ lỡ nhau, lần này tuyệt đối không được bỏ lỡ!

Nhưng Mễ Lan là một người quật cường, hắn phải làm cách nào mới có thể giữ cô lại?

Dường như đã nhận ra tâm tư của Hoắc Minh Hách, Diệp Khâm nói: “Đừng giữ cô ấy lại, anh giữ được người cô ấy nhưng không thể nào giữ được thể xác, để cô ấy rời khỏi đi!”

“Vậy cô ấy có quay lại không?”

“Diệp Khâm cười khò:”Tôi bây giờ nhìn rõ rồi, tuy rằng cô ấy luôn nói hận anh, nhưng bởi vì yêu càng sâu đậm mới có thể hận đến vậy, trái tim cô ấy từ đầu đến cuối chỉ có anh! Còn việc cô ấy có quay lại hay không, tôi cũng không biết, việc anh có thể làm chỉ là chờ đợi! Cô ấy yêu anh bao nhiêu năm như vậy, tất cả thanh xuân đều dâng hiến cho anh, coi như anh đợi cô ấy cả đời thì cũng có làm sao? Nếu như anh không làm được, chỉ nói được, tình yêu của anh đối với cô ấy chỉ là giả!”

“Được, tôi có thể để cô ấy đi! Nhưng cơ thể của cô ấy hiện giờ tôi rất lo lắng, tôi sẽ nhanh chóng làm xét nghiệm hiến thận phù hợp, đến lúc đó anh phải giữ bí mật, tuyệt đối không được nói thận là do tôi hiến.

Lúc này, cuối cùng Hoắc Minh Hách cũng nghĩ thông rồi, nếu như thực sự yêu một người, vậy thì hãy để cho người đó sống một cuộc đời, một thế giới yên ổn vui vẻ, kể cả trong thế giới của người đó không có bạn!

Một tuần sau, vài hạng mục lớn Mễ Lan thay mặt Hoắc Thị đàm phán đã lục tục khởi công, tất cả đều tiến triển rất thuận lợi, không có bất kì khác thường nào, Hoắc Văn Sơn qua rất nhiều cuộc điều tra mới biết, những hạng mục này đều không phải là cạm bẫy, trái tim ông nhẹ nhõm hẳn, rất nhanh xuất viện về công ty làm việc.

Thì ra Mễ Lan không ác độc như vậy, cô thực sự giúp đỡ Hoắc gia! Bởi vì như vậy cho nên ông càng hồ thẹn với cô, cho nên khi con trai hiến thận cho cô ông không hề phản đối.

Mễ Lan chưa từng rời khỏi thành phố này, cô chỉ là trốn rất kĩ.

Bệnh của cô đã được chẩn đoán chính xác, là suy thận, ở một bệnh viện khác mới nằm được một tháng, Diệp Khâm liền vui mừng nói với cô nguồn thận đến rồi, rất nhanh sẽ làm phẫu thuật.

“Diệp Khâm, anh nói thật cho em biết, người hiến thận có phải là Hoắc Minh Hách không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

2535.

Diệp Khâm biết Mễ Lan nhất định sẽ hỏi câu này, hắn cười nói: “Em đều nói không cần thận của Hoắc Minh Hách, anh rất tôn trọng ý kiến của em! Hắn muốn hiến, nhưng ái của anh hắn nhất định không qua! Em yên tâm đi, không phải hắn!

“Vậy anh thề đi.”

Diệp Khâm ngăn người, không ngờ rằng Mễ Lan lại nói vậy.

“Không phải chỉ là thề sao? Chỉ cần Mễ Lan có thể tiếp nhận nguồn thận, muốn hắn làm gì hắn cũng làm.”

Hắn cắn răng: “Nếu như anh nói dối, vậy thì sẽ bị sét đánh chết, đoạn tử tuyệt tôn, như vậy được chưa?”

Cho dù nói thế nào, Mễ Lan luôn đều tin tưởng hắn.

Phẫu thuật thành công, Mễ Lan và Hoắc Minh Hách đều gắng gượng vượt qua, phẫu thuật xong cũng không xảy ra hiện tượng đào thải, cơ thể Mễ Lan dần dần hồi phục.

Trái tim Mễ Lan vẫn âm thầm chờ đợi Hoắc Minh Hách đến thăm cô, nhưng không ngờ đã một tháng trời qua, hắn từ đầu đến cuối đều không xuất hiện, cô thay đổi ý nghĩ, như vậy cũng tốt, từ nay về sau đường ai nấy đi, không còn liên hệ gì với nhau nữa.

Cơ thể gần hồi phục rồi, Mễ Lan đột nhiên nhắc đến chuyện đi Italia sống một thời gian, Diệp Khâm có chút sững sốt, cha ở Canada, coi như đi cho khuây khỏa thì cũng nên đi Canada mới phải.

“Em muốn đi cho khuây khỏa...một mình...”

Diệp Khâm rất thất vọng, thì ra cô không nguyện ý cùng hắn.

“Bao nhiêu lâu thì trở lại?”

“Có thể rất nhanh, có thể...”

Mễ Lan không thể nói tiếp thêm được nữa, cô sợ nói tiếp nữa sẽ không nhịn được mà rơi nước mắt.

Tâm tư của Diệp Khâm đối với Mễ Lan cô luôn biết, nhưng cô vô số lần từ chối hắn, nhưng hắn vẫn vì cô mà hi sinh, từ trước đến nay chưa từng bỏ cuộc. Cô cảm thấy có lỗi với hắn, trong lòng rất ngọt ngào, muốn tạm thời rời khỏi thành phố đã đem lại cho cô sự tổn thương và đau đớn, cũng rời khỏi sự hồ thẹn trong lòng của cô đối với Diệp Khâm.

Ở sân bay, Diệp Khâm nhìn theo bóc người càng ngày càng xa của Mễ Lan, vô số sự mất mát cứ xông lên đầu.

Mười mấy phút sau, máy bay cất cánh, Diệp Khâm cách lớp kính mà ngắm nhìn, tầm mắt càng ngày càng trở nên mơ hồ.

Đó là người con gái hắn yêu sâu đậm, đã rời bỏ hắn, trong một đoạn thời gian ngắn sẽ không được gặp được nữa.

Quay người, hắn nhìn thấy Hoắc Minh Hách đứng đó không xa, cùng hắn nhìn theo hướng máy bay rời xa, trong mắt ngập tràn sự mất mát và bi thương.

Diệp Khâm bước đến bên cạnh Hoắc Minh Hách, nhẹ giọng hỏi: “Mễ Lan đi rồi, không biết bao giờ mới quay lại! Anh thực sự...chờ cô ấy sao?”

Hoắc Minh Hách nheo cặp mắt lại, nghiêm túc nói: “Sẽ chờ, cho dù chờ cả đời, anh thì sao?”

Hắn nói xong liếc nhìn Diệp Khâm một cái, Diệp Khâm cười khổ cúi đầu, hắn cũng muốn chờ, nhưng Mễ Lan chung quy không có tình cảm nam nữ đối với hắn, hắn cả đời này đều không thể chờ được cô ấy, nếu đã như vậy, không bằng thân nhiên buông tay! Như vậy ít nhất không tạo áp lực cho cô ấy, về sau vẫn còn có thể làm anh em, làm bạn bè, như vậy cũng tốt!

Lúc này điện thoại Diệp Khâm vang lên, chỉ nói được vài câu Hoắc Minh Hách liền nghe ra hắn chuẩn bị đi xem mặt.

“Hy vọng anh nhanh chóng tìm được một nửa thích hợp của mình, đến lúc kết hôn nhớ gửi thiệp cưới, tiền mừng tôi sẽ bỏ nhiều một chút! Dù gì anh cũng giúp Mễ Lan quá nhiều rồi, giúp cô ấy cũng là giúp tôi!”

Hoắc Minh Hách nói xong liền nhún nhún vai, ung dung vô cùng.

Trước đây hắn đã từng coi Diệp Khâm là tình địch lớn nhất của hắn, tình địch đã từ bỏ người con gái hắn yêu nhất, hắn đương nhiên vui sướng, nhưng tình địch này là anh trai trên danh nghĩa của Mễ Lan, cũng là bạn tốt nhất của cô ấy, hắn đương nhiên cũng muốn Diệp Khâm tốt.

Hai người nhìn nhau cười, cũng coi như nụ cười hóa giải mọi ân oán.

Sau khi Mễ Lan rời đi, Hoắc Văn Sơn cũng lui về, nhường chiếc ghế tổng giám đốc tập đoàn Hoắc Thị cho Hoắc Minh Hách.

Hắn đi làm không bao lâu, tin tức Diệp Diệc Thu tự sát vì tình tràn ngập đến, gây xôn xao dư luận trong một thời gian dài, Hoắc Thị lại một lần nữa rơi vào vòng xoáy dư luận.

Cha Diệp Diệc Thu đến nhà họ Hoắc ép Hoắc Minh Hách lập tức lấy con gái ông, nếu không hậu quả tự gánh!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

2536.

Ông Diệp muốn Hoắc Gia lập tức phải cho ông một câu trả lời rõ ràng, Hoắc Văn Sơn không sức ứng phó, chỉ đành kêu con trai từ công ty về nhà.

“Minh Hoắc, cậu về là tốt rồi! Con với Tiểu Thu sớm đã định hôn, nhưng vẫn chậm trễ chuyện kết hôn, các cậu có ý gì? Nó dọa tự sát, nếu như chúng ta không phát hiện kịp thời, hiện tại nó cũng không còn mạng nữa rồi, rốt cuộc cậu muốn như thế nào?”

Chú Diệp, lúc đầu Hoắc gia xảy ra chuyện, là chú ép tôi và Diệc Thu chia tay, hơn nữa còn rút lại vài hạng mục đầu tư với Hoắc Thị. Trái tim chú thật ác, chú định giải quyết triệt để sao? Hiện giờ nhìn Hoắc Thị phát triển càng ngày càng tốt, lại chủ động lấy lòng, không phải muộn rồi sao?”

Ông Diệp sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, trầm mặc một hồi rồi nói: “Lúc đó ta chỉ nhất thời hồ đồ, nhưng Diệc Thu vẫn luôn yêu cậu! Ta cản nó, không cho nó qua lại với cậu nhưng chẳng phải nó vẫn chạy đi tìm cậu sao?”

“Tôi đã nói rõ ràng với cô ấy, tôi với Mễ Lan vẫn chưa làm thủ tục ly hôn, nếu như lại kết hôn với cô ấy chẳng phải tôi trùng hôn sao!”

“Ông Diệp không cam tâm: “Vậy có thể làm lễ kết hôn trước, đăng kí kết hôn có thể làm sau cũng được!”

Không ngờ rằng ông Diệp vì muốn dựa thế Hoắc gia, đúng là da mặt thật dày!

“Tôi yêu tha thiết vợ của tôi Mễ Lan, trong lòng tôi không thể dung nạp được người phụ nữ thứ hai!”

Ông Diệp xông lên trước mặt Hoắc Minh Hách, tạt một bạt tai trên khuôn mặt hắn.

“Không thể dung nạp người phụ nữ thứ hai? Vậy tại sao còn để Diệc Thu ở nhà cậu, còn đính hôn với nó? Hà? Thanh danh nó bị cậu hủy hoại rồi, hiện tại cậu lại không cần nó nữa? Trên đời này tại sao lại có loại đàn ông hạ lưu vô liêm sỉ như cậu?”

Hoắc Minh Hách ngây người, nhất thời không nói gì.

Hắn chưa từng thích Diệc Diệc Thu, mặc dù một năm về trước cùng cô ta tình sâu ý đậm cũng chỉ là diễn cho Mễ Lan xem. Nhưng hắn cho rằng diễn kịch, còn Diệc Thu lại không cho là như vậy.

Sự tình đã như vậy, hắn còn có thể làm thế nào nữa?

“Chú Diệc, chú muốn tôi làm thế nào?”

Ông Diệc ‘hừm’ lạnh một tiếng: “Nếu như cậu thực sự không muốn lấy con gái tôi thì tôi cũng không miễn cưỡng, nhưng phí tổn thất tinh thần cậu nhất định phải trả!”

Thực ra Hoắc Minh Hách sớm đã nghĩ đến điều này, cha Diệc Diệc Thu luôn luôn nhìn thấy tiền là sáng mắt. Sự tình do Hoắc Minh Hách gây nên, cục diện rồi rắc cũng nên tự bản thân mình thu dọn mới được.

“Chú cần bao nhiêu?”

Hoắc Minh Hách tự tin như vậy, đại nghiệp Hoắc gia lớn như vậy, chỉ cần ông ta đưa ra điều kiện có thể chấp nhận được thì hắn nhất định sẽ làm hài lòng ông!

“Tôi cần không nhiều, 40% cổ phần tập đoàn Hoắc Thị.”

Lời ông ta vừa nói ra, toàn bộ người nhà họ Hoắc đều kinh sợ!

Hồ đối vồ mồi bọn họ đã từng gặp, nhưng quá đáng như vậy thì chưa từng gặp qua.

Hoắc Văn Sơn không nhịn nổi, đang từ ghế sofa ngồi bật dậy, chỉ vào mặt ông Diệc run run nói: “Chúng ta là bạn lâu năm, ông lại có thể không ngại ngừng mà đòi nhiều như vậy, ông còn biết xấu hổ hay không?”

Đừng nói tập đoàn Hoắc Thị cả cả đời tâm huyết của Hoắc Văn Sơn cho nên ông tuyệt đối không đồng ý, đến ngay cả Hoắc Minh Hách cũng không thể chấp nhận được.

Nhìn thấy thái độ nhà họ Hoắc cứng rắn, ông Diệc tức hằm hằm mà bỏ đi, trước khi đi ông ta còn hung dữ để lại một câu: “Các người chờ đấy, sẽ có lúc các người phải hối hận!”

Ông Diệc tuy rằng khí thế mãnh liệt, nhưng người nhà họ Hoắc không để tâm lắm. Nhưng bọn họ đến nằm mơ cũng không ngờ tới ông Diệc vì muốn lấy được 40% cổ phần mà chuyện gì cũng có thể làm ra được!

Ông ta biết điểm yếu của Hoắc Minh Hách. Khi bước vào nhà họ Hoắc, ông lập tức quyết định, sẽ bắt đầu từ điểm yếu của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

2537.

Sau khi Hoắc Băng Băng gặp Ôn Minh Lăng trở về, rất nhanh cô liền cùng với một nhân viên làm công ăn lương tầm thường kết hôn. Sau khi kết hôn liền mang thai, sinh được một bé gái! Đứa bé rất đáng yêu, không biết vì sao nhưng mặt mày giống Mễ Lan vài phần.

Mỗi lần Hoắc Minh Hách nhìn thấy nó đều bất giác nhớ đến Mễ Lan, thỉnh thoảng có thời gian hắn lại cùng đứa bé chơi một lát.

“Anh, anh đi tìm chị dâu về đi!”

Hoắc Băng Băng mỗi lần gặp anh trai đều nói những lời này, còn Hoắc Minh Hách sẽ trả lời: “Anh không ép cô ấy, anh tin sẽ có một ngày cô ấy trở về!”

Ý nghĩ đó luôn thôi thúc hắn, cho nên từ sau khi Mễ Lan đi, hắn chăm sóc cho bản thân mình rất tốt. Mỗi ngày đều đúng giờ dậy, đúng giờ đi làm, không hút thuốc không uống rượu, không chấp nhận bất cứ thực phẩm không có lợi cho cơ thể, cũng không bao giờ thức đêm... Hắn phải khiến bản thân mình thật khỏe mạnh, tuy rằng mất một bên thận, nhưng hắn vẫn hi vọng lúc Mễ Lan quay về, bản thân phải trong trạng thái tốt nhất để đối diện với cô.

“Anh, em quen một người bạn làm trong bệnh viện chị dâu cấy ghép thận kia. Hôm trước anh ấy có nói vài ngày nữa chị dâu sẽ về đó kiểm tra lại. Anh đừng đợi như vậy nữa, nên nắm bắt cơ hội này cùng chị ấy nói chuyện tử tế, tìm cách giữ chị ấy lại đi!”

Nhìn anh trai luôn án binh bất động, cô cũng thấy sốt ruột thay.

Hoắc Minh Hách không thể phủ nhận ý kiến của em gái hần khiến hần có chút lay động.

Một năm đã trôi qua, thân thể Mễ Lan chắc đã hoàn toàn khỏe mạnh rồi chứ? Cô một mình ở Nam bán cầu xa xôi, cũng không biết trải qua như thế nào. Cô có ngẫu nhiên nhớ đến hần không, có cô đơn không?

Hần có ý đi tìm bệnh viện cấy ghép thận cho Mễ Lan. Hần sau khi đã xác nhận được cô khi nào về, liền sớm chuẩn bị một bó hoa hồng chờ ở sân bay.

Hần đứng ở cổng ra của sân bay, lát nữa nói gì với Mễ Lan hần cũng vẫn chưa nghĩ kỹ, cho nên vừa kích động vừa lo lắng, thỉnh thoảng lại chỉnh sửa lại cà vạt, nỗ lực che giấu đi tâm tình của bản thân mình.

Cổng ra tập tức ào ra một đồng người, hần chen lên đứng trước, muốn lập tức nhìn thấy thân ảnh của Mễ Lan.

Ở không xa, một người con gái đeo khẩu trang đen tóc ngắn, mặc áo khoác màu đen xuất hiện. Nhưng cô vừa mới xuất hiện, có hai gã đàn ông mặc vest màu xám chặn cô lại, hình như đang thấp giọng nói gì đó với cô, sau đó cô liền vội vàng đi sau bọn hần.

Hoắc Minh Hách vội vàng tìm Mễ Lan, hần chỉ muốn nhìn người con gái đó một lát, nhưng nhìn hành khách ngồi chuyến bay này đều đã đi ra, trống rỗng không còn một bóng người, hần mới ý thức được người được hai người đàn ông kia đem đi mười phần chắc chín phần là Mễ Lan.

Hần lại tìm một lượt khắp sân bay, sau đó chạy ra ngoài nhìn xung quanh, đều không có bóng dáng của cô.

Trong lúc hần lo lắng đầu đầy mồ hôi không biết làm thế nào thì ông Diệp gọi điện đến.

“Hoắc Minh Hách, vợ yêu của cậu đang nằm trong tay tôi! Muốn cô ta bình an vô sự thì lấy 40% cổ phần Hoắc Thị ra trao đổi!”

“Cái gì?”

Hoắc Minh Hách kinh hãi đến biến sắc, không ngờ rằng ông ta có thể làm như vậy!

Tay hần nắm chặt thành quyền, ánh mắt nhiễm một tầng đỏ, không nghĩ ông ta là loại tiểu nhân hèn hạ đến như vậy!

Nhưng mà hiện tại, ngoài việc đáp ứng không ta thì chẳng còn cách nào khác!

“Ông hiện giờ ở đâu? Giấy chuyển nhượng cổ phần tôi lập tức làm ngay, tôi không muốn nhiều lời. Tôi muốn lập tức cho tôi gặp Mễ Lan, ông phải đảm bảo sự an toàn của cô ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

2538.

Một căn biệt thự trống trên núi ngoại thành phía đông, Mễ Lan co rúc ở một góc, mắt bị che bởi tấm vải, miệng bị nhét giấy vào, toàn thân bị trói.

Bởi vì không nhìn thấy gì, trong lòng Mễ Lan rất hoảng loạn, cảm giác trống trải ngột thở khiến cô không biết làm thế nào.

Vừa bước xuống sân bay, có hai người đàn ông như vệ sĩ nói Diệp Khâm sai bọn họ đến đón cô, vốn dĩ bán tín bán nghi, nghĩ một lát rồi định gọi điện thoại cho Diệp Khâm, nhưng vừa thoát ra khỏi đám người đông đúc kia, một tên vệ sĩ liền lấy điện thoại của cô, còn dùng cái gì đó giống súng chĩa vào sau lưng cô.

Cô luôn nghĩ không ra, chuyện về nước ngoài Diệp Khâm và bác sĩ trị liệu chính ra không còn người nào biết nữa, nhưng rốt cuộc ai đã bắt cóc cô?

Nhà họ Hoắc?

Không thể nào, cô luôn miệng nói tìm bọn họ báo thù, nhưng kì thực cô không hề làm hại đến bọn họ!

Vậy, trừ bọn họ ra thì còn có thể là ai?

Cô nghĩ nát óc mà vẫn chưa nghĩ ra!

Không biết đã bao lâu, ngoài cửa ‘cột kẹt’ một cái rồi mở ra, rất nhanh tiếng giày cao gót dẫm trên mặt đất từ xa truyền lại, rồi dừng lại trước mặt cô.

Hương nước hoa nhàn nhàn bay vào mũi, rất nhanh, tằm vải trên mặt Mễ Lan được mở ra.

Ánh nắng buổi trưa có chút chói mắt, Mễ Lan ngẩng đầu, ánh mắt mơ hồ dần tập trung, cuối cùng cố định trên khuôn mặt trang điểm tinh tế.

“Diệp Diệp Thu, là cô!”

Mễ Lan hơi kinh ngạc, cô vậy mà không đoán ra được là cô ta!

Năm đó, cô ta xuất hiện ở nhà họ Hoắc bày ra khuôn mặt ôn nhu ngoan ngoãn.

Cho dù đến lúc ra khỏi phòng ngủ bị người phụ nữ này làm cho vấp ngã, cô cũng không coi cô ta là người ác! Không ngờ rằng cô luôn coi nhẹ người phụ nữ này, lúc này mới hiện ra một bộ mặt khác, khỏe mắt lông mày đều mang theo sự thâm độc và tàn nhẫn. Đặc biệt là ánh mắt sát khí hận không thể hóa thành đao kiếm đâm thẳng vào trái tim của cô!

Diệp Diệp Thu cúi người, kéo miếng vải trong miệng Mễ Lan ra, sau đó kìm cầm cô, móng tay dài cắm thẳng vào da thịt cô.

“Không nghĩ rằng là tôi sao? Đến tôi cũng không ngờ rằng cô lại dễ dàng rơi vào tay tôi như vậy! Cô biết không? Cả đời này tôi hận nhất là cô! Tôi hận cô, hận không thể tự tay giết chết cô!”

Cô ta trừng con mắt đỏ tươi lên, bởi vì quá kích động mà âm thanh có chút run rẩy.

“Bởi vì Hoắc Minh Hách?”

“Đương nhiên, nếu không vì cô tôi đã sớm được gả cho anh ấy! Tôi không dễ dàng gì mới chờ được cô rời khỏi nhà họ Hoắc, không ngờ rằng mới một năm, tôi và Hoắc Minh Hách vừa mới đính hôn cô lại trở về! Cho dù cô trở về tìm cả nhà bọn họ báo thù, thì Hoắc Minh Hách cũng không do dự mà vứt bỏ tôi, mỗi ngày nhớ nhớ nhung nhung cô! Còn cô đã cướp anh ấy khỏi tay tôi, cô nghĩ tôi có thể tha thứ được cho cô sao?”

Mễ Lan không nói lời nào, ngơ ngác mặt đi chỗ khác không thèm nhìn cô ta.

Đối diện với Diệp Diệp Thu, cô cũng không có gì để nói, một người phụ nữ đáng thương bị tình yêu làm cho mê muội, cực kì giống cô ngày trước!

Sự trầm mặc của Mễ Lan đã chọc giận Diệp Diệp Thu, cô ta cho rằng người phụ nữ này đã rơi vào cảnh thảm hại như thế này không có tư cách cao ngạo như thế!

Ít nhất Mễ Lan cũng nên cầu xin cô ta tha thứ, nhưng cô còn không thèm nhìn cô ta, thế là ý gì?

Diệp Diệp Thu túm lấy tóc của Mễ Lan, ép cô phải nhìn mình, điên cuồng mà gào thét: “Nói! Vì sao không nói!”

Sức lực của cô ta rất mạnh, da đầu của Mễ Lan bị người phụ nữ này kéo xuống, đau đớn khê rên lên thành tiếng.

“Diệp tiểu thư, mặc kệ cô hay Hoắc Minh Hách, đều không phải người trong thế giới của tôi. Cô nói những lời này với tôi chẳng có ý nghĩa gì! Nếu như cô muốn ở bên Hoắc Minh Hách thì có thể ra sức theo đuổi...”

Lời còn chưa nói hết, ‘bốp’ một tiếng, cái tát hung hăng của Diệp Diệp Thu rơi trên khuôn mặt của Mễ Lan, khóe miệng cô tóe máu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

2539.

“Mễ Lan, hôm nay tôi đến đây muốn cùng cô nói về Hoắc Minh Hách!”

“Xin lỗi, tôi không có hứng.”

Mễ Lan cau mày, hung dữ trừng mắt nhìn Diệp Diệp Thu.

Nhưng hiện tại Mễ Lan nằm trong tay Diệp Diệp Thu, cho dù cô không muốn nghe, cô ta có ý muốn nói thì cô cũng không có cách nào khác.

Ở nước ngoài một khoảng thời gian, Mễ Lan đã suy nghĩ rất nhiều, kí ức đã qua quá đau khổ, cho dù cô biết trong lòng mình vẫn còn quan tâm Hoắc Minh Hách, nhưng cũng không muốn cùng hắn dây dưa. Đời người ngắn ngủi, cô muốn sống một cuộc sống bình thường qua ngày. Nếu như không phải về nước tái khám, cô cũng không muốn về.

“Mễ Lan, lẽ nào cô không muốn biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì sao?” Diệp Diệc Thu nheo mắt, ngữ khí trở nên lạnh lẽo: “Hiện tại tôi có thể nói cho cô, đêm nọ đó, lúc cô đang quỳ ở ngoài sân, tôi và Hoắc Minh Hách cùng ở trong phòng, nhưng không có phát sinh chuyện gì hết!”

Chuyện này trước đây Hoắc Minh Hách đã từng giải thích với cô, nhưng cô không tin, không ngờ rằng chính miệng Diệp Diệc Thu lại nói ra những lời này.

Cơ thể Mễ Lan hơi dờ ra, đến ánh mắt cũng trở nên dờ dẫn, rất nhanh cô liền nở một nụ cười chế giễu: “Cô đang kể chuyện cười với tôi sao? Mắt tôi không mù, tai tôi không điếc, tôi hôm đó tôi nhìn thấy rõ, nghe thấy rõ!”

Đêm kiêu diễm, kích tình đó luôn là cái gai trong lòng Mễ Lan, mỗi lần nhớ lại đều khiến cô nhớ đến máu me đầm đìa hôm đó. Cho dù đã trốn tránh ở Nam bán cầu xa tít tắp nhưng cô không thể quên được người đàn ông kia.

Nhưng thế thì sao chứ? Một con người đã ô uế, đến nhìn thôi cũng khiến cô cảm thấy buồn nôn.

Cô cũng không muốn Hoắc Minh Hách khó xử, cho nên cả đời này cô và Hoắc Minh Hách cũng không còn khả năng.

Khuôn mặt Diệp Diệc Thu xẹt qua một tia thương cảm, cô ta cười khò: “Lúc đó anh ấy ôn nhu săn sóc tôi, tôi suýt chút nữa cho rằng anh ấy yêu tôi! Nhưng lúc tôi cho rằng anh ấy muốn cùng tôi thân mật, tôi mới phát hiện trái tim anh ấy chỉ có mình cô! Chúng tôi tiếp xúc lâu như vậy nhưng anh ấy chỉ ôm tôi, đến hôn còn chưa hôn. Đêm hôm đó anh ấy muốn tôi diễn kịch cho cô xem!”

Mới chỉ ôm, đến hôn còn chưa hôn sao?

Mễ Lan làm sao có thể dễ dàng tin như vậy được?

Hơn nữa, coi như Hoắc Minh Hách và Diệp Diệc Thu chưa xảy ra chuyện gì, vậy trước Diệp Diệc Thu, hắn còn cùng vài nữ minh tinh có dính scandal, truyền thông còn chụp trộm được hình ảnh bọn họ, cô cũng không tin...

“Anh ấy cùng người phụ nữ khác cũng chưa từng phát sinh chuyện gì, vài nữ minh tinh trước đây có scandal với anh ấy tôi đều quen! Bọn họ không cần thiết phải nói dối tôi!”

Cô ta ngừng một chút rồi nói: “Tôi hôm đó, ngoài tôi phối hợp diễn kịch cùng anh ấy, anh ấy thì ngồi ở bên giường hút thuốc, nhiều lần anh ấy muốn mở cửa lối cô vào. Lúc đó nhìn anh ấy vô cùng đau đớn, đến tôi cũng cảm thấy đau lòng thay! Hắn quan tâm cô, ngoài cô ra, ai còn có thể khiến anh ấy có cảm xúc mãnh liệt đến như vậy? Chỉ là lúc đó anh ấy chưa biết thế nào là yêu.”

“Diệp tiểu thư, đừng nói nữa, tôi không muốn nghe!”

Cô từ từ hạ thấp âm thanh xuống, nhẹ nhàng nhắm mắt, nước mắt cứ từ từ lăn xuống.

“Không, có những chuyện tôi nhất định phải nói, không nói sợ cả đời này cô sẽ không biết! Sau khi cô rời khỏi nhà họ Hoắc, anh ấy mỗi ngày đều chìm đắm trong nỗi khổ, mỗi lần sốt cao, uống rượu say đều gọi tên của cô, anh ấy còn tìm một thợ chụp ảnh chuyên nghiệp, đem phần còn lại của bức ảnh cưới phục chế lại, mỗi ngày đều mang theo bên mình, còn nữa... điểm quan trọng nhất đó là quả thận trong thân thể cô là do Hoắc Minh Hách cho cô!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

2540.

Câu nói cuối cùng khiến Mễ Lan kinh ngạc tột độ, đôi mắt cô mở to hết cỡ, âm thanh run rẩy vô cùng lợi hại: “Cô nói cái gì? Người hiến thận cho tôi là...Hoắc Minh Hách sao?”

Lúc đó đánh chết cô cũng không cần thận của hắn, cho nên Diệp Khâm tốn rất nhiều công sức. Nhìn cô có ý muốn biết người hiến thận là ai, sau khi làm phẫu thuật xong còn cố ý dẫn cô đi gặp một cậu thanh niên.

Mễ Lan đã cùng người đó nói chuyện rất nhiều, không phát hiện ra một kẻ hở nào cô mới có thể yên tâm, không ngờ rằng...

“Lời cô nói...là thật sao?”

Đến tận bây giờ Mễ Lan vẫn còn có chút nghi ngờ lời nói của Diệp Diệc Thu.

Không không phải nghi ngờ tình cảm của Hoắc Minh Hách dành cho cô, chỉ là tình cảm hân dành cho cô sâu đậm vậy sao? Sâu đậm đến nỗi không chút do dự mà moi một quả thận trong thân thể mình ra để cho cô?

“Cô cho rằng tôi lừa cô sao? Hôm nay nói nhiều với cô như vậy bởi vì tôi ngưỡng mộ cô, tán thưởng cô vì tình yêu mà chấp nhất. Tôi cả đời này e rằng không thể được như cô có được tình yêu thuần khiết mãnh liệt như vậy, còn vì yêu mà bất chấp!”

Nói xong, cô ta thở dài một hơi, ánh mắt lóe lên tia tàn độc khó đoán, Mễ Lan lơ đãng ngẩng đầu, vô ý bắt được khoảnh khắc đó, trong lòng cô đột nhiên co rút, nhất thời cảm thấy có sự nguy hiểm sắp ập tới.

“Diệp tiểu thư, cô phải người đến bắt tôi đến đây rồi cuộc muốn làm gì?”

Diệp Diệc Thu cười, nụ cười vô cùng quỷ dị: “Dù sao cô cũng không chạy được, tôi không ngại nói thật cho cô biết, cha tôi muốn lợi dụng cô để kiếm một khố lớn từ Hoắc Minh Hách, nhưng tôi lại không nghĩ như vậy, tôi cảm thấy khó khăn lắm cô mới rơi vào tay tôi, dễ dàng bỏ qua cô như vậy thật đáng tiếc!”

“Cô ta lật mặt quá nhanh, Mễ Lan nhất thời có chút mơ hồ.

“Vậy cô muốn làm gì?”

“Tôi yêu say đắm Hoắc Minh Hách, vì anh ấy mà sẵn lòng trả giá, nhưng anh ấy luôn lạnh nhạt với tôi. Tôi tự sát suốt chút nữa thì mất mạng, cầu xin anh ấy đến thăm anh ấy cũng không đến! Tôi muốn hận anh ấy nhưng không thể nào hận được, cho nên tôi hận cô, hận không thể khiến cho cô chết đi! Cô sắp chết rồi, có những sự thật vẫn muốn cho cô biết, như vậy cô có thể chết một cách minh bạch!”

“Ồ, thì ra là như vậy” Mễ Lan đầu ngửa ra sau, dựa vào bức tường lạnh lẽo cười khổ.

Có những lúc phụ nữ thật ngốc, vì tình yêu mà không màng tất cả!

Trước đây cô vô cùng hận Hoắc Minh Hách, vô cùng hận Hoắc gia, nhưng cô chỉ nghĩ đến báo thù, chưa từng nghĩ sẽ giết bọn họ! Nhưng Diệp Diệc Thu còn tàn nhẫn hơn cô, cô ta lại có thể lấy đi sinh mạng của mình!

Diệp Diệc Thu lôi ra từ trong túi một con dao găm tỉ mỉ tinh tế, sau đó kéo bao dao ra, con dao sáng loáng khiến Mễ Lan có chút chói mắt.

“Nhìn khuôn mặt này của cô tôi cảm thấy tuyệt vọng!

Mũi dao lướt qua gò má của Mễ Lan, Diệp Diệc Thu không dùng lực mấy, nhưng khuôn mặt trắng nõn của cô lập tức xuất hiện vết máu.

“Diệp tiểu thư, cô nghĩ kĩ chưa?”

Diệp Diệc Thu sừng sốt một chút, nụ cười âm u khủng bố: “Tôi đương nhiên không tự mình ra tay rồi, chờ trời tối không bóng người sẽ có người giúp tôi lấy mạng cô!”

“Giết tôi thì sao chứ? Hoắc Minh Hách cả đời này cũng không thể yêu cô! Cô cuối cùng được cái gì? Cô cái gì cũng không có được! Chẳng may một ngày hân phát hiện cô giết tôi, hân nhất định sẽ không tha cho cô, đó là kết cục cô muốn sao?”

Mễ Lan biết Diệp Diệc Thu tẩu hỏa nhập ma rồi, cô có nói thế nào cũng không có ích gì, nhưng hiện tại cũng nên nói cái gì đó.

Cô vừa nói, hai cánh tay đằng sau lưng cũng cọ quảy, nỗ lực dùng góc cạnh tường để mài đứt sợi thừng này, nhưng mà khó quá, trên trán cô lấm tấm mồ hôi.

Diệp Diệc Thu cười lạnh: “Sao? Cô muốn chạy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

2541.

Mễ Lan choáng váng, thân thể có chút cứng ngắc, không biết nên trả lời như thế nào.

Động tác của cô quá rõ ràng nên bị cô ta phát hiện rồi.

“Đây là cô ép tôi phải làm chút gì đó với cô.”

Diệp Diệc Thu then quá thành giận, mũi dao khê động trên khuôn mặt của Mễ Lan vạch một đường dao dài, trong nháy mắt máu tươi chảy ra, từng dòng từng dòng chảy xuống.

Từng đợt từng đợt đâm nhói khiến Mễ Lan không nhịn được mà rên lên, hai tay bị buộc vào nhau, muốn đưa tay lên bịt vết thương cũng không được.

“Đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, cô căn bản không thể chạy trốn được!”

Diệp Diệc Thu cầm con dao găm dính máu đứng dậy, lạnh lùng nhìn cô một cái rồi quay người rời đi.

Bên trong biệt thự yên ắng, không có chút động tĩnh nào, Mễ Lan đau đớn đến chết đi sống lại, chỉ có thể cắn chặt răng nhẫn nhịn, khuôn mặt cô không còn sắc máu, đến miệng cũng trở nên thâm tím khó coi.

Mệt quá, cô thực sự muốn ngủ, hơn nữa cảnh vật trước mặt đều trở nên mơ hồ, da mắt ngày càng trở nên nặng nề, ép đến nỗi cô không kịp thở.

Cô nỗ lực nhắc nhở mình, không được ngủ, không được ngủ!

Diệp Khâm không đón được cô ở sân bay, nhất định sẽ đi tìm cô, chỉ cần chờ đợi thì nhất định sẽ có hy vọng! Trước đây, ở lúc cô cảm thấy đau đớn nhất đã từng nghĩ tới cái chết, lúc đó cô là cô nhi, cho dù chết cũng chẳng có ràng buộc, nhưng hiện tại cô tìm được cha ruột của mình, cô không muốn cha người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh!

Trong đầu cô tự nhiên xuất hiện khuôn mặt của Hoắc Minh Hách, đúng, chỉ có hắn, ông Diệp chắc chắn đã nói với hắn, nếu như hắn thực sự yêu cô, nhất định sẽ chuẩn bị tiền, nói không chừng rất nhanh sẽ xuất hiện!

Xung quanh tĩnh lặng, thỉnh thoảng ngoài cửa truyền đến tiếng gió thổi, ở đây lạnh quá, Mễ Lan toàn thân run rẩy, môi răng lập cập, sự đau đớn từ vết thương trên khuôn mặt không từ nào có thể diễn tả được khiến trước mắt cô như tối sầm lại.

Mắt nhìn thấy cô sắp không chịu được nữa, sắp rơi vào trong bóng tối thì một trận bước chân truyền tới.

Lẽ nào là Hoắc Minh Hách đến cứu cô?

Nhưng đến lúc cô nhìn rõ ràng người đàn ông đứng trước mặt, sự hi vọng trong ánh mắt lập tức thay thế bởi sự sợ hãi!

Người đàn ông cao gần một mét chín, cơ thể lực lưỡng, sắc mặt âm trầm, lúc này đang nhìn cô từ trên cao.

Mễ Lan theo bản năng, cơ thể co lại, tim đều nhảy ra ngoài rồi.

“Vị tiểu thư này, thực lòng xin lỗi cô, có người muốn tôi giết cô! Tôi cũng chỉ làm vì tiền, cô chết rồi cũng đừng đến tìm tôi, muốn tìm thì phải tìm người có thù hận với cô!”

Nói xong hắn rút từ eo ra một khẩu súng, hòng súng đem ngòm rất nhanh nhắm thẳng vào Mễ Lan.

“Vị đại ca này, cầu xin anh tha cho tôi! Anh cần bao nhiêu tiền tôi đều cho anh, đảm bảo còn nhiều hơn cả Diệp Diệc Thu! Tha cho tôi có được không?”

Sự sợ hãi vô biên bao trùm lấy Mễ Lan, cô ôm lấy chân người đàn ông kia, khổ sở van xin.

Những cỗ hòng đều nghẹn lại, không có tác dụng, một chút tác dụng cũng không có!

Hòng súng vẫn đặt sát vào mi tâm của Mễ Lan.

“Hoắc Minh Hách, cứu em!”

Khoảnh khắc nguy hiểm nhất, bản năng sinh tồn khiến Mễ Lan bất giác thốt ra câu này

Lúc này, ở ngoài cửa truyền đến một trận tiếng động ầm ĩ, người đàn ông có chút hoảng loạn, quay đầu nhìn về phía có âm thanh.

Cửa bị người bên ngoài một cước đá văng ra, một người đàn ông cao lớn tiến vào.

Mễ Lan quả thực không thể tin được, đây là ảo giác sao? Hoắc Minh Hách làm sao có thể xuất hiện trong lúc cấp bách này? Có thể là do tinh thần căng thẳng, hiện giờ vị cứu tinh khó khăn lắm mới xuất hiện, trước mắt cô một màu đen bao phủ, ngất xỉu...

Khoảnh khắc rơi vào trong bóng đêm, dường như cô nghe thấy tiếng súng nổ.

Hoắc Minh Hách chết rồi sao?

Chương 42

2542.

Mễ Lan chìm đắm trong cơn mê hỗn loạn không cách nào kiểm soát được, lúc thì nằm mơ bản thân đang chạy thoát thân trên cánh đồng hoang, lúc thì mơ có người truy sát Hoắc Minh Hách, sau đó có người dùng dao đâm vào ngực hấn, máu chảy thành dòng...

“A” – Cô kinh hãi kêu lên, mở choàng mắt.

Người đàn ông đứng ở cửa sổ quay lưng về phía cô liền quay người lại, Mễ Lan cho rằng là Hoắc Minh Hách, ai ngờ là Diệp Khâm.

Mễ Lan chau mày, cổ họng nghèn nghẹn hỏi: “Là anh... cứu em sao?”

Diệp Khâm gật gật đầu: “Ừm, là anh!”

Nhưng mà không đúng, tuy rằng cô không nhìn rõ người đứng ở cửa là ai, nhưng nhìn nhiều cái và vóc dáng, rõ ràng là Hoắc Minh Hách, cô hiểu rõ hấn như vậy làm sao có thể sai được cơ chứ?

Nhưng khuôn mặt Diệp Khâm nghiêm túc đến như vậy, trông không giống như đang lừa cô!

“Vậy Hoắc Minh Hách thì sao? Hấn ở đâu?”

Diệp Khâm ho nhẹ vài tiếng, biểu hiện có chút không tự nhiên: “Có điều này anh không hiểu lắm, hay là ông Diệp đòi hấn nhiều tiền quá, hấn không chịu nên không có mặt mũi nào để gặp em?”

Mễ Lan dường như theo bản năng mà phản bác: “Không thể nào, anh đừng lừa em!”

Trước đây cô đối với Hoắc Minh Hách không hề có chút tín nhiệm nào, những trải qua bao nhiêu chuyện, đặc biệt là chính miệng Diệp Diệc Thu giải thích với cô nhiều như vậy, cô không thể tin Hoắc Minh Hách máu lạnh.

Nhưng mặc kệ cô có truy hỏi như thế nào đi nữa, Diệp Khâm vẫn kiên quyết nói chính hấn đã đến căn biệt thự ngoại thành phía đông cứu cô.

Đội Diệp Khâm đi ra ngoài, Mễ Lan gọi điện cho Hoắc Minh Hách, đầu dây bên kia một giọng nữ nghe máy, tự xưng là thư kí của hấn, nói hấn ra nước ngoài công tác, phải một khoảng thời gian nữa mới về.

Chuyện này thật kì quái, cho dù đi công tác nước ngoài thì vì sao đến điện thoại cũng không mang đi? Nếu như chẳng may xảy ra chuyện gì thì làm sao có thể liên lạc được với người khác?

Cô càng nghĩ càng lo lắng, trái tim co rút.

Diệp Khâm nhất định biết chuyện gì đã xảy ra!

Mễ Lan tuyệt thực uy hiếp hấn, hấn cũng không hề lay động. Điều này khiến cô càng nghi ngờ!

Lẽ nào Hoắc Minh Hách... thực sự chết rồi sao?

Lúc suy nghĩ này xâm nhập vào đầu óc cô, cô cảm thấy cả người như sụp đổ, nước mắt như hạt trần châu không ngừng rơi xuống.

“Diệp Khâm, anh nói cho em có được không? Em cầu xin anh!”

“Không phải đã nói với em rồi sao? Anh không biết Hoắc Minh Hách ở đâu, thực sự không biết!”

Mễ Lan nổi giận dưng dưng nói: “Được, anh không nói thì em tự đi tìm!”

Nói xong cô giật kim truyền nước ra khỏi tay định quay người rời đi, Diệp Khâm vội vàng nắm chặt lấy cánh tay cô.

“Mễ Lan, em đừng cố chấp như vậy được không? Tình duyên cho thật tốt, anh đã hẹn bác sĩ cấy ghép thận cho em trước đây đến đây tái khám rồi! Một lát nữa sẽ đến!”

“Thận của em có phải là do Hoắc Minh Hách hiến đúng không? Tại sao anh không nói với em?”

Sắc mặt Diệp Khâm thay đổi, né tránh ánh mắt của Mễ Lan, thấp giọng nói: “Lúc đó anh và Hoắc Minh Hách đã thử làm xét nghiệm, chỉ có thận của hân mới phù hợp với em, cũng có thể là do duyên phận! Hân nhờ anh cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được nói với em, nếu không nói thế nào em cũng không chịu! Hân nói hân nợ em quá nhiều, e rằng hoán đổi cả sinh mạng cũng không thể nào bù đắp được! Trong thời gian phẫu thuật có xuất hiện nguy hiểm, nhưng hân đã vượt qua! Hân... thực sự rất yêu em!”

Hoán đổi cả sinh mạng cũng không thể nào bù đắp được?

Mễ Lan lẩm bẩm lại câu nói này, sắc mặt dần dần chuyển sang trắng bệch, cho nên hân cứu cô, đến hi sinh cả tính mạng mình sao? Cô càng nghĩ càng cảm giác người xuất hiện ở cửa căn biệt thự ấy là Hoắc Minh Hách, hơn nữa hiện tại rất có khả năng hân đã chết rồi.

Cô nắm chặt lấy ống tay áo của Diệp Khâm, khóc nói: “Hoắc Minh Hách còn sống không? Anh nói cho em biết đi, đừng giấu em nữa! Cho dù kết quả như thế nào em đều chấp nhận, có được không?”

Diệp Khâm nhìn cô một cái, cắn răng: “Hân vẫn còn sống, nhưng... chẳng khác gì đã chết!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

2543.

Đầu Mễ Lan ‘ầm’ một tiếng, đến trái tim cũng dường như vỡ vụn thành từng mảnh.

“Nghĩa là sao? Cái gì gọi là sống chẳng khác gì đã chết?”

Cô mở to mắt nhìn Diệp Khâm, đáy mắt tràn đầy ngờ vực và tuyệt vọng.

Trước khi hân đến biệt thự đã điện thoại cho anh, nói cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được nói cho em biết! Hân không hi vọng em vì hân mà khó xử, hân hi vọng em có thể sống vui vẻ! Nhưng... hân không biết nghe được ở đâu Diệp Diệc Thu định giết em, sau khi biết em ở ngoại ô phía đông, không thêm tìm người giúp đỡ liền một mình đi, kết quả hân với tên sát thủ đánh nhau, viên đạn xuyên qua đầu hân...

Lời Diệp Khâm vẫn chưa dứt, Mễ Lan gào khóc như một đứa trẻ, toàn thân run lên.

Cô đoán đúng rồi! Hoắc Minh Hách đúng là đã xảy ra chuyện!

“Mễ Lan, hân hiện tại là người thực vật, bác sĩ nói... hân có khả năng sẽ không tỉnh lại! Hân hiện tại nằm đó, đều dựa thuốc để duy trì sinh mạng, chẳng khác gì người đã chết...”

Nghe hân nói đến đây, tiếng khóc của Mễ Lan im bật, đôi mắt đầy tia máu của cô mở to, lạnh lùng ngắt lời hân: “Anh dựa vào gì mà nói thế? Dựa vào gì mà nói anh ấy chẳng khác gì người chết? Anh ấy rõ ràng vẫn sống sờ sờ, có hô hấp, có sinh mạng! Em không cho phép anh nói anh ấy như vậy, nếu không em sẽ giết anh!”

Cô điên loạn khiến Diệp Khâm lạnh lẽo run rẩy, lập tức ngậm miệng.

“Hân còn nói với anh, cả đời này may mắn nhất là gặp được em! Hân luôn yêu em tha thiết nhưng không hề hay biết, trước đây hân đã làm sai quá nhiều, hân luôn hi vọng em sẽ tha thứ cho hân. Nhưng hân cũng nói, nếu như em không tha thứ cho hân, hân cũng không cưỡng cầu, hi vọng kiếp sau có thể tiếp tục chuộc tội...”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, em không muốn nghe! Em không cần kiếp sau, em muốn kiếp này, em muốn anh ấy tỉnh lại, muốn anh ấy tỉnh lại!”

Mễ Lan kiên quyết muốn đến thăm Hoắc Minh Hách, Diệp Thâm cũng hết cách, chỉ đành đưa cô đi.

Hoắc Minh Hách nằm ở trên lầu trên trong bệnh viện này.

Mở cửa phòng bệnh, lúc Mễ Lan nhìn thấy Hoắc Minh Hách sắc mặt trắng bệch không hề có sinh khí đang nằm trên giường bệnh, nước mắt lại bắt đầu tuôn ra.

Từ cửa vào đến giường bệnh rõ ràng chỉ cách có vài bước chân nhưng Mễ Lan phải mất đến mười phút.

Lần về nước này cô biết sẽ gặp Hoắc Minh Hách, cũng nghĩ ra vô số cảnh hai người họ trùng phùng, nhưng lại bỏ qua cảnh này... Vì cứu cô, hân phải nằm trên giường bệnh, giống như một người vô dụng.

Cô run run nắm lấy tay của Hoắc Minh Hách, đôi chân mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống ghế.

“Hoắc Minh Hách, anh là tên lừa đảo! Không phải anh nói chỉ cần em tha thứ cho anh, anh sẽ không buông tay em ra sao? Hiện tại em trở về rồi, em đồng ý tha thứ cho anh, em đồng ý ở cùng anh, anh có nghe thấy không? Có nghe thấy không?”

“Em vẫn luôn yêu anh, chỉ là không dám thừa nhận mà thôi! Trước đây em hận anh đến như vậy, nhưng vì yêu mới hận! Em đi nước ngoài vì muốn trốn tránh anh, bởi vì em sợ trái tim này sẽ mềm yếu mà chọn quay lại với anh! Mất đi hai đứa con là nỗi đau lớn nhất trong lòng em, em không bước qua được nỗi đau ấy...”

“Em luôn muốn có một tình yêu bình thường, nhưng anh đã gây cho em quá nhiều tổn thương, em cảm thấy bản thân không còn khả năng để yêu nữa. Nhưng chân tướng được từng chút được vạch trần, em mới biết rằng tình yêu của em đối với anh đã ăn sâu vào máu tủy, kiếp này không có cách nào bỏ đi được! Hoắc Minh Hách, tỉnh lại đi, chúng ta nói chuyện rõ với nhau có được không?”

...

Đã ba tiếng đồng hồ, Mễ Lan không ngừng nói chuyện cùng Hoắc Minh Hách. Mặc cho khuôn mặt hần an tĩnh, không có bất kì phản hồi nào, cô vẫn không biết mệt mỏi, mãi cho đến lúc cổ họng khàn khàn, âm thanh phất ra đến bản thân còn không nghe rõ nhưng cô vẫn nói.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

2544.

Diệp Khâm nhiều lần đứng cạnh Mễ Lan, đưa nước cho cô nhưng cô đều làm như không thấy.

“Em muốn nói chuyện với Minh Hách, anh đi ra ngoài đi, đừng làm phiền bọn em!”

“VẬY...ĐƯỢC THÔI!”

Diệp Khâm đứng ở ngoài cửa phòng, xuyên qua lớp kính nhìn bóng lưng cô, ánh mắt ngập tràn sự bất đắc dĩ.

Ông bà Hoắc đến thăm con trai đều bị Diệp Khâm ngăn lại.

“Bác trai bác gái, hai người đợi chút, Mễ Lan ra rồi hai người vào!”

Bà Hoắc không nhận được mà cúi đầu xuống lau nước mắt: “Chúng tôi trước đây đối với Mễ Lan không tốt, đây là báo ứng! Nhưng tại sao báo ứng lại rơi xuống đầu Minh Hách cơ chứ? Con trai đáng thương của tôi, thật là...huhu...”

Khuôn mặt ông Hoắc trầm xuống, viên mắt ướt ướt: “Tuy rằng Diệp Thu và cha cô ta, còn tên hung thủ giết người kia nữa đều bị cảnh sát bắt, nhưng thế thì thế nào chứ? Cơ bản không thể khiến con trai tôi tỉnh lại được! Nếu như lúc đầu tôi đối tốt với Mễ Lan một chút, một nhà hòa thuận vui vẻ thì đã không xảy ra chuyện này!”

“Nếu như...nếu như...”

Nhưng trên đời này lấy đâu ra lắm nếu như đến vậy, hiện tại bọn họ cũng đau lòng, nhưng không thể làm được gì hết.

Cơ thể Mễ Lan suy nhược, nhưng cô vẫn kiên quyết tự mình chăm sóc Hoắc Minh Hách, mọi người đều khuyên cô trở về phòng bệnh nghỉ ngơi, nhưng nói thế nào cô cũng không chịu. Diệp Khâm không yên tâm về cô, luôn luôn đứng ở bên ngoài trông coi. Chưa đến hai ngày, bởi vì quá lao lực mà Mễ Lan lại một lần nữa ngất đi.

Diệp Khâm xin bác sĩ cho cô chút thuốc ngủ. Trông giấc mơ, lòng mảy mòi cô nhủ chặt lại, thỉnh thoảng lại gọi tên Hoắc Minh Hách. Sau khi tỉnh lại cô hay lại chăm sóc Hoắc Minh Hách không ngừng nghỉ.

Trước mặt Hoắc Minh Hách, cô thể hiện sự ôn nhu nhẫn nại trước đây chưa từng có, cô chăm sóc hẩn giống như chăm sóc một đứa trẻ con, đến nói chuyện cũng hết sức nhỏ giọng.

Cô kể cho hẩn nghe khoảnh khắc vui vẻ trước đây của bọn họ, đọc nhưng bài thơ hẩn thích, mỗi ngày đều massage, lau người cho hẩn mà không biết mệt mỏi.

Chỉ trải qua hai tháng ngắn ngủi, cô liền gầy đi rất nhiều. Có một lần Hoắc Băng Băng đến, nhìn thấy Mễ Lan liền đau lòng không nhận được mà khóc.

“Chị dâu, chị đừng như vậy! Đến lúc anh trai tỉnh, nhìn chị gầy đến mức này nhất định sẽ trách bọn em không chăm sóc tốt cho chị! Trong lòng anh ấy cũng nhất định vô cùng khổ sở, cho nên chị nhất định phải khỏe mạnh thì anh ấy mới vui, phải không?”

Cô nắm chặt tay Mễ Lan, nước mắt giàn giụa nhìn cô.

“Đúng rồi, hôm đó em vô ý nhìn thấy trong phòng anh trai em có một bức thư viết cho chị, còn có một chiếc nhẫn!

Nói rồi cô móc trong túi xách ra một lá thư và một chiếc hộp màu tím tinh xảo đặt vào tay Mễ Lan.

Đôi mắt u ám của Mễ Lan bỗng chốc sáng lên, cô vội vàng xé phong thư ra, thư rất ngắn, cô đọc xong nước mắt đã đầm đìa khuôn mặt.

Trong thư viết rằng: “Mễ Lan thân yêu, biết em về nước rồi anh rất kích động, anh thầm hạ quyết tâm nhất định sẽ đợi em, cho dù phải đợi cả đời này! Nhưng anh vẫn muốn đạt được cơ hội cùng em bày tỏ. Chiếc nhẫn kết hôn trước đây của chúng ta anh cũng không lựa chọn tí mĩ, mà lúc em rời khỏi Hoắc gia anh đã ném đi rồi. Chiếc nhẫn này là do tự tay anh thiết kế, làm xong luôn để đó. Lần này anh nhất định sẽ tự tay đeo vào tay em”

Mễ Lan mở chiếc hộp ra, chiếc nhẫn màu bạc trắng trên đó có hình Tường Vân mà cô thích nhất, hai chữ cái M và H khéo léo vây xung quanh hình Tường Vân.

“Minh Hoắc, em rất thích chiếc nhẫn này, anh mau tỉnh dậy, em muốn anh tự tay đeo lên tay cho em! Cầu xin anh tỉnh lại đi!”

Nói xong, nước mắt Mễ Lan lại một lần nữa rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

2545.

Lúc này Diệp Khâm đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Mễ Lan lại khóc, lông mày hấn bắt gặp hơi chau lại.

Nhìn thấy trong tay Mễ Lan nắm chiếc nhẫn, trong lòng không khỏi chua xót.

Hắn vòng qua một bên giường của Hoắc Minh Hách, cúi người nhìn chi tiết khuôn mặt hắn, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhàn nhạt.

“Ha, thằng cha này sao vẫn chưa tỉnh? Vợ anh muốn cái giá rồi, anh không sốt ruột sao?”

Hắn vừa dứt lời, khuôn mặt Mễ Lan lập tức biến sắc, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn hắn: “Anh nói hồ đồ gì vậy? Lập tức im miệng cho em!”

“Anh nghe nói người thực vật vẫn nhận biết được tất cả mọi thứ xung quanh, em trước đây nói với hắn nhiều như vậy hắn đều không có phản ứng! Vậy không bằng kích thích hắn, nói không chừng sẽ có kì tích xuất hiện!”

Hoắc Băng Băng định nói gì nhưng Mễ Lan lập tức giữ cô lại.

Cô cúi đầu nhìn Hoắc Minh Hách, hắn vẫn lẳng lặng nằm đây, khuôn mặt bình thản giống như đang ngủ say, không có một chút thay đổi nào.

Bác sĩ sáng nay cũng đã nói với cô, nếu như mấy ngày này vẫn không tỉnh lại thì dường như sẽ không còn hi vọng nữa. Lúc đó nghe những lời này, trong lòng Mễ Lan tràn đầy tuyệt vọng.

Cô dường như ngày nào cũng lên mạng xem án lệ người thực vật tỉnh lại thành công, luôn cảm thấy chỉ cần bản thân mình nỗ lực hết sức, sớm muộn cũng có ngày hắn tỉnh lại.

Nhưng bác sĩ đã đưa ra tối hậu thư, cô không nhận được mà lo lắng.

“Hoắc Minh Hách, em cho anh thời gian ba ngày, nếu anh không tỉnh lại em sẽ lấy Diệp Khâm! Anh có thể chờ em cả đời, nhưng em vẫn còn trẻ, không muốn đem thời gian và tình lực cả đời đặt trên người anh! Không cần biết anh có nghe được hay không, lời này em dứt ở đây.”

Lúc Mễ Lan nói lời này, biểu cảm trên khuôn mặt cô vô cùng nghiêm túc.

Diệp Khâm nhìn khuôn mặt cô, suýt chút nữa tưởng là thật.

Tuy rằng hắn thử cùng nhiều loại phụ nữ tiếp xúc, cha nhìn hắn đồng ý tiếp nhận tình cảm khác cũng rất vui mừng, nhưng chỉ có trái tim của hắn mới biết,

để triệt để được tình cảm đối với Mễ Lan trong tim, thuần túy xem cô là em gái thực sự quá khó.

Hắn nửa đùa nửa thật: “Đừng dùng ánh mắt thâm tình nhìn anh như vậy, ngộ nhờ anh dùng chiếc nhẫn của Hoắc Minh Hách quỳ gối xuống cầu xin em, đến lúc đó em có đồng ý không?”

“Trong vòng ba ngày, nếu Hoắc Minh Hách không tỉnh lại, em sẽ lấy anh!”

Lời này nói cho Diệp Khâm nghe, nhưng ánh mắt của Mễ Lan vẫn luôn đặt trên khuôn mặt của Hoắc Minh Hách.

Cô có ý nói lớn, trong mắt mơ hồ có nước mắt lấp lánh.

Có thể đời người là như vậy, đều là không ngừng gặp mặt rồi không ngừng rời xa nhau.

Thì ra bọn họ luôn thực tâm yêu thương nhau, nhưng bởi vì Hoắc Băng Băng, tình yêu của bọn họ đổ nát hoàn toàn. Chờ đến khi cô quay lại báo thù, Hoắc Minh Hách mới bỗng nhiên phát hiện ra rằng bản thân thực sự yêu cô. Chỉ là cô bất luận như thế nào cũng không thể chấp nhận được tình yêu của hắn, cuối cùng lựa chọn tha hương.

Mễ Lan chưa từng làm chuyện khiến bản thân hối hận bao giờ, nhưng hiện tại cô thực sự hối hận rồi! Lúc cô lựa chọn báo thù, mặc dù đã hiểu được tình cảm Hoắc Minh Hách dành cho cô, nên ở lại, nhưng hiện tại quá muộn rồi, tất cả đều đã muộn rồi!

Hoắc Băng Băng nắm chặt lấy tay anh trai, không nhìn được mà khóc lên: “Anh, em biết, nếu không phải em, anh với chị dâu đã không phải trải qua nhiều sóng gió như vậy. Em biết em sai rồi, sai thật rồi. Anh trước đây thương em như vậy, có thể hay không không khiến em sống trong sự hổ thẹn cả đời! Cầu xin anh, anh, mau tỉnh lại đi! Nếu không tỉnh lại, chị dâu thực sự cái giá đó!”

Ba người bọn họ đều không để ý, ngón tay phải của Hoắc Minh Hách khẽ động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

2546.

Sáng sớm tinh mơ hai ngày sau, Mễ Lan đang lau người cho Hoắc Minh Hách, đắp chăn cho hắn, Hoắc Băng Băng liền tiến vào.

“Anh trai em hôm nay sao rồi?” Cô đặt chiếc hộp giữ nhiệt xuống, âm thanh ôn nhu: “Em nấu cho chị chút canh gà, chị uống đi cho nóng đi.”

Mễ Lan cười khổ: “Anh ấy vẫn như vậy, người ta hiện tại đang là người đẹp ngủ trong rừng, lười không muốn tỉnh dậy.”

Cô thâm tình nhìn Hoắc Minh Hách đang nằm trên giường, nhận lấy bát canh gà trong tay Hoắc Băng Băng, uống từng ngụm.

“Chị đừng lo, anh trai em nhất định sẽ tỉnh lại!”

Hoắc Băng Băng tuy rằng an ủi Mễ Lan, nhưng thực tâm cùng vô cùng lo lắng.

“Đúng rồi chị dâu, nửa nãy đang đến bệnh viện, em đã gặp Diệp Khâm trong hầm xe, anh ấy an mặc vô cùng đẹp trai, còn cầm một bó hoa hồng lớn, chắc sắp đến đây rồi! Anh ấy không thể... thực sự cầu hôn với chị chứ?”

Mễ Lan nhìn Hoắc Minh Hách, cổ ý cất cao giọng: “Vậy chị đi chuẩn bị một chút còn đi đón tiếp anh ấy!”

Hoắc Băng Băng lập tức hiểu được suy nghĩ của Mễ Lan, tình nghịch nháy mắt.

Phép khích tướng không chừng có ích, không thử sao biết chứ?”

“Chị dâu, chị và Diệp Khâm ở bên nhau đúng là xứng đôi vừa lứa, ở lập trường khách quan, em hy vọng chị có thể cho anh ấy một cơ hội! Chị đi đi, anh trai có em chăm sóc được rồi!”

Khuôn mặt Mễ Lan nở ý cười nhàn nhàn, thực sự đi về hướng cửa.

Nhưng lúc cô định mở cửa thì một giọng khàn khàn đầy suy nhược truyền đến: “Không... được... đi!”

Cơ thể Mễ Lan có chút cứng đờ, cô suýt chút nữa cho rằng mình xuất hiện ảo giác, mạnh mẽ quay người, đúng lúc đối diện với ánh mắt đầy kích động của Hoắc Minh Hách.

“Mễ Lan, em...em là..của anh...không cho phép...lấy Diệp Khâm!”

Hoắc Băng Băng nhìn anh trai mở mắt, không nhìn được mà khóc: “Anh, cuối cùng anh đã tỉnh rồi! Anh đừng kích động, bọn em chỉ cố ý kích anh, muốn anh mau chóng tỉnh lại thôi. Nếu như biết chiêu này có ích như vậy sớm đã dùng rồi!”

Mễ Lan lập tức xông đến bên cạnh Hoắc Minh Hách, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống: “Băng Băng, mau gọi bác sĩ đến đây! Còn nữa, đem tin mừng này thông báo đến tất cả mọi người!”

“Em thực sự không phải lấy Diệp Khâm sao?”

“Nếu như anh không cần em, em chỉ đành...”

Lời còn chưa dứt liền bị Hoắc Minh Hách ngắt lời, hắn nắm chặt tay Mễ Lan, ánh mắt vô cùng hoang mang: “Không, anh đương nhiên cần em! Anh yêu em, sống không thể thiếu em được!”

Lúc đó viên đạn găm vào đầu, hắn cho rằng mình không bao giờ có thể gặp lại Mễ Lan được nữa, không nghĩ rằng khi tỉnh lại liền nhìn thấy cô ở bên. Cảm giác này thật đẹp, hắn có chút nghi ngờ bản thân đang nằm mơ!”

Hắn gượng người ngồi dậy, kéo Mễ Lan vào lòng: “Lần này, anh sẽ không bao giờ buông tay em ra nữa! Kiếp nạn này cuối cùng anh cũng vượt qua! Tin anh, hạnh phúc vui vẻ mà em cần anh đều cho em, chỉ anh mới có thể cho em!”

Mễ Lan ôm chặt em Hoắc Minh Hách, cảm cô dựa trên vai hắn, ôn nhu nói: “Em tin anh, bởi vì em yêu anh!”

Tình yêu phải ly ly hợp hợp mới trở nên quý giá đến vậy, hai người cứ như vậy ôm chặt lấy nhau, lệ rơi đầy mặt, quên đi thời gian, quên đi không gian, quên đi tất cả.

Bọn họ chỉ hy vọng, sau này nắm chặt trong tay tình yêu này, cùng nhau bước đi. Cả đời này không bao giờ phân ly...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Vô Biên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.